SBS DRAGON

3

SHAUN CLARKE

ASALT FINAL

Shaun Clarke

ASALT FINAL

Editura *Lucman* 1998

Terrorism on the North Sea 1995

Capitolul 1

— E adevărat că primul ministru e în salonul VIP? întrebă McGee, ştergându-şi buzele cu mâna şi aruncând o privire indiferentă prin salonul aglomerat al heliportului.

— Da, răspunse Tony Masters, examinând sticlele de la bar. De ce întrebi? Vrei să dai mâna cu marele bărbat?

McGee râse sardonic şi întoarse capul ca să-i zâmbească lui Masters. Englezul stătea aplecat peste bar, sorbind dintr-un pahar de whisky.

— Corect, spuse McGee. Chiar aşa, aş vrea să dau mâna cu el. Apoi l-aş împinge peste marginea platformei de foraj. Mi-aş da braţul drept pentru asta.

— Înseamnă că eşti republican, spuse Masters.

— Sigur că sunt, replică McGee. Eu şi o mulţime de alţi irlandezi cu scaun la cap. Va veni şi ziua noastră.

Masters aruncă o privire celorlalţi oameni care aşteptau, cu un aer nerăbdător. Salonul heliportului era plin, iar oamenii de pe scaune erau înconjuraţi de bagaje. Cei mai mulţi aveau sub treizeci de ani şi erau îmbrăcaţi în blugi şi hanorace, iar acum erau toţi învăluiţi în ceaţa fumului de la ţigări. Afară, vremea era oribilă, pista de aterizare fiind acoperită de o burniţă argintie, bătută de vânt. La sol erau parcate elicoptere de transport Wessex Mk 3, în rânduri distanţate. Norii mişcători aruncau umbre pe geamurile lor de plexiglas. Masters era neliniştit: vroia să se mişte. Toţi oamenii din salon se aflau acolo de trei ore şi erau la fel de nerăbdători.

— Uită-te la ei, spuse încet McGee. Scursura pământului.

— Fiind unul dintre ei, ar trebui să ştii, replică Masters.

Irlandezul zâmbi forţat. Ochii lui erau întunecaţi şi intenşi. Avea o faţă dură, bătută de vânt, un corp îndesat şi vânos, şi genul de energie neliniştită care trădează tensiunea interioară neeliberată.

— Vin dintre ei, de acord. Nu am uitat asta, poţi fi sigur. Sunt un irlandez din clasa muncitoare şi sunt mândru de asta. Dar asta nu înseamnă că fac parte dintre lepădăturile de aici.

— Lepădături?

Aruncând o privire prin salonul aglomerat, Masters văzu feţele nebărbierite ale celorlalţi bărbaţi printr-o ceaţă de fum de ţigară, reţinut de ferestrele cu vedere spre heliportul bătut de vânt şi întunecat din cauza norilor. Pe Marea Nordului era furtună, dezlănţuită în jurul platformelor petroliere, iar oamenii din salon aşteptau să urce la bordul elicopterelor de la sol. Se aflau acolo, pe heliportul Bristow din Aberdeen, de aproape cinci ore.

— Sigur că sunt lepădături, insistă McGee. Drojdia clasei muncitoare. Muncesc pe platforme doar pentru că nu pot găsi de lucru în altă parte.

— Şi *tu* lucrezi pe platforme, spuse Masters. Şi *eu* la fel.

— Da, Tone. Dar nu pentru că ăsta este singurul loc de muncă pe care am reuşit să-l găsim. Platformele îi atrag pe toţi netrebnicii, Marea Nordului atrage reziduurile. Sigur, este o meserie în care nu eşti întrebat de dosarul din trecut şi nu ţi se cer scrisori de recomandare, şi de aceea îi atrage pe toţi nenorociţii ăştia.

— Suntem în 1982, zise Masters. Sunt aproximativ *trei milioane* de şomeri. Pentru prima dată, din 1930. Din cauza asta, e foarte simplu să fii un reziduu.

După ce sorbi din nou din bere, McGee puse paharul jos şi îşi aprinse o ţigară, cu mişcări bruşte, nervoase. Ştiind că Masters nu fuma, nu-i oferi şi acestuia.

Într-un fel, Tony Masters era un mister. Era un adevărat vrăjitor pe platformele petroliere, părea obsedat de munca lui şi nu discuta decât foarte rar despre viaţa lui de pe uscat. McGee era prudent cu Masters, din cauză că majoritatea muncitorilor de pe platformă îl venerau. Englezul era mecanic calificat, unul din elita celor din Marea Nordului. Se ocupa de forare, şi era dur, eficient şi lipsit de scrupule atunci când era vorba de angajări şi concedieri. Cerea muncă serioasă şi supunere de la „trepăduşi” [1], dar avea un simţ al dreptăţii aproape puritan, ceea ce îl făcuse foarte respectat. Prea respectat – se gândi McGee – pentru un om care era pe Frigg Field de numai şase luni, şi cu un dosar care spunea că îşi petrecuse ultimii doi ani pe Beryl Field.

— Gândeşte-te, spuse McGee. Trei milioane de şomeri. Şi

[1] În original *roughneck*, termen argotic care defineşte lucrătorii de pe o platformă marină, alţii decât sondorii propriu-zişi (n.red.).

ticălosul ăsta, primul ministru, este în salonul VIP chiar în clipa asta, umplându-şi burta.

— Tu nu eşti şomer, îi aminti Masters.

— Eu sunt doar un „trepăduş”, Tone. Nu sunt şomer, dar aş putea ajunge unul în orice clipă, la fel ca toţi ceilalţi.

— Nu e chiar atât de rău, insistă Masters.

— Ba este şi tu o ştii. Sigur, cu tot şomajul ăsta, omul nu poate risca să-şi piardă slujba, iar companiile petroliere profită la maxim de asta. Înainte aveam sindicate puternice pe platforme. Sindicate mai avem şi acum, dar nu mai sunt puternice. Cu şomajul care creşte la patruzeci de mii pe lună, şefii au puterea deplină, iar sindicatele nu-şi mai pot permite să rişte. Tu eşti mecanic englez. Acesta e un avantaj dublu. Tu vei avea de lucru atâta timp cât se forează, dar nu suntem toţi la fel de norocoşi.

„Dacă ai şti”, se gândi Masters, abţinându-se să nu zâmbească.

— Cât despre petrol, continuă McGee, acesta e de fapt în apele scoţiene, dar scoţienii nu scot un ban din el. Sunt supţi de sânge de blestemaţii de englezi, la fel ca şi irlandezii.

— Şi ce legătură are asta cu preţioasa ta slujbă? mârâi Masters. Tu eşti la comanda tuturor necalificaţilor de pe platforma ta. Ar trebui să râzi, prietene.

— Spune-o altuia, ripostă McGee.

Luă o înghiţitură de bere, trase din ţigară şi începu să bată nervos darabana pe tejgheaua barului.

— Petrolul de sub Marea Nordului e estimat la aproximativ 2000 de milioane de lire pe an. Dacă acest venit ar reveni scoţienilor, ar egala bugetul lor naţional şi le-ar oferi o balanţă de plaţi pozitivă sănătoasă. Mă mir că Partidul Naţional Scoţian, care a ajuns să aibă aproape majoritatea, nu şi-a format încă un grup paramilitar, ca să ia înapoi banii de la hoţii de englezi, preluând controlul platformelor petroliere. Asta ar trebui să facem.

— Atunci, eşti un susţinător al IRA [1]? întrebă Masters indiferent, ca şi cum ar fi purtat o conversaţie neinteresantă.

— Nu, spuse McGee prompt. Sigur, sunt de acord cu cauza lor, dar nu şi cu modul cum vor să ajungă la asta. Nu-mi place violenţa.

---

[1] *IRA = Irish Republican Army = Armata Republicană Irlandeză* (n.tr.).

— Mă bucur să aud asta, spuse sardonic Masters.

— Să-ţi fie de bine. Cei de pe platforme nu au încredere în irlandezi. Consideră că noi toţi îi sprijinim pe terorişti, că ucidem englezi în timp ce dorm. Aşa că, dacă trebuie să scape de nişte muncitori, primii aleşi sunt întotdeauna irlandezii şi scoţienii.

— Nu cred că e adevărat, spuse Masters.

— Ba e foarte adevărat, zise McGee.

Masters ştia la ce se referea McGee. „Boom”-ul petrolului de la sfârşitul anilor şaptezeci oferise de lucru la o mulţime de oameni, dar printre aceştia nu fuseseră prea mulţi scoţieni, şi nici irlandezi. Deşi petrolul era în apele scoţiene, paradoxal, scoţienii fuseseră obligaţi să ocupe locul doi, după un aflux enorm de muncitori americani, francezi, norvegieni şi englezi, scoţienii şi irlandezii fiind primiţi în număr mic, şi doar pentru salvarea aparenţelor. Totuşi, în ultima vreme, după ce Partidul Naţional Scoţian crease un scandal politic pe această temă, companiile petroliere acceptaseră să angajeze mai mulţi muncitori scoţieni şi irlandezi. Deci, în această privinţă, McGee se înşela – sau era doar depăşit.

— Poate că lucrurile se vor schimba, spuse Masters. Se zvoneşte că adevăratul motiv pentru care primul ministru vizitează Bravo 1, pe Forties Field, este o discuţie asupra posibilităţii reducerii impozitelor, pentru a încuraja marile companii petroliere să foreze mai mult. Toată lumea ştie că în Orientul Mijlociu se permit evaziuni fiscale uriaşe, în mod deliberat, în vreme ce la noi venitul e o garanţie pentru impozitare la sânge. Vor continua aşa până când guvernul britanic va reduce impozitele, şi e evident că primul ministru e conştient de asta.

— La naiba cu afacerile cu ei, ripostă McGee. Guvernul ar trebui să naţionalizeze câmpurile petroliere şi *să-i forţeze* pe ticăloşi să foreze.

— Nu pot face asta, McGee. Guvernul britanic e cel care a garantat iniţial licenţele de exploatare către companiile petroliere, vânzându-le printr-o licitaţie cu oferte sigilate. Sectorul britanic din Marea Nordului le aparţine acum lor, din punct de vedere legal, aşa încât, dacă guvernul trece peste asta şi le naţionalizează, va izbucni cel puţin un scandal internaţional.

— OK, spuse McGee, aruncând o privire prin sala de aşteptare plină de fum. Erau disperaţi după bani, aşa că au vândut Marea Nordului. Acum sunt şi mai disperaţi şi nu pot pune mâna pe petrol. N-o să fie bine în ţara asta până când nu e dizolvat Parlamentul şi nu este introdus un sistem complet nou. Guvernele britanice, fie laburiste, fie conservatoare, sunt doar nişte lachei ai capitaliştilor.

— Continuă să vorbeşti aşa şi îţi vei pierde chiar tu slujba, spuse Masters.

McGee îşi termină berea.

— Sigur, aici ai dreptate. Dacă lucrezi pe platforme, trebuie să ai gura ferecată. Numai aşa poţi rezista mai mult.

Masters se uită în jurul lui la mesele pline de căni de bere şi ziare mototolite, scrumierele pline, la fumul de ţigară plutind deasupra oamenilor, a căror conversaţie era un murmur continuu, iritant. Acei oameni munceau două săptămâni, după care aveau două săptămâni libere. Ajunşi pe platforme, urmau să lucreze douăsprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămână, pe o vreme umedă, rece şi oribilă. Cum fumatul era permis numai când nu erau de serviciu şi cum singurul alcool permis era raţia lor de două halbe de bere pe zi, acum fumau şi beau cât mai mult posibil, înainte să se întoarcă pe platforme.

Privind peste capetele lor, afară, prin ferestrele de sticlă ale salonului, Masters văzu elicopterele Wessex parcate pe platforme de aterizare, în lungul pistei, care era folosită şi pentru avioane uşoare. Deasupra lor, destul de jos, pluteau nori negri. Continua să plouă şi un vânt puternic vâjâia pe pistă. Pe Marea Nordului erau vânturi de forţă 9 – optzeci de kilometri pe oră – izbind platformele cu valuri uriaşe. În această regiune, vremea stabilea regulile. Ea făcea munca scumpă şi periculoasă. Oamenii erau obişnuiţi cu amânări îndelungate, dar asta nu-i împiedica să fie nervoşi. Şi Masters, la fel ca toţi ceilalţi, devenea tot mai iritat.

— Mă duc la budă, spuse McGee. Asta va ajuta să mai treacă un minut sau două. Doamne, chestia asta e de-a dreptul disperată!

Îşi aruncă rucsacul pe umăr şi porni spre toaletă printre bărbaţii îngrămădiţi. Masters îl privi plecând, cu un zâmbet uşor pe buze, după care privi din nou sala zgomotoasă.

Cei mai mulţi dintre oameni erau tineri. Alcătuiau o adunătură cu aspect de duri. Veneau din construcţii, din forţele armate sau din marina comercială, şi erau, în general, genul de oameni care, chiar dacă erau căsătoriţi, petreceau cea mai mare parte a timpului departe de casă. Munca pe platforme, deşi dură şi periculoasă, nu era prea bine plătită. Îi atrăgea pe cei care nu găseau de lucru în altă parte sau cărora pur şi simplu nu le plăcea monotonia vieţii de la ţărm. Nu era o slujbă cu program fix de opt ore, nu trebuia să treci prin nici o perioadă de probă, nu se dădea atenţie trecutului sau calificărilor, şi cineva care avea ceva de ascuns nu trebuia să răspundă decât la câteva întrebări.

Într-un fel, erau ultimii briganzi. Nu erau plini de culoare, dar erau distinctivi. Se întorceau, acum, după două săptămâni pe ţărm, unde îşi vizitaseră familile şi prietenele, îşi cumpăraseră porţia de sex în adăposturi murdare sau se îmbătaseră în cârciumile din Peterhead sau Aberdeen. Izolaţi prin formare, trăiau într-o lume mică, muncind ca marinari pe platforme, văzându-şi rar rudele şi dezvoltând o camaraderie naturală care le dădea un sprijin moral.

Acest sprijin reciproc era ceva ce Masters înţelegea, dat fiind ce era el cu adevărat şi de unde venea. În realitate, Masters era sergent în Escadronul Special de Ambarcaţiuni al Marinei Regale (SBS[1]), lucrând pentru ramura de informaţii şi detaşat în secret pe platforme pentru a verifica pericolul foarte real al infiltrărilor teroriste, ale naţionaliştilor scoţieni sau ale IRA.

Cu toate acestea, priceperea lui de lucrător petrolist era autentică. Masters fusese mecanic calificat pentru companii petroliere până în 1975, când o căsnicie ratată şi amărăciunea separării îl făcuseră să-şi caute scăparea înrolându-se în armată, după care ajunsese, în cele din urmă, în trupele de comando ale Marinei Regale. Plictisindu-se curând chiar şi de asta şi dorind să-şi folosească cunoştinţele pe care le dobândise pe platformele din Marea Nordului, se prezentase la Cursul pentru Recruţi Potenţiali (PRC[2]) al SBS, recunoscut pentru dificultatea lui.

După obişnuitele torturi fizice şi psihologice de la Centrul de antrenament al trupelor de comando ale Marinei Regale, din

---

[1] *SBS – Special Boat Squadron – Escadronul Special de Ambarcaţiuni* (n.tr.).

[2] *PRC – Potential Recruits Course – Cursul pentru Recruţi Potenţiali* (n.tr.).

Lympstone, Devon, trecuse testul şi mai dificil, de trei săptămâni, apoi participase la un curs de instruire de cincisprezece săptămâni în marinărie, navigaţie, demolări, scufundări şi mânuirea armelor avansate. Printre ambarcaţiunile pe care se antrenase acolo erau bărci cu vâsle, bărci pliante de construcţie specială Klepper Mark 13, ambarcaţiuni Gemini propulsate de motoare exterioare de 40 cai putere, şi bărci din fibră de sticlă Rigid Raiders, cu motoare exterioare de 140 cai putere, folosite de specialiştii din Royal Marines Rigid Raiders. Principalele arme folosite de SBS, pe care le studiase în timpul instructajului, erau carabina Armalite M-16, americană, de calibru 5,56 mm, aruncătoarele de grenadă M203, puşca mitralieră Sterling L34A1 de calibru 9 mm, revolverul standard Browning High Power de 9 mm şi o diversitate de explozive plastice. Învăţase, de asemenea, să folosească marcatoare laser, staţii radio cu transmisie în impulsuri şi echipamentul de supravieţuire extins, similar cu cel folosit de trupele SAS.

După ce trecuse cu bine de perioada PRC, făcuse un curs dificil de paraşutism în Borneo, apoi fusese trimis la o secţie operaţională a marinei, înainte să-şi încheie antrenamentul de specialist la baza Infanteriştilor Marinei Regale (RM [1]) din Poole, Dorset. Acceptat de SBS, i se permisese să poarte uniforma standard a Infanteriştilor Marinei Regale şi bereta verde a trupelor de comando, dar cu aripi de paraşutist pe umărul drept şi emblema de Canotor-Înotător pe braţul drept. Fusese tare mândru de asta.

Ca membru al grupei de comando 41 SBS, luase parte la exerciţiile din Hong Kong şi Borneo, efectuase un tur de serviciu în Marea Mediterană, cu NATO, şi efectuase un antrenament arctic special, la Elvergaardsmoen, în nordul Norvegiei. Avansat caporal, lucrase sub acoperire pentru serviciile de securitate internă în Irlanda de Nord, uneori lucrând în cooperare cu SAS şi Serviciul de informaţii al armatei. În cele din urmă, doar cu câteva luni înainte, luptase în scurtul dar sângerosul război din Insulele Falkland.

După ce fusese avansat sergent, datorită rolului de conducător într-un atac îndrăzneţ al SBS pentru incendierea

[1] *RM – Royal Marines – Trupele de Infanterie ale Marinei Regale* (n.tr.).

cisternelor de petrol din instalaţiile din Port Stanley, fusese trimis la unitatea de informaţii a grupului Marinei Regale din Portsmouth, unde munca era destul de interesantă, dar nu prea activă. Din fericire, în acel moment, SBS primise, strict secret, sarcini importante în securitatea platformelor de petrol de lângă coasta Marii Britanii. Folosindu-şi experienţa pe platforme ca atu în obţinerea unei poziţii în securitatea Mării Nordului, fusese acceptat şi trimis să lucreze sub acoperire pe Eagle 3, în Frigg Field, cu documente false care atestau că petrecuse ultimii doi ani lucrând pe Charlie 2, în Beryl Field.

Instructajul lui fusese simplu: să se asigure că pe platformă nu se infiltrau terorişti cu scopuri de spionaj sau sabotaj. În acest scop, se întorsese la munca de mecanic calificat şi se pricepea foarte bine la asta.

— Un om adâncit în gânduri, spuse cineva. Îmi place să văd aşa ceva.

Întorcând capul, Masters se trezi în faţa lui Robert Barker, care se sprijinea de bar, în stânga lui. Barker avea ochi albaştri şi era blond. Era îmbrăcat cu o geacă din piele de porc cu guler de blană şi cu nişte blugi murdari. Deşi părea mult mai tânăr decât cei treizeci şi opt de ani pe care-i avea, era şeful securităţii pentru British United Oil, conglomeratul pentru care lucrau toţi oamenii de acolo. Totodată, era unul dintre cei doi oameni din Marea Nordului care ştiau că Masters făcea parte din SBS.

— Gin cu apă tonică, îi spuse el barmanului. Şi unul pentru prietenul meu. Cel mai bun mecanic calificat din meseria asta are nevoie de un mic dejun.

— Eu beam whisky, îl informă Masters.

— Ştiu, zise Barker. Şi e evident că şi barmanul îţi cunoaşte gusturile: ţi-a turnat deja unul mare.

Masters zâmbi, în timp ce barmanul punea băuturile pe bar. Barker îi dădu două lire, aşteptă restul, apoi puse monezile în buzunar şi îşi gustă ginul.

— Bun, zis el. Foarte bun. Omul mai are nevoie şi de câte o zi ca asta.

— Am crezut că eşti înăuntru, cu primul ministru, spuse Masters.

— Am fost, îi zise Barker. El bea brandy şi mănâncă o porţie

de cartofi pai. Brandy-ul arată că e un prim ministru ambiţios. Cartofii pai înseamnă că e, încă, unul din gaşcă. Asta înseamnă talent politic.

Masters zâmbi din nou.

— Sunt surprins că ai plecat de acolo. Tu ar trebui să fii şeful securităţii.

— Cum l-aş putea proteja? E deja înconjurat de gărzi de corp şi poliţie. Dacă ei nu reuşesc, atunci nimeni n-o poate face. Oricum, sarcina mea reală este să protejez Forties Field. Stimatul nostru prim ministru petrece două zile şi o noapte pe Bravo 1 şi am verificat platforma aia de sus până jos. Am pus oameni peste tot.

Sorbi din băutură.

— Presupun că n-o să vii cu noi.

— Nu, zise Masters. Zbor pe Eagle 3, în Frigg Field, ca să încep închiderea. În curând o s-o remorcăm pe o nouă poziţie.

— Frigg a secat?

— Mda. A fost cel mai folosit câmp în timpul anilor de „boom”, iar acum tot petrolul s-a teminat.

— Aş fi venit mai devreme, spuse Barker, schimbând brusc subiectul, dar nu am vrut să-ţi întrerup conversaţia cu individul ăla simpatic, McGee.

— Mă cam calcă pe nervi. Dar este un bun lucrător.

— E o pacoste la casa omului. Susţine sindicatele până în pânzele albe. Acum doi ani, când aveam toate grevele acelea, McGee era băgat până-n gât.

— Deci, este sindicalist. O mulţime dintre oamenii noştri sunt în sindicat. Nu mă deranjează, atâta timp cât se ţin de treabă. McGee e în regulă. E doar un pic obsedat. Dacă te prinde la bar, e o belea, dar îşi face treaba.

Barker oftă.

— Presupun că ai dreptate. Dar pur şi simplu nu pot să-l suport pe ticălos.

Masters zâmbi consolator.

— Nu eşti obligat să munceşti cu el – şi nici eu.

— Cred că ai dreptate, spuse Barker.

Ciocniră paharele şi băură, apoi începură să privească sala aglomerată a barului. Pentru un observator obişnuit, oamenii ar fi

arătat ca un singur grup, dar un ochi mai experimentat putea sesiza diferenţele. Muncitorii pe platformă, care se simţeau rupţi de lumea exterioară, erau separaţi şi unii de ceilalţi prin ierarhia câmpurilor petroliere. Ei se separaseră instinctiv, în sala plină de fum, în grupuri izolate.

Majoritatea erau necalificaţi, muncitorii care lucrau pe punţile inferioare ale platformelor, descărcând vasele de aprovizionare şi mutând maşinile sau conductele de oţel în spaţiul de depozitare sau scoţându-le de acolo şi ducându-le sus, la nivelul de forare. Pe lângă asta, se ocupau de toate muncile necalificate, fiind cel mai prost plătiţi oameni de pe platforme.

Al doilea grup mare erau „trepăduşii”, oamenii care lucrau la nivelul de forare, de obicei în jurul puţului. Ei schimbau componentele care se spărseseră în stâncile aflate la trei mii de metri sub fundul oceanului şi lungeau burghiele, adăugând bucăţi de conductă de oţel. Era o muncă calificată, epuizantă şi periculoasă, în consecinţă „trepăduşii” fiind plătiţi mai bine decât necalificaţii.

Aceste două grupuri formau coloana vertebrală a platformelor, dar sarcinile lor îi ţineau, de obicei, departe unii de ceilalţi. Lucrând şapte zile pe săptămână, douăsprezece ore pe zi, nu aveau suficient timp liber ca să lege o prietenie strânsă cu cineva care nu se afla în imediata lor apropiere.

Şi mai îndepărtaţi erau specialiştii, mecanicii calificaţi, care erau şefii autoritari ai necalificaţilor şi „trepăduşilor”, şi erau subordonaţi numai supraveghetorilor companiei. Mecanicii calificaţi erau o specie aparte. Ei aveau autoritate totală asupra celorlalţi oameni. Numai scafandrii mai puteau rivaliza cu statutul lor – nu pentru că aveau autoritate, ci pentru că rata de mortalitate ridicată îi plasa aproape de vârful grilei de salarizare. Scufundătorii erau cei mai izolaţi. Modul lor ciudat de viaţă îi făcea aşa. În perioada pe care o petreceau pe platforme, fie se scufundau, fie sufereau izolarea chinuitoare a decompresiei. Era un mod de viaţă bizar – ca al unui astronaut. Sub apă sau în camera de decompresie, îndurând pericolul şi monotonia scufundării la saturaţie, ei nu erau în contact fizic cu alte fiinţe umane în timpul celor două săptămâni petrecute la bord. Aşa încât erau străini, abia cunoscuţi de ceilalţi. Iar în acea sală, în

ceaţa cenuşie a fumului de ţigară, rămâneau un grup izolat.

Ascultând murmurul, izbucnirile bruşte de râs, zăngănitul halbelor de bere şi foitul picioarelor neobosite, Masters simţea că ajunsese cu adevărat acasă. Frânturile de conversaţie pe care le auzea erau un amestec de probleme personale şi tehnologie, readucându-i senzaţia şi gustul unei lumi care era tot atât de departe de lumea reală, cum era pământul de lună.

— … încă mai forează pentru Complex, dar ne aşteptăm să atingem curentul şi gaura finală în curând. Apoi platforma va fi remorcată la Hamburg pentru scoaterea echipamentului de scufundare şi o revizie completă. Apoi, Dumnezeu ştie unde…

— … li se spune „văduvele” muncitorilor de pe platformă. Ele se plâng că nu-şi văd niciodată bărbaţii. Rata de divorţuri creşte şi se bea mult prea mult. De-aia şi căsnicia mea e condamnată…

— … categoric o îmbunătăţire. Facilităţi de comunicare necodificată de la scufundător la omul din clopot. Difuzor pentru voce procesată pentru vorbire în clar între scufundător şi clopot. Conexiuni prin bandă pentru scufundător plus conexiuni pe bandă pentru redare în toate camerele. Şi zece ore de viaţă în ansamblul energetic…

— … nu mai pot suporta. Muierea asta vine tot timpul la cămin. Cică aş fi agăţat-o în Grenada, în Peterhead, şi că am lăsat-o cu burta la gură. Vacă mincinoasă! Nici nu ştiu cum o cheamă…

— … vânt de o sută treizeci, valuri de treizeci de metri înălţime. Cisterna aia blestemată s-a izbit de platformă şi s-a desprins cu totul. Cinci oameni din echipă au fost ucişi, o alunecare de trei kilometri în mare, apoi nenorocitul de cap de forare a explodat şi eu am leşinat şi m-am trezit în grădina geambaşului. Ce naiba căutam acolo?

— … Sidko 803 s-a întors la Rover Oil după ce a forat un puţ pentru BP. Acum are contract permanent cu Rover, căci BP nu mai pare interesată de platformă. Între timp, Beta 45 e în Olanda, ca să i se înlocuiască sistemul Comex 1000 şi va opera în curând pentru…

— … o furtună grozavă. Ticălosul a căzut în gura puţului. O altă lovitură în faţă cu un şurub de la ax şi o încărcătură a căzut peste cabina şoferului macaralei. Au încercat să străpungă

metalul. Furtuna a izbucnit din nou. Macaraua s-a desprins şi a fost măturată în mare. Apa avea patru grade…

— … nu mai pot să mă duc acasă. Totul s-a terminat definitiv de data asta. M-a pus să aleg între ea şi Marea Nordului, aşa că am ales Marea Nordului…

Masters asculta cuvintele şi auzea un refren familiar. Îi aducea aminte de trupele de comando ale Marinei Regale, de arme şi vase, exerciţii şi operaţiuni sub acoperire în Belfast. Era o lume în care bărbaţii fără femei îşi căutau liniştea în munca grea. Era un cost nedeclarat al bărbăţiei, care îl îndepărta pe om de normal şi dădea naştere unui sentiment de libertate ce nu putea fi definit. Marea Nordului exercita acea atracţie. Platformele petroliere erau o lume aparte. Încurajau competiţia dârză şi o mândrie de mascul care dispăruse de mult în viaţa de la ţărm. Lui Masters îi plăcea acea lume a bărbaţilor, cu permanenta ei agitaţie. Fusese căsătorit, dar divorţase după trei ani, din cauză că nu putea sta prea mult acasă. Masters vroia să fie liber, la fel ca majoritatea lucrătorilor de pe platforme. Bărbaţii care forau în Marea Nordului, care înfruntau cu curaj vântul şi ploaia îngheţată, înălţimile ameţitoare, pericolul constant, erau pionieri de cea mai ordinară speţă, dar se distingeau clar de ceilalţi.

— Cred că pleacă primul ministru, spuse Barker. Haide să ne uităm.

Masters ridică privirea şi îi văzu pe ceilalţi bărbaţi întorcându-se instinctiv spre ferestrele cu vedere spre platformele de aterizare. Îl urmă pe Barker, croindu-şi drum în faţă, şi se uită la elicopterele tăcute. Ploua în continuare. Vântul bătea în rafale peste pista aeriană. Cerul era întunecat şi griul lui era apăsător, o imagine înfiorătoare şi dezolantă.

În lungul pistei aeriene, poliţiştii militari ieşeau pe intrarea acoperită cu saci de nisip a salonului VIP. Mătăhăloşi, cu cizme şi căşti, purtând carabine automate uşoare Sterling de 9 mm, formară două rânduri, ca o cărare îngustă protectoare pentru primul ministru. În spatele lor erau două hangare de avioane, pe pereţii cărora curgea ploaia. Pe hangare erau alţi trăgători ai armatei, examinând heliportul.

Primul ministru ieşi, îmbrăcat cu un pardesiu negru. Un bărbat într-un costum gri îi ţinea o umbrelă deasupra capului, în timp ce

alţi bărbaţi în costume similare îl înconjurară, cu mâinile sub sacouri, odihnindu-se pe paturile Browning-urilor.

Masters îi privi cu atenţie. Întreaga scenă era deprimantă. Bărbaţii care se apropiau de pistă prin ploaie şi vânt arătau ca nişte oameni ai Mafiei. Nici vorbă de vreo ceremonie. Doar o înaintare încordată, prudentă. Poliţiştii militari se răspândiră în evantai spre cel mai apropiat Wessex, ţinându-şi pistoalele mitralieră pregătite, în timp ce primul ministru şi anturajul lui mergeau grăbiţi în spatele lor, cu capetele aplecate.

— E o vreme scârboasă, spuse Barker. Vântul e destul de puternic.

— Cred că se calmează, zise Masters. Aproape sigur a trecut de platforme. Altfel nu l-ar fi lăsat pe prim ministru să decoleze. Probabil că vom decola cu toţii, în curând.

— O mulţime de paznici, observă Barker. Nu am crezut că o să văd vreodată ziua asta. Pe heliportul ăsta sunt suficiente arme şi muniţie ca să porneşti un război.

— E necesar, spuse Masters. Lista de asasinate creşte. Se zvoneşte chiar că a fost descoperită o bombă în Camera Comunelor. Toată ţara e o zonă de război.

— Ce zile fericite, zise Barker.

Masters privi hangarele din depărtare şi văzu strălucirea binoclurilor, ţeava unei mitraliere deplasându-se dintr-o parte în alta, într-o mişcare lentă, de căutare. Zâmbi, clătinând din cap a mirare, şi îşi întoarse privirea gânditoare spre elicoptere. Primul ministru urca în cel mai apropiat din şir, fiind ajutat de o gardă de corp. Dispăru înăuntru şi însoţitorii lui îl urmară. Poliţia militară formă un cordon în jurul elicopterului care se trezea la viaţă. Palele elicei înteţiră vântul, în timp se estompară şi se transformară într-o linie unică. Poliţiştii militari stăteau sub ele, cu uniformele fluturând furios şi acoperind cu armele toate direcţiile. Elicopterul Wessex care îl transporta pe primul ministru îşi înteţi huruitul, se zdruncină şi se ridică puţin, întoarse spre est, urcă mai sus şi dispăru printre norii joşi.

Oamenii din jurul lui Masters se relaxară şi se întoarseră pe scaunele lor. Conversaţia deveni mai puternică şi mai exuberantă, ca şi cum criza trecuse. Masters rămase la fereastră, lângă Barker. McGee veni şi se opri între ei, privind spre cerul cenuşiu,

plin de nori.

— A plecat, spuse Masters.

— Sigur, am văzut, zise McGee. Acum poate că putem pleca cu toţii, să ne apucăm de treabă.

— Nu va mai dura mult, spuse Masters.

Capitolul 2

Primul ministru se uită pe fereastra elicopterului şi văzu, mult sub el, prin ceaţa unui nor care se rărea, peisajul cenuşiu dezolant al Mării Nordului. Imaginea îl făcu să se cutremure. Îi era frig şi avea o uşoară senzaţie de ireal. Marea se întindea cât vedeai cu ochii şi apoi se pierdea în norii mişcători.

— Pare groaznic de frig, spuse el. Nu mi-ar plăcea să lucrez acolo.

— Nu, domnule prim ministru, spuse subsecretarul de la Departamentul Energiei. Nici mie.

Primul ministru chicoti şi zâmbi sardonic. Avea o faţă roşie şi cărnoasă, cu o expresie de om încăpăţânat, cu ochi albaştri reci şi păr cărunt. Subsecretarul, care stătea lângă el, avea aspectul unui tânăr conducător. Spre deosebire de primul ministru, el nu urcase pe drumul cel greu, iar diferenţele dintre ei erau deseori vizibile. Acum, primul ministru oftă, continuând să privească Marea Nordului, şi se fâţâi stingherit în timp ce norii treceau pe lângă el.

— Nu e o slujbă pentru cei ca mine, spuse el. Este o meserie pentru oamenii ca tatăl meu. Trebuie să fie o viaţă dură.

Subsecretarul îşi deschise servieta şi ridică privirea surprins. Accentul lui, spre deosebire de al primului ministru, era cel de la o şcoală publică.

— Păreţi aproape nostalgic, domnule prim ministru. Lumea aceea a murit de mult.

— Oare? Eu nu sunt sigur de asta. Băieţii ăştia nu sunt plătiţi

cât merită şi asta o ştim amândoi.

— Eu credeam că sunt plătiţi destul de bine.

— Consideri că minerii sunt plătiţi bine?

— Nu este aşa?

— Salariul este bun, dar nu e suficient, faţă de ce le cerem. Şi cred că cei din Marea Nordului merită mai mult decât cei din mine. Rata deceselor este ridicată. De fapt, conform rapoartelor mele, riscul de deces este de zece ori mai mare decât în mine.

— Şi de cincizeci de ori mai mare decât în industrie, domnule prim ministru.

— Categoric.

Primul ministru părea de-a dreptul enervat şi subsecretarul scoase nişte hârtii din servietă, zâmbind uşor. Primul ministru întoarse capul, văzu hârtiile şi apoi îşi întoarse din nou privirea spre marea de dedesubt.

— Unde sunt paznicii? întrebă el.

— În faţă.

— SAS?

— SBS – Escadronul Special de Ambarcaţiuni.

— Pentru eventualitatea că ne prăbuşim.

— Da, domnule prim ministru.

Primul ministru zâmbi, studiind în continuare marea neliniştită aflată la mare distanţă sub el.

— Trebuie să stau pe platformă până mâine seară?

— Da, domnule prim ministru.

— Sper să nu am rău de mare.

— Nu veţi avea. O să staţi pe o platformă de beton, nu pe una plutitoare.

— Credeam că toate sunt plutitoare.

— Nu, nu toate. Pe platformele plutitoare ar fi posibil să aveţi rău de mare. Ele sunt folosite pentru forări de testare – pentru a se verifica dacă există petrol într-un anumit loc. Cele mai multe platforme plutitoare sunt semi-submersibile, cu cea mai mare parte a greutăţii lor sub apă, de obicei sub forma unor pontoane imense, reţinute pe loc de ancore de paisprezece tone. Într-un fel, sunt nişte fabrici plutitoare şi ele au, într-adevăr, mişcare de ruliu şi tangaj, exact ca vapoarele. Dar platformele fixe sunt diferite. O dată ce o platformă plutitoare găseşte petrol, este realizată o

platformă fixă, care o înlocuieşte pe cealaltă. Platforma plutitoare forează ca să găsească petrol. Platforma fixă găzduieşte dispozitivele de producţie, când începe să aducă efectiv petrolul la suprafaţă. Puntea principală a unei platforme fixe este făcută din beton şi are o suprafaţă cam cât Trafalgar Square, iar picioarele ei sunt înfipte ferm pe fundul apei. E mai mult o insulă, decât o simplă fabrică plutitoare, şi probabil că nu se mişcă mai mult ca nişte apartamente aflate la înălţime. Noi mergem pe platforma Forties Field, cea mai mare din Marea Nordului. Tot petrolul de pe celelalte câmpuri petroliere trece prin Forties şi apoi printr-o conductă unică, spre Peterhead.

Subsecretarul se opri, pentru a-i permite primului ministru să asimileze acele informaţii.

— Platforma aceasta este cu adevărat uriaşă. E aproape o rafinărie independentă. N-o să simţim nici o vibraţie şi, sincer, nu cred că veţi avea rău de mare.

Primul ministru înclină din cap, cu privirea fixată încă pe întinderea cenuşie de apă rece, mortală. Elicopterul Wessex hurui şi se cutremură. Afară tot mai bătea vântul. Înăuntru erau patruzeci şi patru de scaune şi nici unul nu era liber. Primul ministru oftă, simţindu-se obosit şi iritat. Ultimii trei ani fuseseră groaznici, se solicitaseră alegeri generale, iar importanţa acelei călătorii apăsa greu pe umerii lui, făcându-l să fie nervos.

— Ce părere ai? întrebă el brusc.

— În legătură cu companiile petroliere?

— Da.

— Cred că va trebui să avem grijă. Nu e prea uşor de tratat cu ele.

— Aşa e. Nu e uşor de tratat cu ele. Uneori mă întreb cine conduce cu adevărat ţara – noi sau conglomeratele.

Subsecretarul zâmbi, ştiind la ce se referea primul ministru. Aruncă o privire spre rapoartele pe care le ţinea în mână, dar nu află mare lucru din ele.

— Sunt o problemă, recunoscu el. Sunt aproape în afara jurisdicţiei. Noi trebuie să ne gândim la alegători, la interesele Angliei pe termen lung, dar conglomeratele sunt aproape toate multinaţionale şi nu recunosc nici un fel de graniţă. Nu sunt legate de o singură ţară. Fac comerţ între ele. Dacă au o problemă cu o

ţară, îşi mută bunurile în alta, care e dispusă să le ofere un rai al impozitelor. De aceea avem noi probleme. Nu sunt dispuse să ne plătească impozitele. Acum au oprit practic activitatea în Marea Nordului şi, în schimb, şi-au întors atenţia spre Orientul Mijlociu, unde se bucură de profituri neimpozabile, de valori incredibile.

— Acestea sunt companii *britanice*.

— Nu, domnule prim ministru, nu sunt. Sunt multinaţionale şi îşi au rădăcinile în străinătate. Aşa numitele companii britanice sunt doar filialele lor. Cât despre companiile britanice, ele stau pur şi simplu pe petrolul lor, pretinzând că nu-şi pot permite să investească mai mult şi aşteaptă cu răbdare ca noi să cedăm şi să scădem impozitul actual pe petrol.

— Ticăloşii, zise primul ministru cu o voce uniformă.

— Exact, spuse subsecretarul. Dar nu avem de ales. Trebuie să negociem cu ei.

Primul ministru se cutremură din nou. În ultima vreme se simţea mai bătrân. Uneori avea senzaţia că era de prea mult timp în jocul acesta, că nu mai putea face faţă. Nu existau răspunsuri simple, lumea era într-o continuă mişcare, iar un politician trebuia să se pună de acord, pentru toate deciziile, cu sindicatele şi oamenii de afaceri. Cine conducea de fapt ţara? Era o întrebare pe care şi-o punea deseori. Dincolo de zona de influenţă a guvernelor existau forţe care puteau face şi desface politica. Guvernele nu mai erau decât o portavoce, un focar imperfect pentru atenţia publică. În spatele scenei, în camere de consiliu particulare şi pe continente îndepărtate, cei care luau cu adevărat decizii conduceau lumea.

— Cât de departe este Forties Field? întrebă el, dornic să schimbe subiectul.

— Peste o sută cincizeci de kilometri.

— Atunci, e aproape de Insulele Shetland?

— Nu. Frigg şi Beryl sunt aproape de Shetland. Cam la jumătatea distanţei dintre Shetland şi Norvegia.

— Totuşi, va fi frig acolo.

— Da, domnule prim ministru.

— Sper că nu sunt furtuni acolo.

— Din nefericire, sunt o mulţime. Sunt furtuni chiar şi vara. Munca pe platforme este total sub influenţa vremii, iar Marea

Nordului este groaznică în această privinţă. Vremea face ca totul să fie costisitor, distruge platformele, dă peste cap planificările. Vasele de aprovizionare rămân deseori la ancoră zile întregi, uneori chiar săptămâni, aşteptând ca descărcarea să poată fi începută. Uneori nu pot remorca platformele, oamenii sunt deseori măturaţi peste bord, iar platformele sunt mutate de la locul lor şi trebuie remorcate înapoi. Deci, da, putem spune că furtunile nu lipsesc.

Primul ministru se foi neliniştit pe scaun şi îşi frecă bărbia cu mâna dreaptă.

— Scoţienilor n-o să le placă, spuse el, întorcându-se la primul subiect neliniştitor. Ei spun că aruncăm petrolul lor ca să obţinem un profit rapid. Se apropie de o majoritate, cer independenţă şi vor dori ca petrolul să se afle undeva unde să poată ajunge la el.

— *Dacă* pot ajunge la el, domnule prim ministru.

— Nu cred că putem neglija această posibilitate, deşi ar putea dura destul de mult timp. Până atunci, trebuie să-i mulţumim pe irlandezi. Cu ei ce e?

— Vă referiţi la ameninţările lor împotriva platformelor petroliere?

— Exact.

— Zvonurile că IRA plănuieşte să răpească platformele şi să ceară răscumpărare guvernului englez au rămas doar la stadiul de zvonuri. Deocamdată nu avem motive să credem altceva.

— Dar dacă îşi duc cu adevărat ameninţările până la capăt şi capturează platformele petroliere? Cum ne poate afecta asta?

— Sincer, domnule prim ministru, ar fi o catastrofă. Cu economia la un pas de prăbuşire, numai veniturile din Marea Nordului ne pot salva. Problemele irlandeze continuă, şomajul nostru e şocant de ridicat, investitorii străini se retrag cu o frecvenţă crescândă, iar posibilitatea unui colaps economic a devenit cunoscută publicului. De aceea avem o nevoie atât de disperată de veniturile din petrol: sunt tot ce ne-a rămas. Dacă platformele sunt preluate de alţii sau, şi mai rău, sunt distruse, economia noastră s-ar prăbuşi peste noapte.

— Minunat, zise sec primul ministru. Sunt sigur că au fost luate măsurile de siguranţă necesare.

— Da, domnule prim ministru. Bineînţeles. Există cel puţin

câte un om responsabil cu securitatea pe fiecare platformă, plutitoare sau fixă. De asemenea, pe fiecare platformă există câte un om de la SBS, care lucrează sub acoperire, ca muncitor. La ţărm, SBS şi SAS sunt în alertă permanentă, gata să intre în acţiune în maxim treizeci de minute de la alarmă. Chiar dacă aceste măsuri eşuează şi una dintre platforme este capturată cumva, ar fi un incident izolat, care nu poate afecta celelalte platforme şi instalaţii. Prin asta vreau să spun că nici un grup nu poate fura întreaga reţea de câmpuri petroliere, şi asta ar trebui să facă, pentru a ne obliga să plătim răscumpărarea. De exemplu, dacă un grup terorist capturează o platformă, îi lăsăm pur şi simplu acolo până când cedează, lăsându-i chiar să moară de foame, dacă este necesar. Între timp, celelalte platforme, aflându-se la distanţă mare, uneori la sute de kilometri, vor continua să funcţioneze. Cu alte cuvinte, platformele individuale, plutitoare sau fixe, pot fi puse în pericol, dar câmpurile petroliere sunt în siguranţă.

— Să sperăm, zise primul ministru.

— Coborâm, observă subsecretarul. Probabil că am ajuns la Forties.

Aruncând o privire pe fereastră, primul ministru văzu marea pustie, bătută de vânt. Mult mai jos se vedea turla sondei de pe o platfomă, arătând groaznic de dezolant. Apoi elicopterul începu să coboare. Văzu o a doua platformă, apoi o a treia. Pe una dintre platforme ardea gazul rezidual, iar fumul se umfla în toate părţile. Elicopterul coborî şi mai mult. Platformele începură să se mărească. Văzu o platformă de beton cu picioare uriaşe, traverse şi două turle de sondă cu aspect fragil. Platforma nu se mişca, în timp ce apa se revărsa printre picioarele ei. Elicopterul îşi continuă coborârea, iar platforma deveni mai largă şi mai înaltă, căpătând formă şi fiecare detaliu devenind vizibil.

Era imensă, ca un joc uriaş de Lego. Turlele de sondă înalte şi macaralele, pasarelele de oţel şi rezervoarele metalice, stivele de lăzi şi mulţimea de clădiri prefabricate îl impresionară pe primul ministru. Simţea veneraţia celui nefamiliarizat cu situaţia. Elicopterul coborî mai jos, sub nivelul celei mai înalte turle de sondă… şi, dintr-o dată, platforma masivă se întinse în dreapta lui, ca un monolit dintr-o lume necunoscută.

Picioarele de susţinere erau incredibil de largi şi unite printr-o reţea de traverse groase de oţel. Marea se înălţa şi izbea picioarele, după care cădea şi se repezea din nou. Primul ministru îşi ţinu respiraţia. Văzu platforma de aterizare a elicopterului. Era încercuită cu albastru şi alb şi se afla pe marginea platformei, înălţându-se la aproape şaizeci de metri deasupra mării, chiar dincolo de puntea principală. Elicopterul se repezi spre ea. Turlele de sondă din oţel deveniră mai înalte. Primul ministru ridică privirea, dar nu reuşi să vadă vârful lor, aşa că privi din nou în jos. Platforma de aterizare se repezea în sus, spre el, iar mult mai jos, sub ea, se vedea marea. Labirintul monstruos de oţel se balansa sub el într-o ceaţă cenuşie, apoi se înălţă dintr-o dată deasupra lor, ridicându-se spre cerul înnorat.

Primul ministru îşi umezi buzele. Zgomotul elicopterului crescu şi mai mult. Atinse cu o bufnitură platforma de aterizare şi sări de câteva ori, după care se opri, în cele din urmă, cutremurându-se. Motorul se opri şi palele elicelor rotative îşi recăpătară forma. Privind uluit, primul ministru văzu o fabrică uriaşă, unde oamenii se agăţau de grinzi de metal, se căţărau pe scări mişcătoare, traversau pasarelele măturate de valuri, se urcau pe conducte de oţel lungi care se balansau periculos deasupra valurilor ameninţătoare. Apoi, primul ministru îşi coborî privirea. Un pilon enorm de beton plonja în apa mării, făcându-l să ameţească uşor.

— Am ajuns acasă, şi cu picioarele uscate, spuse cineva, cu veselie.

Capitolul 3

Elicele elicopterului Wessex încă se mai învârteau când Tony Masters sări din aparatul de zbor pe platforma de aterizare de pe Eagle 3, Frigg Field. Vântul îl izbea în faţă şi Masters trase în piept aerul rece şi curat al mării. Un om în salopetă roşie îi făcu semn cu mâna. Masters zâmbi şi îi răspunse la fel. Motorul elicopterului

se opri şi, în cele din urmă, elicele se opriră şi ele. Doi oameni în salopete galbene plasară frâne în jurul roţilor, în timp ce pilotul sări jos, lângă Masters. Pilotul îşi pieptănă părul şaten, mestecând gumă şi zâmbind, fără să se adreseze cuiva anume, în timp ce privea în jur.

Masters se uită la uzina plutitoare care se înălţa spre cerul cenuşiu. Auzea mugetul sălbatic al axului de forare. Mai mare decât ţi-o puteai imagina, platforma îl impresiona de fiecare dată. Era o fabrică construită pentru giganţi şi oamenii erau ca nişte furnici printre structurile uriaşe. Munceau pe puntea noroioasă, care era un labirint de lăzi şi containere de încărcare, nenumărate lămpi şi lanterne, conducte de trei tone şi macarale. Deşi avea patru sute de metri lăţime, puntea se ridica şi cobora în mod constant. Sub ea erau două alte niveluri. Iar sub acestea, picioarele masive.

— Să-i scot afară? întrebă pilotul, Jack Schulman.

Masters aprobă din cap şi aruncă o privire spre apa care se afla mult sub ei. Era cenuşie şi destul de agitată, udând picioarele-ponton şi se întindea până la orizontul îndepărtat, ascuns acum într-o ceaţă mohorâtă. Eagle 3 era o platformă semi-submersibilă. Avea patru picioare-ponton principale, late de nouă metri şi cu o lungime de aproape nouăzeci de metri, care se întindeau douăzeci şi cinci de metri sub apă, până la pontoanele masive. Picioarele-ponton erau goale în interior şi întreţesute cu scări metalice. Pontoanele efective erau umplute cu apă şi erau prinse de fundul mării prin lanţuri de ancoră uriaşe.

— În regulă! strigă Schulman. Mişcaţi-vă!

Aruncând o privire peste umăr, Masters văzu primul om din echipa de schimb coborând din Wessex. În spatele elicopterului era masa cenuşie a Mării Nordului, care se întindea până la orizont. Elicopterul dădea impresia că se ridica şi cobora. Puntea se mişca într-o direcţie şi în cealaltă. Oamenii coborâră şi îşi stivuiră bagajele pe platforma de aterizare vibrantă. De fapt, întreaga platformă vibra. Axul central continua să huruie. Braţul unei macarale îndepărtate se roti deasupra mării, iar lanţul lui gros zăngăni pe peretele lateral al platformei.

Masters se cutremură şi se bătu cu palmele pe braţe. Vântul era constant şi întotdeauna rece. Eagle 3 se afla la trei sute de

kilometri nord de Aberdeen, la jumătatea distanţei dintre Insulele Shetland şi Norvegia. Iniţial, petrolul ei era dus prin conducte prin Beryl până la Orkneys, dar ameninţările IRA puseseră capăt acestei rute şi acum petrolul mergea prin Beryl la Forties Field, unde urma să aterizeze primul ministru, în orice clipă.

— OK, se adresă Masters grupului de oameni din jurul elicopterului Wessex. Alegeţi-vă echipamentul, după care urmaţi-l pe acel om în salopetă galbenă – se numeşte Jim Webb – până la locurile voastre. Reamintesc celor noi să fie atenţi la fiecare pas. Nu vă împiedicaţi de nimic, nu căderi peste margine şi nu lăsaţi vântul să vă doboare.

Câţiva oameni râseră, dar se opriră când Masters îi privi cu răceală.

— Nu glumesc, spuse el. Aceste platforme sunt extrem de periculoase. Punţile sunt alunecoase din cauza nămolului şi petrolului, maşinăriile se desprind deseori, iar vântul poate deveni neaşteptat de puternic şi poate arunca oamenii jos de pe pasarele. Marea e la şaizeci de metri mai jos. Temperatura apei este de cinci grade Celsius. Aşa că, dacă nu vă rupeţi gâtul în cădere, o să muriţi îngheţaţi în cel mult zece minute. OK, să mergem.

Oamenii îşi aleseră echipamentul şi îl urmară pe Jim Webb până la treptele care coborau de la platforma de aterizare pe puntea de dedesubt. Puntea se clătina, coborând spre apă şi apoi ridicându-se din nou. Valurile mugeau şi se izbeau de picioarele-ponton, aruncând o pulbere fină de apă în aer. Masters se uită la turla sondei. În jurul ei pluteau nori cenuşii. Avea o înălţime de patruzeci şi cinci de metri şi baza ei pătrată era fixată cu fermitate pe acoperişul punţii de forare semiînchise. Axul de forare se rotea, scoţând un muget înfiorător. În jurul axului, pe marginea punţii imense, macarelele scârţâiau şi se mişcau într-o parte şi în cealaltă.

— Semnezi pentru lotul ăsta, Masters?

Schulman stătea lângă el, mestecând gumă, şi îi întindea lista de pasageri. După ce Masters semnă, Schulman îi făcu cu ochiul şi scuipă guma. Băgă mâna în buzunar, scoase o altă lamă, o desfăcu, o puse între dinţi şi începu să mestece din nou.

— De ce i-ai adus pe puştii ăştia noi? întrebă el. Am auzit că

platforma se închide.

— Aşa este. O remorcăm săptămâna viitoare. Munca la bord va fi lejeră şi îi putem învăţa mai uşor pe cei noi ce au de făcut.

— Hei-ho, spuse Schulman cu accentul lui de Montana. Mai am o încărcătură de dus înapoi. La ce oră pleacă?

— Cam peste o oră, îi spuse Masters. Una, poate două. Trebuie să-i verificăm pe cei noi, înainte să le dau drumul celor vechi. Aşa că ai răbdare şi o să ajungem şi acolo.

— Masters Durul, spuse Schulman. Te-am auzit tare şi clar, şefule.

Zâmbi, continuând să mestece. După ce aruncă o privire mării agitate de sub ei, îşi încheie fermoarul jachetei de culoare roşu aprins.

— Frumos loc de muncă, spuse el, înfiorându-se din cauza vântului. E clar că are aer condiţionat.

Masters îi zâmbi.

— Ai început să te înmoi, Jack. E blestemul de a te fi născut american. Ţi s-au înmuiat oasele.

— Oh, da, replică Schulman. Crezi că eu nu mi-am dat seama? Dar tu, Masters, eşti un adevărat monstru. N-ai pic de sensibilitate.

— Mănânc bine la micul dejun, spuse Masters. Încerc să nu mă masturbez. Duc o viaţă curată şi muncesc pentru fiecare bănuţ.

— Cum ai ajuns să fii mecanic calificat?

— Am muncit pe brânci.

— Haide, Tone! Cei mai mulţi mecanici calificaţi sunt americani, aşa că tu cum ai obţinut slujba?

— Nu-mi aduc aminte, sincer.

— La naiba! Mă „abureşti”. Oricum, prietene, e clar că ai urcat repede. Probabil că eşti destul de bun. De regulă, companiile petroliere nu au o părere prea bună despre muncitorii englezi de pe platforme. Mda, probabil că eşti al naibii de bun.

— Mulţumesc pentru aceste frumoase cuvinte, Jack.

Pilotul zâmbi.

— Cobori acum?

— Mda.

— Cobor şi eu pentru o bere.

Masters îşi ridică rucsacul şi se îndepărtară amândoi de

elicoptere. Aflată deasupra punţii principale, platforma de aterizare era legată de aceasta printr-o pasarelă abruptă. Sub pasarelă nu era altceva decât o întindere ameţitoare spre apă. Masters se opri la mijlocul ei şi privi marea. La orizont se vedea o platformă, abia observabilă din cauza fumului întunecat datorat gazului rezidual care se înălţa spre cer. Masters privi în jos şi văzu piciorul uriaş, înclinat. Suporţii goi la interior, de un metru grosime, formau o reţea sub punţi şi coborau înclinaţi cam patruzeci de metri, ca să se unească cu picioarele-ponton. Marea se izbea de picioare, scoţând un sunet de tobă seacă. Umbra mişcătoare a platformei făcea apa cenuşie să devină neagră, făcând-o să arate şi mai înspăimântătoare.

— Hei, ce naiba faci? Te gândeşti la o partidă de înot?

Schulman, ajuns deja pe punte, îi făcea semne cu mâna. Părea înalt şi striga ca să acopere zgomotul vântului. Masters îi făcu şi el semn cu mâna şi coborî pasarela, ţinându-se de balustradă. Păşi pe punte cu multă grijă, văzând petele de noroi şi petrol.

— Platformele astea sunt al naibii de murdare, omule, zise Schulman. Nu ştiu cum poţi munci aici.

Porniră să traverseze puntea deschisă. Petrolul şi noroiul o făceau alunecoasă. Din centrul punţii, în dreapta lor, se auzea huruitul camerei de forare. Trecură pe lângă grămezi de conducte de oţel, apoi pe sub o macara ridicată, care huruia la cincisprezece metri deasupra capetelor lor, pe o bază de oţel largă şi rotundă. Masters se opri şi ridică privirea. Macaraua ridica nişte lăzi de lemn mari, pe care stăteau câţiva oameni, ţinându-se de lanţul gros al braţului. Macaraua scrâşnea şi se rotea, legănându-i pe oamenii de pe lăzi. Aceştia se balansară dincolo de marginea punţii, mult deasupra mării, strigând instrucţiuni, în timp ce lăzile erau coborâte pe vasul de aprovizionare de dedesubt.

— Blestemaţii de necalificaţi, mârâi Schulman.

— Mda, răspunse Masters. Se pare că scot echipamentul mai greu, înainte să înceapă remorcarea.

Începură din nou să meargă. Un elevator cu furcă galben trecu pe lângă ei şi şoferul lui strigă un salut şi îi făcu semn cu mâna lui Masters. Acesta răspunse la fel, în timp ce trecea pe lângă nişte

necalificaţi care înjurau. Se sprijineau pe o cheie fixă mai mare decât un om, străduindu-se să deconecteze două conducte masive, de treisprezece metri lungime şi cântărind fiecare câte trei tone. Oamenii înjurau şi se opinteau. Vântul vâjâia pe punte, care vibra constant, se legăna dintr-o parte în cealaltă şi scotea un scrâşnet metalic înnebunitor, căruia i se adăuga huruitul axului de forare. Marea se izbea neîncetat de picioarele-ponton goale şi le făcea să reverbereze.

Schulman ajunse la unul din module, deschise uşa şi se înclină în faţa lui Masters. Mecanicul zâmbi şi intră, urmat de american. Auziră un huruit adânc, înăbuşit.

— Arată-mi unde e barul, spuse Schulman. Mi-ar prinde bine o băutură.

Masters îşi descheie jacheta.

— Nu sunt permise băuturile alcoolice, zise el. Doar două beri pe zi. Dacă-ţi convine, bine, dacă nu, asta e.

Schulman zâmbi, mestecându-şi guma.

— E-al naibii de cald aici, înăuntru. Mda, îţi accept oferta. Doar pentru bere am venit aici.

Se aflau pe coridorul îngust, cu tavan jos şi puternic luminat. Era exact ca o navă, cu multe trepte, uşi de oţel şi pasaje ce duceau în diverse direcţii. Era una dintre numeroasele construcţii din prefabricate, cunoscute sub numele de module. Ele erau ridicate după ce platforma fusese remorcată la noul amplasament, şi puteau fi uşor demontate şi descărcate.

— E ca o morgă, spuse Schulman.

— Cabinele de locuit şi camerele de operaţiuni, îl informă Masters.

— Isuse, parcă sunt într-o groapă.

Masters îl conduse pe pilot pe coridor. La capătul lui coti şi porni pe un alt coridor, ai cărui pereţi metalici erau vopsiţi în alb, după care dispăru pe o uşă deschisă. Schulman îl urmă, intrând într-un modul aglomerat. Avea un singur hublou, prin care se vedea orizontul ceţos. Un alt perete vosit în alb era ocupat de o hartă mare a Mării Nordului, iar al treilea era acoperit cu diverse hărţi şi diagrame maritime. În spatele biroului stătea un bărbat solid, bronzat. Schulman recunoştea de la o poştă un ţărănoi din sudul Americii, şi îşi dădu seama că yankeul din faţa lui asta era.

— Ce mai faci, Tone, spuse omul tărăgănat. Ţi-ai scos pietrele?

— Le-am scufundat o dată sau de două ori, replică Masters. Mai mult din interes academic.

— Isuse, zise ţărănoiul, ai naibii englezi. Întotdeauna gata să ripostaţi rapid.

Se scărpină pe nas şi îl privi pe Schulman.

— El cine naiba este? îl întrebă pe Masters. Seamănă cu Jack Nicholson.

— Prenumele e corect, îl informă Schulman. Jack Schulman. Sunt pilotul care-ţi duce echipa înapoi. Când plecăm?

Omul se întinse şi căscă. După ce îşi frecă faţa cu mâinile, se ridică în picioare şi se uită afară, pe hublou.

— Aşteaptă deja, în cantină, spuse el. Au primit permisiunea să plece.

— Ceva probleme în absenţa mea? întrebă Masters.

— Nici o problemă. În afară de faptul că majoritatea englezilor sunt nişte nenorociţi leneşi, totul merge perfect pe Eagle 3.

Ţărănoiul se întoarse cu faţa spre Masters, zâmbind. Purta pantaloni gri şi o cămaşă care făcea reclamă la Twentieth Century Oil.

— Am descărcat materialul greu şi am extras siguranţa contra exploziei. În scurt timp o să punem încuietorile de siguranţă la macarale şi atunci totul va fi gata de plecare. Seamănă cu un vas fantomă.

Căscă din nou şi îşi frecă ochii. Schulman observă că pantofii lui erau acoperiţi cu petrol şi un strat fin de noroi alunecos.

— Te întorci? îl întrebă Masters.

— Da, mă duc înapoi. Am două săptămâni la ţărm, după care preiau o platformă din Forties.

— Va fi mult de lucru acolo, în curând.

— În ultima vreme nu prea a fost. Guvernul tău blestemat a închis-o şi nu a fost o joacă.

— Asta o să se schimbe, îl informă Masters. Primul ministru e acolo chiar în clipa asta. Cred că va reduce impozitele la petrol. Dacă o face, vom începe forarea.

— Sper, zise omul, tărăgănat. Sper al naibii de mult. Nu vreau să fiu pensionat.

Îi zâmbi din nou lui Masters.

— Atunci, ar fi mai bine să mă pregătesc de plecare. Du-te şi organizează-i pe noii tăi băieţi – şi trimite-i pe ai mei la elicopter.

Masters şi Schulman ieşiră din cabină şi coborâră pe o scară de oţel, în cantină. Era o cameră funcţională, puternic luminată, cu mese albe şi scaune acoperite cu piele albastră. Echipa de schimb mânca cotlet cu cartofi prăjiţi şi ciuperci. Echipa care pleca era la bar. Cum băuturile tari nu erau permise pe platforme, beau cu toţii bere.

— Hei, Masters! strigă unul dintre ei, din cealaltă parte a camerei. Când naiba plecăm?

— Să plecaţi? întrebă Masters cu severitate. Vreţi să plecaţi? Nu pot să vă înţeleg.

Majoritatea izbucniră în râs.

— Vreau viaţa de noapte din Aberdeen, spuse unul dintre ei. Am mare nevoie de o forare rapidă.

Urmară alte hohote de râs.

— Două săptămâni pe uscat, asta e tot, zise un altul. De ce întârziem?

Masters zâmbi şi ridică mâinile în sus, ca şi cum ar fi vrut să-i ţină în frâu.

— Uşurel, spuse el. Elicopterul e realimentat chiar în clipa asta şi când e gata, puteţi pleca.

Oamenii de la bar izbucniră în urale.

— OK, zise Masters, când uralele încetară. Vreau să aşteptaţi în camera de recreere. Vă puteţi lua berea cu voi. Vă vom anunţa când e pregătită plecarea. Asta e. Daţi-i drumul.

Oamenii ovaţionară din nou, schimbară câteva remarci obscene, bătându-se pe spate unul pe celălalt, după care îşi luară bagajele şi ieşiră din cantină.

— Bun, zise Masters, rămânând în picioare ca să se adreseze celor rămaşi la mese. Puneţi jos cuţitele şi furculiţele şi ascultaţi. Membrii obişnuiţi ai echipei ştiu ce voi spune, dar va trebui să mă suportaţi din nou. Cei noi, vă rog să ascultaţi cu atenţie. Cei mai mulţi dintre voi au mai lucrat probabil în uzine, iar o platformă petrolieră seamănă cu o uzină. Dar asemănarea e înşelătoare. O platformă petrolieră e foarte diferită. În primul rând, pluteşte. Asta înseamnă că se clatină tot timpul. Punţile sunt alunecoase şi

e foarte uşor să vă pierdeţi echilibrul şi să căderi peste bord. E o cădere de şaizeci de metri. Dacă supravieţuiţi căderii, nu veţi supravieţui mării, aşa că încercaţi să nu căderi. O platformă este, totodată, expusă. Vântul obişnuit pe Marea Nordului poate avea cam optzeci de kilometri pe oră şi deseori ajunge la o sută şaizeci, iar uneori chiar la două sute patruzeci. Avem valuri de mărimea unui bloc obişnuit. Ele distrug maşinile şi înghit oameni. Chiar şi o furtună modestă poate face lanţurile să plesnească şi apoi se dezlănţuie un adevărat iad. Feriţi-vă de bolţurile zburătoare. Aveţi grijă cu echipamentul care alunecă. E foarte uşor să fii strivit între lăzi, atunci când alunecă pe punte. Şi fiţi atenţi pe pasarele. Ţineţi-vă cu mâinile de balustrade. Atunci când devine prea curajos, omul devine neglijent, şi asta este ceva ce nu-şi poate permite. Au fost măturaţi mulţi oameni de pe pasarele. Au căzut în puţ. Au fost loviţi de bolţuri zburătoare, zdrobiţi între maşini şi ucişi de echipamentul care cade de pe macaralele sau platformele de deasupra lor. Credeţi-mă, toate acestea s-au întâmplat.

Observă că oamenii îl ascultau cu toţii cu atenţie, impresionaţi de tonul vocii lui şi de aerul de autoritate. Deprinsese acest talent în SBS şi acum era recunoscător pentru asta.

— În legătură cu munca voastră, continuă el. Două săptămâni lucraţi, două săptămâni sunteţi liberi. Ce faceţi pe ţărm e treaba voastră, dar pe platformă vă veţi supune regulilor. Munca pe platformă se desfăşoară fără oprire, în două schimburi. Lucraţi douăsprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Dormiţi câte patru într-o cameră, dar cum lucraţi cu toţii în schimburi, la un moment dat vor dormi numai doi dintre cei patru. Munca este grea şi veţi constata că aveţi nevoie de somn, aşa că nu veţi dori să fiţi deranjaţi de ceilalţi doi. Nu uitaţi asta, dacă sunteţi nevoiţi să mergeţi în cameră şi încercaţi să nu-i deranjaţi pe cei care dorm. Dacă o faceţi şi omul se plânge, sunteţi concediaţi şi ăsta e sfârşitul. Aveţi o cameră de recreere, cu câte un film în fiecare seară. Fumatul este permis numai în locurile speciale şi numai în timpul liber. Iar singurul alcool permis este raţia gratuită de două halbe de bere pe zi. Oricine este prins încălcând regulile, va fi urcat în primul elicopter disponibil, fără să aibă ocazia să-şi pledeze cauza.

Masters îi privi pe noii sosiţi cu o faţă fermă şi neclintită, cu

mâinile în şolduri şi cu picioarele depărtate.

— Altceva ce nu trebuie să uitaţi, continuă el. Cele mai multe platforme sunt angajate de companiile de forare şi se află indirect sub supravegherea lor. Deşi aţi fost angajaţi de companii petroliere, vă veţi trezi că aveţi de-a face cu oameni ai companiilor de foraj, ai unei companii geologice, de reparaţii şi întreţinere, şi ai unei companii de aprovizionare. Nu vă amestecaţi cu toţi aceşti oameni. Evitaţi orice conflicte cu ei. Dacă aveţi vreo plângere, mergeţi direct la maistrul vostru şi lăsaţi-l pe el să investigheze problema. Oricine încalcă această regulă, indiferent dacă are dreptate sau nu, va ajunge în primul elicopter spre Aberdeen.

Se întoarse spre peretele din spatele lui şi ridică receptorul.

— Alo, Segal? Aici Masters. Coboară în cantină. Am nişte băieţi noi aici.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse cu faţa spre ceilalţi.

— Pe paturi veţi găsi un ghid al platformei. Studiaţi-l cu atenţie, priviţi bine în jur, apoi prezentaţi-vă la maistrul al cărui nume îl găsiţi pe coperta ghidului. Locul unde îl găsiţi va fi marcat pe schiţă. El vă va spune unde şi când începeţi. O dată ce aţi început, aveţi grijă să faceţi ceea ce vi se spune şi nu pierdeţi vremea. Dacă provocaţi vreo problemă, veţi fi concediaţi – şi sunt recunoscut pentru faptul că sunt total surd la scuze.

În cantină intră un bărbat. Purta salopetă şi cizme, avea părul şaten răvăşit şi era acoperit din cap până în picioare de noroi şi petrol. Zâmbi şi îi făcu semn cu capul lui Masters, fluturând din mână, după care îi privi pe noii sosiţi.

— Tocmai am încheiat instructajul, spuse Masters, aşa că poţi să-i conduci la cabinele lor, apoi spune-i lui Delaney că i-ai primit.

— Am înţeles, şefule.

Oamenii fură conduşi afară din cantină şi Masters şi Schulman se duseră la bar. Masters ceru două beri, scoase capacele cutiilor şi împinse una spre american.

— Uite, ia nişte vitamine, zise el.

Schulman ridică privirea în sus şi bău din bere. Îşi şterse buzele cu dosul palmei stângi şi mârâi de plăcere.

— A fost un discurs destul de bun, Tone, spuse el. Simţeam furnicături pe spate.

Masters zâmbi.

— Mă bucur că a impresionat pe cineva. E păcat că nu poţi exersa şi tu această predică. De ce nu rămâi două săptămâni?

— Nu, mulţumesc, omule. Mă simt mai în siguranţă în elicopterul meu. Singurul lucru pe care-l poţi oferi este berea şi asta nu e suficient.

— Te-aş ţine ocupat, promise Masters.

— Sunt sigur de asta, replică Schulman. M-ai alerga peste tot şi după aceea m-ai trimite acasă într-un pardesiu de brad. Mersi, dar trebuie să te refuz.

Masters bău din nou din bere, după care privi cantina aproape goală. Nu era prea diferită de cantinele din diversele baze SBS prin care trecuse. De aceea se simţea atât de „acasă”.

— Cum e cu tipii pe care-i duc înapoi? întrebă Schulman. Mă duc să-i iau acum?

— Nu, nu încă. Trebuie să verific câteva lucruri mai întâi. Când află că pleacă pe ţărm, oamenii au tendinţa să fie neglijenţi, ceea ce poate produce pagube mari. Trebuie să arunc o privire rapidă. Vreau să mă asigur că nici unul dintre ticăloşi nu a făcut vreo prostie în graba plecării.

— Şi dacă a făcut-o vreunul?

— Atunci îl duci înapoi la Aberdeen şi îl laşi acolo. Nu-l mai vrem înapoi.

— Eşti un tip dur, Tone.

— Exact asta apreciază la mine prietenii noştri americani. Acum, termină berea şi să mergem.

Îşi terminară băuturile şi ieşiră din cantină. Masters o luă înainte, pe alte trepte de oţel. Traversară câteva coridoare înguste, trecură pe lângă depozite, module administrative, cabine de locuit şi camera radio. Toate coridoarele erau luminate puternic, toate tavanele erau joase şi numeroasele hublouri aveau vedere spre marea agitată şi orizontul înnorat. Se auzea un huruit constant, care crescu pe măsură ce coborau. Brusc, se transformă într-un muget şocant, care te făcea să te înfiori.

Se aflau la nivelul de forare. Deasupra lor se înălţa o turlă de sondă masivă. Nivelul de forare era înconjurat de pereţi, dar era deschis spre cer, şi în punte era o gaură mare, de formă pătrată: puţul. Marea era la şaizeci de metri mai jos şi conductele lungi

coborau prin gaură pe o distanţă de două ori mai mare decât cea până la fundul mării. Axul central mugea şi se învârtea. Oamenii munceau în jurul lui, îmbrăcaţi în salopete şi cu căşti, toţi fiind murdari de petrol. Axul central continua să huruie, producând vibraţia întregii punţi. Alţi oameni se balansau pe grinzi, direct deasupra mării, legaţi de structură cu frânghii.

Schulman simţi nevoia să-şi astupe urechile. În loc de asta, coborî privirea spre puţ. Văzu conductele sudate care coborau şi dispăreau în marea întunecată. Imaginea îi produse ameţeală. Nu era la fel ca atunci când era în elicopter. Când îi văzu pe oamenii de deasupra, legaţi de structură cu frânghii şi atârnând deasupra abisului terifiant, fu nevoit să-i admire.

— Ce fac? întrebă el.

— Scot siguranţa contra exploziei, răspunse Masters. E un cub de douăzeci de tone, dar e sub apă la o adâncime de o sută douăzeci de metri şi asta îl face să cântărească patru sute de tone. Ei îl aduc sus, dar trebuie să o facă în etape de cincisprezece metri. Trebuie să desfacă fiecare conductă, pe măsură ce apare. E o treabă al naibii de dificilă.

Huruitul se opri brusc şi axul se opri din rotaţie, scrâşnind. Pe grinzi, oamenii fixară cleme uriaşe pe conductă şi apoi ataşară la ele lanţuri groase. Lanţurile zăngăneau şi se ciocneau, în timp ce clemele scoteau un scârţâit îngrozitor. Oamenii fixară nişte mânere mari de cleme, în timp ce Masters ieşea din încăpere.

Schulman îl urmă şi simţi rafalele îngheţate de vânt. Se aflau acum pe puntea principală, cu reţeaua ei de rezervoare uriaşe de petrol, pasarele şi conducte suspendate groase, argintii. Turla sondei se înălţa peste punte. Deasupra ei pluteau norii joşi. În interiorul turlei erau trei platforme, iar cea mai înaltă era cea mai mică. Acolo sus lucrau mai mulţi oameni, părând mici şi lipsiţi de apărare. Vântul urla printre grinzile turlei, făcându-le salopetele să fluture fără încetare. Schulman aruncă o privire pe punte şi văzu mai multe conducte stivuite şi rezervoare de petrol. Ca toate celelalte lucruri de acolo, erau imense, înălţându-se mult deasupra lui. Îl urmă pe Masters pe punte. O macara zăngănea şi scârţâia deasupra lor, rotind o grămadă de lăzi mari de lemn deasupra mării. De lanţuri stăteau agăţaţi oameni, deasupra mării, dând indicaţii şoferului macaralei prin semnale cu mâna.

Masters se apropie de marginea punţii, făcându-i semn lui Schulman să-l urmeze. Se opriră amândoi aproape de margine şi Schulman privi în jos. Îşi ţinu instinctiv respiraţia, apoi se prinse de balustrada de lângă el. Vântul îl lovea cu putere, încercând să-l arunce peste margine şi făcându-l să se simtă foarte vulnerabil. Marea era mult mai jos şi Schulman văzu o navă de aprovizionare care, deşi imensă, părea o simplă jucărie. Schulman simţi o uşoară ameţeală. Nu era ca în elicopter. Picioarele masive ale platformei, ieşite în afară şi coborând în apă întăreau acea senzaţie îngrozitoare de plonjon spre mare, făcându-l să simtă o ameţeală puternică.

Macaraua cobora lăzile de lemn, care se balansau într-o parte şi în cealaltă. Se bălăngăneau deasupra punţii şi apoi din nou în afara ei, coborând de fiecare dată tot mai jos, cu necalificaţii balansându-se încă pe ele. Oamenii, arătând ca nişte furnici pe lanţuri, se aflau acum cu vreo treizeci de metri mai jos, strigând şi făcând semne cu mâna.

Schulman fu nevoit să simtă respect pentru ei. Simţea şi o mândrie copilărească. Privirea îi căzu pe golul dintre oameni şi mare, apoi văzu valurile trecând peste forma mătăhăloasă a navei de aprovizionare, şi asta îl făcu din nou să se simtă ciudat. Se întoarse cu spatele la acele adâncuri înspăimântătoare. Din camera de forare se auzi un huruit brusc, sălbatic, care îl şocă. Turla enormă a sondei se înălţa deaspra lui.

Când ieşi de pe punte, Masters fu încadrat de imaginea mării şi a cerului, în timp ce vântul se năpustea asupra lui. Schulman văzu platforma ieşind în exteriorul punţii principale. Se întindea deasupra mării şi Masters stătea la capătul ei îndepărtat, lângă un rezervor metalic în formă de sticlă, cu un clopot de scufundare în partea de sus. Clopotul de scufundare era prins de rezervor şi acesta din urmă avea ferestre rotunde. Era camera de decompresie. Masters era la una dintre ferestre. Făcea semne cuiva dinăuntru, apoi îşi ridică degetul mare în sus. Schulman nu vroia să i se alăture. Îi venea ameţeală numai gândindu-se la asta. Nu vroia să se ducă acolo ca să fie ridicat de vânt şi aruncat în jos câteva zeci de metri, până în mare. Era prea tânăr ca să moară.

Un alt bărbat trecu pe lângă Schulman, ieşi de pe punte şi

traversă platforma, spre Masters. Purta o cască albă, iar salopeta era mânjită de petrol. Îi zâmbi şi îi strigă ceva lui Masters, privind în sus şi gesticulând. Schulman auzi scârţâitul îngrozitor al unei macarale, apoi văzu un lanţ bălăngănindu-se în câmpul lui vizual. Se opri deasupra capului lui Masters, deasupra camerei de decompresie. Când mecanicul făcu semn cu mâna, doi necalificaţi înaintară repede şi se căţărară pe laturile camerei de decompresie. Pe lanţ era o clemă uriaşă, ca o gheară metalică monstruoasă. Aceasta se apropie de inelul de oţel din vârful camerei de decompresie şi muncitorii strânseră bolţurile în jurul lui. Masters făcu semn cu mâna, plecă de pe platformă şi se întoarse lângă Schulman. Oamenii de pe camera de decompresie verificară clopotul de scufundare, în timp ce mecanicul urla instrucţiuni.

— Sunt scufundătorii, explică Masters. Sunt în scufundarea de saturaţie. O să-i coborâm din nou, ca să verifice punctul de forare. Coboară în clopot.

— Cât de adânc? întrebă Schulman.

— O sută douăzeci de metri.

— Isuse, şuieră Schulman. Cum rezistă?

— E o meserie grea, replică Masters, vorbind cu gravitate, căci şi el se scufundase într-o cameră de decompresie, în timpul antrenamentului său ca membru al SBS. Acea cameră are numai trei metri lungime şi sunt şase oameni în ea.

— Cât timp stau acolo?

— Două săptămâni, îi spuse Masters. Sunt şase paturi. Oamenii coboară, clopotul e ridicat când termină, e ataşat deasupra camerei de decompresie din nou şi ei intră direct în cameră.

— Vrei să spui că vor sta două săptămâni întregi în blestemăţia aia?

— Exact. Pe vremuri, se scufundau, suportau decompresia, făceau o pauză lungă şi apoi coborau din nou. Asta se numea scufundare în salturi. Dar acum nu ne mai putem permite aşa ceva. Nu avem timpul necesar. Acum facem scufundare la saturaţie, şi în asta sunt specializaţi aceşti oameni. Scufundătorii urcă şi stau în cameră până e nevoie să coboare din nou. Cum nu ies deloc la presiune normală, nu trebuie să sufere o decompresie

completă înainte să coboare din nou. Mănâncă şi dorm acolo, înăuntru. Primesc mâncarea prin supapă. Presiunea le subţiază vocile, iar heliul le distruge simţul gustului. Trăiesc şi muncesc acolo timp de două săptămâni, apoi petrec încă o săptămână acolo pentru decompresie. E o viaţă de iad.

Schulman privi înapoi, spre platformă. Necalificaţii erau încă deasupra camerei de decompresie, înconjurând clopotul de scufundare. Unul dintre ei ridică degetul mare în sus. Masters le făcu semn să coboare, şi ei se lăsară în jos pe laturile camerei metalice şi se întorseră grăbiţi pe puntea principală. Mecanicul privi prin fereastră, apoi zâmbi şi ridică şi el degetul mare în sus. Se îndepărtă de platformă şi ridică privirea, după care semnaliză cu mâna dreaptă.

Macaraua se trezi la viaţă, scripetele ei zăngănind zgomotos. Lanţul se întinse, agăţând clopotul de scufundare, care se balansă dintr-o parte în alta deasupra camerei de decompresie, în golul cenuşiu al cerului, cu marea mult dedesubt. Coborî spre apă, lovindu-se încet de platformă. Dispăruse pe jumătate, când marea începu să fiarbă.

— Isuse Cristoase! şopti Masters.

Huruitul începu undeva jos, apoi se împrăştie şi reverberă. Oamenii se repeziră instinctiv spre platformă şi se prinseră de balustradă. Dintr-o dată, întreaga punte se înclină. Huruitul deveni mult mai puternic. Văzură valurile ridicându-se şi apoi curbându-se din nou în jos, spărgându-se peste nava de încărcare. Apoi huruitul se transformă într-o explozie, apa ţâşnind sub forma unor gheizere. Explozia pornise de sub un picior al pontonului şi marea devenise agitată în acea zonă.

Lui Schulman nu-i venea să creadă. Puntea se înclină spre stânga. Întreaga platformă se zdruncină. Auzi marea explodând şi văzu un zid alb de apă. Apa explodă în sus, la treizeci de metri înălţime. Se împrăştie ca un evantai uriaş şi se prăbuşi deasupra navei de încărcare, scufundând-o complet. Schulman îi aruncă o privire lui Masters şi văzu că acesta făcuse ochii mari. Încheieturile i se albiseră pe balustradă, care se înclina alarmant de mult spre stânga. Întreaga punte aluneca. Apoi, puntea se ridică şi se prăbuşi din nou. Avea patru sute de metri lungime şi totuşi se zdruncina şi scrâşnea nebuneşte. Schulman văzu

clopotul de scufundare balansându-se din nou. Se izbi de platformă cu un dangăt îngrozitor. Apoi Schulman văzu apa şi cerul şi se trezi pe spate.

— Clopotul de scufundare! Adu-l înăuntru!

Schulman simţi cum aluneca, cu picioarele înainte, spre margine. Nu putea să respire, iar inima îi bătea nebuneşte, în timp ce încerca să se agaţe de ceva. Mâna lui întâlni ceva solid şi pumnul i se strânse în jurul unui lanţ. Capul îi vâjâia şi în urechi auzea un muget continuu, deşi putea să audă şi strigătele lui Masters. Schulman înghiţi cu greu şi clipi, după care îşi privi propriul corp. Picioarele i se bălăngăneau peste marginea punţii şi dincolo de platforma îngustă înclinată în jos. Camera de decompresie era aproape lângă el, atârnând deasupra mării. Auzi scrâşnetul metalului torturat, al bolţurilor care plesneau şi văzu clemele camerei desfăcându-se. Oamenii strigau din toate părţile. Privi în jos, spre clopot, care se bălăngănea în afară, dincolo de partea înclinată. Masters privea în spate, peste umăr, urlând nişte instrucţiuni cuiva. Macaraua îşi strângea lanţul, dar clopotul se bălăngănea în afară şi înapoi şi se izbi de punte.

— Isuse Cristoase! Cade macaraua! urlă Schulman.

Americanul se roti pe burtă, atârnând în continuare pe partea înclinată. Se trase spre lăzile stivuite deasupra lui şi auzi scrâşnetul metalului care se încovoia şi zăngănitul puternic al lanţurilor. Se ridică în picioare şi văzu oamenii alergând în toate direcţiile. Ridicând privirea, văzu macaraua mult deasupra, întorcându-se şi înclinându-se încet. Suportul uriaş se înclinase spre dreapta, iar macaraua aluneca de pe el. Lui Schulman nu-i venea să creadă. Macaraua era la cincisprezece metri deasupra. Era monstruoasă, o creatură uriaşă şi braţul ei stătea gata să se prăbuşească pe punte. Oamenii urlau şi fugeau care încotro. Metalul scrâşni când macaraua se desprinse. Păru să rămână o clipă în aer, braţul se îndoi şi se desfăcu, apoi întreaga masă de metal şi lanţuri explodă peste punte.

Cineva urlă iar Schulman clipi şi văzu clopotul care se învârtea. Lanţul plesni şi clopotul dispăru, căzând în mare. Apoi zgomotul deveni asurzitor. Macaraua se zdrobise pe punte. Un lanţ uriaş vâjâi prin aer şi braţul macaralei se desfăcu în bucăţi. Piese enorme de conductă de oţel începură să sară şi să zăngăne.

Se rostogoliră peste margine şi căzură în mare, zdrobind în cădere lăzile de lemn. Acestea explodară şi fură smulse de pe stativele lor, stâlcind oameni în căderea lor în mare.

Schulman auzi nişte urlete înfiorătoare. Puntea se cutremură sub el. Ridică privirea, auzi turla sondei gemând şi o văzu încovoindu-se.

— Oh, Dumnezeule! strigă.

— Schulman, mişcă! urlă Masters.

Cineva îl înhăţă pe Schulman, smulgându-l de lângă lăzi şi împingându-l cu forţă înainte. Ştia că nu era Masters, dar nu se opri să se uite în spate. Se îndepărtă în goană de turlă, alergând direct spre platforma de aterizare. În spate auzi urlete şi un scrâşnet metalic înfiorător, iar în toate părţile nu se vedea decât haos.

Ceva greu îl izbi pe american, aproape făcându-i capul să explodeze. Revenindu-şi, se uită în jur şi văzu conductele enorme de metal desprinzându-se şi rostogolindu-se pe punte. Scoteau un huruit îngrozitor, măturând oameni şi lăzi în calea lor. Schulman ridică privirea şi văzu turla înaltă a sondei desfăcându-se în bucăţi şi prăbuşindu-se.

Era o imagine teribilă. Traversele se desfăceau, încovoindu-se şi zburând prin aer, apoi căzând şi zdrobindu-se peste camera de forare. Schulman auzi un zgomot demonic, punctat de urletele oamenilor care mureau. Platformele turlei se desfăcură şi căzură printre picioarele de susţinere, apoi picioarele se încovoiară şi ele şi se rupseră, când uriaşa structură se prăbuşi. Schulman ridică privirea, copleşit. Spectacolul îl încremeni în locul în care se afla. Era un infern de oţel zăngănitor, de aşchii de lemn şi oameni urlând. Apoi acoperişul camerei de forare se prăbuşi înăuntru şi zgomotul deveni şi mai puternic.

— În picioare! Continuă să mergi!

Electrizat de vocea lui Masters, Schulman începu să alerge, îndreptându-se spre platforma elicopterului, care se apleca acum spre ocean. Fu cuprins de panică. Elicopterul începuse să se mişte. Aluneca spre marginea platformei de aterizare, rotindu-se încet. Schulman icni, dar continuă să alerge. Nu se uită în spate, la Masters. Auzi ţipete şi trecu pe lângă alţi oameni care alergau, apoi văzu un rezervor uriaş prăbuşindu-se. Acesta căzu printre

suporţi şi lovi puntea cu un sunet înfiorător. Deşi avea un diametru de doisprezece metri, rezervorul se rostogoli rapid pe punte, zdrobind doi oameni, izbind modulele şi măturând structurile peste bord.

Schulman nu se opri să ajute. Văzu elicopterul alunecând. O ladă mare de lemn se îndrepta spre el, clătinându-se şi scârţâind. Lovi un rezervor şi se sparse, lemnul ţâşnind în toate direcţiile. Elevatorul galben din ladă se învârti şi izbi o pasarelă, smulgând-o de pe montura ei. Pasarela se încovoie la mijloc, sări în aer, se rostogoli scrâşnind peste elevator şi în cele din urmă fu trasă după acesta. Schulman văzu în treacăt braţe zbătându-se şi auzi un urlet îngrozitor, de agonie. Un corp decapitat fu antrenat de pasarela care se învârtea, cu membrele fluturând într-un dans grotesc, în timp ce cădea peste bord.

Dar Schulman continuă să alerge pe puntea alunecoasă. Văzând că elicopterul aluneca spre mare, simţi nevoia să strige. Un alt muget, altă zdrobire. Din nou explozii şi conducte care se izbeau una de alta. Auzi urlete şi văzu siluete cenuşii alergând. Ajunse la pasarelă. Platforma de aterizare se zguduia rău, latura ei apropiată se ridică în sus, smulgând pasarela de pe punte şi făcându-i bolţurile să sară. Fără să se gândească, Schulman se aruncă în faţă şi se prinse de balustradă. Aruncând o privire în jos, văzu golul ameţitor până la mare. Apoi Masters îl izbi în spate şi strigă ceva. Pasarela se cutremură şi scheletul ei metalic scrâşni şi se încovoie, când Schulman începu să urce.

— Se desprinde! urlă Masters.

Schulman se aruncă spre platforma de aterizare, lovi puntea şi se rostogoli pe ea. Auzi scrâşnetul metalului când pasarela se desprinse, apoi simţi ceva căzând peste el şi rostogolindu-se. Clipind, îl văzu pe Masters întins lângă el, iar apoi ridicându-se în picioare cu agilitate şi alergând înainte.

Americanul sări în picioare, în timp ce pasarela dispărea. Întreaga platformă principală se înclina acum spre mare. Întorcându-se spre platforma de aterizare, Schulman îl văzu pe Masters la elicopter, care aluneca periculos de aproape de margine. Masters deschise uşa şi se aruncă înăuntru, iar Schulman alergă în urma lui. Când Masters dispăru înăuntru, pilotul sări şi îşi făcu loc înnebunit pe lângă el, ca să ajungă la

comenzi.

Schulman abia dacă-şi dădea seama ce face, dar antrenamentul îl ajută. Motoarele se treziră la viaţă şi elicele prinseră viteză. Privind afară, văzu puntea prăbuşindu-se şi marginea îndepărtându-se de el. Manevră comenzile, simţind o claritate febrilă, înfiorătoare, apoi privi în jos, la marea de sub el, la nava de încărcare întoarsă invers şi la oamenii care se înecau.

Schulman încercă să controleze elicopterul, dar acesta se roti spre margine. Puntea dispăru de sub el şi simţi un gol în stomac. Elicopterul rămase în aer, coborî puţin şi apoi se ridică din nou.

— Doamne Dumnezeule! mârâi Masters.

Urcară la două sute cincizeci de metri şi rămaseră acolo, ca să examineze dezastrul. Platforma uriaşă se scufunda în colţul de nord-est, alunecând în mare. Puntea era un amestec hidos de metal încovoiat şi lăzi sparte. Un şuvoi de oameni şi echipament căzeau pe toate părţile ei. Colţul platformei se scufundă, marea fierbând şi învolburându-se în jurul lui. Restul punţii se îndreptase spre cer, clătinându-se înainte şi înapoi, până să se scufunde încet. Două picioare-ponton rămaseră la suprafaţă, ridicându-se la nouăzeci de metri deasupra mării şi apoi alunecară sub apă. Apa se învolbură şi se închise deasupra lor. Apăru o gaură neagră care se transformă într-un vârtej, ce prinse oamenii şi echipamentul şi îi supse în jos. Era un spectacol fantomatic, tăcut. Un coşmar sumbru, ireal. Vârtejul se rotea, sugând totul în adâncuri, după care se închise.

În cele din urmă, marea se linişti. Era calmă şi extrem de pustie. Schulman privi în jos şi nu văzu altceva decât pustietatea arctică cenuşie.

— Porneşte spre Forties Field, spuse Masters.

Capitolul 4

Prima întrerupere apăru în mijlocul remarcilor de deschidere

ale primului ministru. Keith Turner, care stătea la masa lungă din camera de consiliu de pe Bravo 1, ridică telefonul, exasperat.

— Scuzaţi-mă, domnule prim ministru, spuse el. Trebuie să las linia asta deschisă.

Duse receptorul la ureche şi îl văzu pe primul ministru urmărindu-l cu privirea. Nu-l mai întâlnise niciodată înainte şi îl găsea intimidant.

Pe linie se auzeau păcănituri şi Turner, supraveghetorul general pentru toate platformele petroliere din Marea Nordului, se înroşi de nerăbdare. Le spusese clar să nu-l sune decât în caz de urgenţă. Apoi îl auzi pe operatorul radio şi era clar că acesta era nervos.

— Cred că ar fi bine să vii imediat aici. Eagle 3 are probleme mari, spuse omul.

Turner tuşi în pumn şi aruncă o privire conciliantă în jur. Primul ministru îşi sprijinea bărbia în pumn şi îl privea direct.

— Probleme? întrebă Turner. Ce fel de probleme?

Camera de consiliu era aglomerată. Avea vedere spre Forties Field. În depărtare se vedeau câteva platforme petroliere izolate şi Turner nu se putu abţine să nu privească în direcţia lor. Primul ministru şi directorii lui, petroliştii şi secretarele – toţi dispărură din câmpul lui vizual şi din minte, în timp ce inima începu să-i bată nebuneşte.

Vocea operatorului era piţigăiată, aproape isterică. Omul bolborosea ceva despre un mesaj de pe Eagle 3 şi Turner simţi că era o problemă serioasă. Îi mormăi câteva cuvinte operatorului, lăsă receptorul jos, după care îi privi pe toţi cei din jurul lui şi se cutremură imperceptibil.

— Scuzaţi-mă, domnilor, dar trebuie să plec, spuse el. Avem o urgenţă.

— Urgenţă? repetă cineva.

Era Sir Reginald McMillan, preşedintele companiei British United Oil, şi bătea darabana cu degetele în masă. *Ce fel* de urgenţă?

— Nu ştiu sigur, domnule, spuse Turner, ridicându-se şi trăgându-se de barba neagră îngrijită. Tocmai s-a primit un apel de pe Eagle 3 şi trebuie să mă duc să văd despre ce e vorba.

Nu vroia să discute mai mult. Nu ştia prea bine ce auzise. Ieşi

repede din camera de consiliu, zâmbind nervos, şi se îndreptă direct spre camera radio. Îi trebui ceva timp ca să ajungă acolo. Bravo 1 era imensă. Era o platformă cu cinci unităţi de forare şi numeroase punţi. Turner parcurse grăbit pasarelele, simţind un vânt călduţ, din sud. Vedea marea la mare depărtare sub el, peste tot în jur, şi asta nu-i dădea o senzaţie prea liniştitoare.

Era posibil ca Eagle 3 să se fi scufundat? Întrebarea îi răsună în cap, în timp ce traversa în fugă o punte şi îşi croia drum printre elevatoare şi module. Simţea bubuitul inimii în piept şi i se părea ciudat de ireal. Când văzu antena ce se înălţa deasupra sălii radio, îşi aminti bolboroseala operatorului agitat şi se simţi şi mai îngrijorat. Masters o fi teafăr? se întrebă, neliniştit din cauza omului său de la SBS. Apoi deschise uşa sălii radio şi se năpusti înăuntru.

Primul lucru care îl izbi când intră fu paloarea operatorului radio. Omul încerca să contacteze Eagle 3. Înjura, când ridică privirea spre Turner şi îşi scoase căştile de la ureche.

— Nu primesc nici un răspuns, spuse el.

Sala radio era mică şi plină de lucruri, excesiv de călduroasă şi prost iluminată. Operatorul avea mânecile suflecate şi era stropit cu petrol.

— Au spus că se *scufundă*? întrebă Turner, încă nevenindu-i să creadă.

— Exact, răspunse operatorul. Tipul acela de pe Eagle 3 practic urla şi a spus că se scufundau. Se auzeau al naibii de multe pârâituri. Staţia lui radio nu funcţiona bine. I-am cerut să repete, pentru confirmare, dar el înnebunise. Repeta mereu că se scufundau. Spunea că se duc la fund repede. Am încercat să obţin mai multe detalii, dar legătura s-a întrerupt şi de atunci nu am mai reuşit să-i prind.

— Nu ai mai primit alte apeluri?

— Nu, şefule, nici unul.

Turner îşi muşcă buza de jos şi privi nervos în jur. Era ceva ce nu vroia să accepte. Pur şi simplu nu părea posibil. Cum putea să se scufunde atât de brusc? Ce naiba se defectase? O platformă nu se scufundă în câteva minute... Turner se trase de barba neagră, în timp ce corpul lui masiv tremura uşor. Clipi şi privi în jos, la operator, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

— Ai mai primit alte apeluri de la Eagle 3 în dimineaţa asta? Alt mesaj, de orice fel?

— Nu. Ţineam liniile libere. Toate platformele au primit instrucţiuni să nu sune decât în caz de urgenţă.

— Nici un mesaj de la Masters?

— Nimic, şefule. Primul apel pe care l-am primit a fost de pe Eagle 3 – iar omul a spus că se scufundau.

— Nu pot să cred, zise Turner. Un accident, da, asta pot să accept. Dar nu se poate să se fi scufundat.

— Şi totuşi se pare că asta este, zise operatorul. Tipul acela era isteric. Iar staţia lui radio mergea foarte prost, chiar înainte să se oprească. De atunci, nimic, iar ăsta nu poate fi un semn bun.

— La naiba, zise Turner.

Întinse mâna după telefon, formă un număr şi privi distrat pe uşa deschisă, spre mare.

— Alo, Jackson? Aici Turner. Vreau un elicopter deasupra lui Frigg Field, ca să verifice Eagle 3... Nu, nu de aici. Ar dura prea mult. Care-i cea mai apropiată platformă în Beryl Field?

Bătu cu degetele în birou, după care înclină din cap şi puse receptorul jos.

— OK, îi spuse operatorului. Sună la Charlie 2. Spune-le să-şi trimită elicopterul la Eagle 3 şi să vadă ce se întâmplă.

Operatorul înclină din cap şi îşi puse căştile. Turner ieşi din sala radio şi ridică privirea spre cer, întrebându-se ce naiba se întâmpla acolo. Lumina după-amiezii era voalată. Vântul sudic devenise rece. Turner îşi aminti brusc de şedinţa din sala de consiliu şi simţi un nod în stomac.

Era posibil ca platforma să se fi scufundat? Simpla posibilitate era suficientă ca să-l facă să se cutremure, îngrozit. Nu trebuia să spună nimic nimănui – nu încă. Trebuia să ţină totul secret până afla ceva sigur. Gândul de a anunţa o astfel de catastrofă era ceva ce-i depăşea imaginaţia.

Operatorul apăru la uşă, privindu-l cu nişte ochi mari, miraţi.

— Nu pot să-i prind, zise el.

— Cum?

— Nu pot să-i prind. Nu pot să iau legătura cu Charlie 2.

— Ce naiba vrei să spui?

— Nu primesc nici un răspuns. Linia lor e deschisă, dar nu

primesc nici un răspuns. Pur şi simplu nu răspunde nimeni.

Lui Turner nu-i venea să creadă ce auzea. Aruncă o privire spre marea întunecată. Când întoarse capul, văzu că operatorul era speriat şi confuz.

— Vrei să spui că nu e nimeni la staţia lor radio? Operatorul nu e acolo? Ce, nu e nimeni de serviciu?

Operatorul îşi aruncă braţele în sus.

— Pur şi simplu nu primesc nici un răspuns. Vreau să spun că e clar că linia e deschisă, dar nu răspunde nimeni.

— E o nebunie! explodă Turner.

— Da, e o nebunie. Ştiu.

— Pentru Dumnezeu, încearcă în continuare, zise Turner. Ce naiba se întâmplă?

Operatorul dispăru şi Turner începu să se plimbe pe sub modulele ce fuseseră stivuite unele peste celelalte, pe măsură ce platforma se mărise. Era copleşit de imensitatea ei. Deasupra lui se înălţau cele cinci turle de sondă. Dincolo de ele se vedea cerul cenuşiu, peste tot în jur era mare, iar liniştea de pe platformă era ireală. Nici una dintre sonde nu era în funcţiune. Nu mai lucrau de săptămâni întregi. Cu toate acestea, enorma platformă lucra, funcţionând ca rafinărie. Oamenii treceau grăbiţi pe pasarele. Macaralele şi elevatoarele cu furcă funcţionau din plin. Turner privi în jurul lui, supraveghindu-şi vastul domeniu. Se gândi la enigma platformelor Eagle 3 şi Carlie 2, dar nimic nu avea sens.

Se întoarse la sala radio.

— Ce naiba se întâmplă? spuse tăios, mai mult pentru sine decât pentru operator, care ridică mâna stângă şi îi făcu semn să tacă, după care zise:

— OK, înţeles şi terminat.

Operatorul comută pe „Recepţie”, îşi puse căştile pe masă, se învârti pe scaun şi îl privi lung pe Turner.

— Charlie 2? întrebă acesta.

— Nu. Era Masters.

— Eagle 3?

— Nu. E într-un elicopter. A spus că vine aici.

Turner, derutat şi plin de teamă, începu să se tragă de barbă şi aruncă o privire prin uşa deschisă. Oftă şi se întoarse din nou spre operator, observând din nou cât de palid părea acesta.

— A mai spus altceva, în afară de asta? întrebă el.

— Da, răspunse operatorul. A întrebat dacă sunteţi aici.

— A spus ceva despre Eagle 3?

— A zis să vă spun să fiţi aici.

Nu era în stilul lui Masters. Suna ca o comandă. Turner înjură şi începu să se învârtă prin cameră, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

— Ce e cu Charlie 2? întrebă el.

— Tot nici un răspuns..

— Ce se întâmplă? întrebă Turner, cu un ton mai resemnat, de data aceasta. Nu pricep care-i legătura.

Ieşi din sala radio, urcă pe o scară de metal, apoi traversă puntea dintre blocurile înalte de module şi ocoli turlele înalte de oţel. Vântul devenea tot mai rece, iar marea urca şi cobora. Trecu pe lângă nişte bărbaţi care lucrau pe o grămadă uriaşă de ţevi, după care o luă pe sub o macara ridicată. Turner îşi simţea inima bătând cu putere. Nu-i plăcea să se simtă atât de agitat. Ajunse la capătul punţii, urcă pe o altă scară şi apoi traversă pasarela de oţel ce ducea la platforma de aterizare.

Elicopterul de pe Bravo 1 era parcat acolo, lângă un loc gol. Turner se duse la telefonul din cabina de lângă platformele de aterizare. Îl sună pe Dwight Bascombe, un mecanic, şi îi spuse să trimită doi necalificaţi. După ce făcu asta, puse receptorul înapoi în furcă şi se duse pe platforma de aterizare goală. Ridică privirea spre cer şi văzu elicopterul Eagle 3 coborând.

Turner înjură şi păşi pe punte, rămânând cu ochii la elicopter. Cei doi necalificaţi urcară pe pasarelă, îmbrăcaţi în salopete galbene strălucitoare. Înclinară din cap în direcţia lui Turner şi apoi ridicară privirea spre cer. Elicopterul Wessex Mk 3 cobora rapid spre ei, cu un zgomot înăbuşit şi distant. Muncitorii se apucară de treabă, desfăcând clemele de fixare. Când terminară, se retraseră lângă Turner şi, ca şi el, începură să privească elicopterul care se apropia. Acesta plutea, huruind, chiar deasupra lor, elicele lui înteţind curentul din jurul lor. Se prinseră de balustradele pasarelei şi îl priviră coborând. Ateriză destul de precis, ricoşând puţin pe platformă. Motoarele se opriră şi elicele îşi încetiniră rotaţia, după care se deschise uşa laterală.

Masters ieşi primul. Schulman îl urmă parcă prea repede.

Trăsăturile răvăşite ale mecanicului erau ca granitul, iar părul şaten era ciufulit de vânt. Se apropie grăbit de Turner, cu pilotul aproape în urma lui, lăsându-i pe ceilalţi pasageri să debarce singuri, majoritatea arătând năuciţi. Turner observă că Schulman era livid şi părea speriat. Necalificaţii se apucară de treabă, blocând şi fixând cu cleme roţile elicopterului. Masters ajunse la Turner şi îl privi cu nişte ochi neliniştiţi, strălucitori.

— Eagle 3 s-a dus la fund, spuse el.

Turner nu ştia ce să spună. Părea de neînţeles. Înghiţi în sec şi apoi îi aruncă o privire lui Schulman, care părea bolnav. Pe faţa americanului se citea frică şi incapacitatea de a înţelege, iar omul tremura vizibil. Apoi, Turner îl privi fix pe Masters, care înclină din cap şi se întoarse spre Schulman. Îi spuse să coboare la bar şi să bea ceva tare. Pilotul făcu ceea ce i se spusese, întorcându-se cu spatele, fără nici un cuvânt. Îl priviră mergând pe pasarela înclinată şi intrând într-unul dintre module. Masters se duse la telefon şi îl sună pe doctor. Îi spuse acestuia să coboare la bar şi să-l consulte pe Schulman. Când termină, închise telefonul şi se întoarse spre Turner.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Turner.

— S-a scufundat, spuse Masters.

Îl luă pe Turner de braţ şi îl conduse departe de necalificaţii care ascultau. Se opriră sub pasarelă, deasupra murmurului mării. Masters îşi trecu degetele prin părul şaten scurt şi privi aspru în jur.

— A fost o bombă, spuse el încet.

Turner se simţi ameţit, pentru o clipă. În acelaşi timp, simţi un fior rece. Încercă să nu se gândească la primul ministru şi la ce urma să-i spună acestuia.

— Isuse, zise Turner.

— Mda, replică Masters. Un ticălos a plasat o bombă în piciorul pontonului dinspre nord-est.

— O bombă!…

— Ai auzit bine – o bombă! A produs o gaură în picior, platforma s-a înclinat şi întreaga instalaţie a luat-o razna.

— A dispărut complet? întrebă Turner.

— Da. Întreaga platformă s-a dezmembrat şi apoi s-a scufundat, luând totul cu ea.

— Nici un supravieţuitor?

— Doar cei din elicopter. Nici un alt supravieţuitor.

— Dumnezeule, făcu Turner.

Privi atent în ochii celuilalt bărbat şi văzu că sclipeau din cauza şocului şi furiei. Se plimbau în sus şi în jos pe punte, ca şi cum ar fi căutat indicii.

— Cine naiba…?

— Nu ştiu, zise Masters. M-am gândit la diverse posibilităţi, dar cele mai multe dintre ele sunt iraţionale.

— Trebuie să fi fost cineva de pe platformă.

— Eşti destul de deştept, spuse Masters.

— Un fanatic. Cineva căruia nu-i păsa dacă se scufundă o dată cu platforma. Vreun ticălos idiot, care a vrut să fie martir.

— Poate, zise Masters. Dar nu e obligatoriu să se fi scufundat o dată cu ea. Poate că a folosit o bombă cu ceas, potrivită pentru o întârziere destul de mare. Nu era necesar să fie şi el acolo.

— *De ce*? întrebă Turner.

— Primul ministru, sugeră Masters. Nu se poate ca ora şi data să fie o întâmplare. E prea aproape ca să rămânem liniştiţi.

— Dar de ce Eagle 3? E la două sute patruzeci de kilometri spre nord.

— Ştiu. Ceva nu e în regulă. Trebuie să mai urmeze şi altceva.

Turner privi în jurul lui, sufocat de murmurul mării. Încercă să se concentreze asupra „trepăduşilor” şi necalificaţilor care se agitau pe platformă.

— Sunt încă în şedinţă? întrebă Masters.

— Dumnezeule, nu-mi aduce aminte.

— Au aflat?

— Nu. Ştiu doar că e o urgenţă, dar nu şi despre ce anume este vorba. Mă îndoiesc că bănuieşte vreunul dintre ei cât este de grav.

— Ce e cu operatorul radio?

— Hm, el ştie că s-a scufundat. Ştie asta, dar nu ştie ce s-a întâmplat. Omul tău nu a reuşit să spună prea multe.

— OK, zise Masters. Ar fi bine să-i spunem să-şi ţină gura. Putem spune că a avut loc un accident foarte grav. Nu e nevoie să spunem ce a fost.

— O bombă, repetă Turner neatent. Isuse Cristoase. Crezi că

urmează a noastră?

— Mă îndoiesc, spuse Masters. Adică, pur şi simplu nu-mi vine să cred. Platforma asta a fost verificată de sus până jos – de oamenii tăi *şi* de SBS. Scafandrii noştri au fost acolo jos, chiar azi. Avem camere de luat vederi pe fundul mării. Fiecare macara şi fiecare ţeavă a fost cercetată cu raze X, iar camera de consiliu e bine păzită. Nu, nu cred că va fi aici. Nu cred asta. Dar tot nu pot înţelege.

— De ce Eagle 3? întrebă Turner pentru a doua oară. Probabil ştiau că se închide. De ce Dumnezeu să pună o bombă pe Eagle 3? Probabil că sunt nebuni.

— Nu-mi dau seama, zise Masters, privind fix în jos.

— Charlie 2, îşi aminti Turner. Când am auzit ce s-a întâmplat, am încercat să luăm legătura cu ei, dar nu răspunde nimeni la apelurile noastre.

Capul lui Masters se ridică brusc şi mecanicul îl privi concentrat pe Turner.

— Nu primiţi nici un răspuns de la Charlie 2? Crezi că s-au scufundat şi ei?

— Nu, răspunse Turner. Este clar că linia e deschisă. Pur şi simplu nu vor să răspundă.

— Oh, Dumnezeule, zise Masters.

Se îndepărtă grăbit. Turner clipi şi se luă după el. Traversară puntea principală, trecând pe lângă stive de conducte şi lăzi, pe sub macarale, ocoliră turlele de sondă şi modulele, până la o scară verticală, pe care Masters urcă cu uşurinţa dată de practică. Turner îl urmă şi rămase lângă el pe platformă, în timp ce vântul se repezea asupra lor. Masters îşi masă fruntea, clipi şi îşi frecă ochii. Aruncă o privire mării şi cerului plumburiu, după care se uită gânditor la sala radio.

— Nu vom spune nimic, deocamdată, zise el. Ultimul lucru de care avem nevoie este panica. Vom spune doar că a avut loc un accident foarte grav şi că încercăm să-l rezolvăm.

— O explozie, sugeră Turner. Vom spune că a explodat capul de forare. Vom spune că o grămadă de containere cu petrol au sărit în aer o dată cu el şi au produs un haos total.

— Charlie 2, zise Masters. Trebuie să fie o legătură. Nu ar fi lăsat staţia radio deschisă. Nu puteau să plece, pur şi simplu.

— Dumnezeule, şopti Turner.

— E pe conductă, spuse Masters. Conducta principală merge de la Frigg până la Beryl, şi apoi pe Forties.

— Te gândeşti la terorişti?

— Da.

— Dumnezeule, e imposibil!

— Pe Beryl şi Frigg nu există securitate. Toţi oamenii de la pază sunt aici.

— Aici e *primul ministru*!

— Exact: e chiar aici.

— Atunci de ce Beryl? De ce Frigg? Nu înţeleg. Nu are sens.

— Ba s-ar putea să aibă, spuse Masters privind atent în jur. Pe Beryl e o rafinărie plutitoare şi conducta ajunge acolo.

— Atunci, de ce Frigg? întrebă Turner.

— Aprovizionarea pentru Frigg trece prin Beryl. Petrolul extras pe Frigg merge la Beryl şi apoi aici.

— Dar Frigg e secată.

— Exact, este secată.

— Atunci de ce să vrea să scufunde Eagle 3, dacă terenul e secat?

— Nu ştiu, spuse Masters.

Începură să meargă din nou, îndreptându-se spre sala radio. Intră şi Turner îl urmă. Operatorul ridică privirea, surprins. Era foarte palid. Deschise gura să vorbească, privindu-l fix pe Masters, după care îşi drese glasul, nervos.

— Am luat legătura cu Charlie 2, zise el. Vor să vorbească cu tine, Masters. Le-am zis să-mi transmită mie mesajul, dar n-au vrut. Mi-au spus să te caut.

— A avut loc un accident, îi zise Masters.

— E ceva ciudat, şefule. Nu era tipul obişnuit. Era McGee şi avea un ton foarte ciudat.

— Ce a spus?

— Nimic, răspunse operatorul, mutându-şi privirea de la Masters la Turner, evident zăpăcit. A spus doar: „Du-te şi adu-l pe Masters”. Ce se întâmplă acolo?

— A avut loc un accident, minţi Turner. O explozie pe Frigg. Încă încercăm să aflăm ce a cauzat-o, aşa că vrem să păstrăm tăcerea asupra problemei.

Operatorul păru uşurat. Îşi scutură capul şi încercă să zâmbească, după care se ridică încet.

— Oh, spuse el. Înţeleg. Credeam că eu sunt de vină. M-am gândit că poate am greşit ceva şi nu reuşeam să-mi dau seama ce.

— E strict secret, îi zise Masters. Accidentele de genul acesta sunt întotdeauna secrete. Trebuie să facem verificări temeinice şi să întocmim un raport. Trebuie să rămână strict confidenţial.

— Am înţeles, şefule.

— Ai grijă, îl avertiză Masters. Dacă aud cel mai mic cuvânt de la echipă, vei fi concediat.

Operatorul îşi linse buzele şi înclină din cap.

— Ieşi afară, îi zise Turner. Închide uşa când pleci. Rămâi dincolo de ea şi nu lăsa pe nimeni înăuntru. Ai înţeles?

— Da, şefule, spuse operatorul, după care ieşi repede din cameră.

Când uşa se închise, Masters se aşeză la masă şi îşi puse căştile.

— Bravo 1 cheamă Charlie 2, spuse Masters. Mă recepţionaţi?

Turner auzi staţia pârâind. Nu putea auzi ce se spunea. Îl auzea pe Masters, dar nu şi pe cei de pe Charlie 2 – doar pârâiturile.

— Bravo 1, zise Masters. Da, sunt Masters. Dă-mi-l pe McGee.

Turner începu să se învârtă prin cameră, simţindu-se năucit şi bolnav. Era nervos şi îl privi cu compătimire pe Masters. Acesta ascultă o perioadă lungă de timp. Mâinile, pe care le ţinea pe masă, nu tremurau. Avea mâini mari şi degete lungi, pe care nu le clinti nici măcar o dată. Turner simţea că se sufocă în cameră. Se plimba în sus şi în jos prin spaţiul îngust, încercând să-şi limpezească mintea. Apoi îl auzi pe Masters înjurând şi îl văzu scoţându-şi căştile. Mecanicul se învârti pe scaun şi îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Turner.

— E McGee, spuse Masters. Are un grup terorist la bord. A spus că au pus şi o bombă cu plutoniu – şi că nu se tem să o folosească.

— Isuse Cristoase! gemu Turner. Oh, Dumnezeule! Ce naiba vor?

— Îl vor pe primul ministru.

Capitolul 5

Masters şi Turner stăteau amândoi lângă staţia radio, când Robert Barker intră în cameră. Văzu sudoarea de pe fruntea lui Turner şi sesiză tensiunea întipărită pe faţa mecanicului. Nu-l mai văzuse niciodată pe Masters atât de încordat până atunci, aşa că pricepu că era de rău.

— OK, zise Barker, care e urgenţa?

— E de rău, spuse Masters.

— Mi-am dat seama, Tone. Eu trebuie să-l protejez pe primul ministru, aşa că spune-mi ce naiba se întâmplă.

— A fost detonată o bombă, zise Masters. Eagle 3 s-a scufundat. Acum, o bandă de terorişti a preluat Charlie 2 şi au o bombă cu plutoniu.

Barker rămase tăcut pentru o clipă, încercând să asimileze îngrozitoarea relatare. Nu era nevoie să întrebe dacă era adevărat. Îşi dădea seama de asta doar privind feţele celor doi oameni.

— Au detonat o bombă? întrebă cu nervozitate, simţind nevoia unei confirmări. Cum naiba au făcut-o?

— Au plasat bomba într-unul din picioarele pontonului şi întreaga platformă s-a prăbuşit.

— Oh, Dumnezeule.

— E vorba de IRA, explică Masters. Pe Charlie 2 e un maistru pe nume McGee şi ticălosul e terorist.

Brusc, Barker se simţi cuprins de claustrofobie. Camera radio nu era bine luminată şi avea senzaţia că se afla într-o baie turcească. Îşi mută privirea de la Masters la Turner şi văzu sudoarea de pe fruntea celui din urmă. Supraveghetorul bătea cu degetele în masă, privind fix staţia radio.

— De ce Eagle 3? întrebă Barker.

— Nu ştiu încă, zise Masters. Nu mi s-a oferit nici o şansă să răspund la întrebarea asta. Îl vor pe primul ministru.

— Pe primul ministru, repetă Barker.

— Exact: pe primul ministru. Au spus că vor arunca în aer Charlie 2 – şi o vor face, dacă vor fi nevoiţi – dacă nu-i lăsăm să vorbească cu primul ministru. Au o bombă cu plutoniu la bord.

McGee spune că o vor folosi. Nu ştiu cum au reuşit, dar au preluat toată platforma Charlie 2.

— Vrei să spui că au răpit platforma?

— Aşa se pare.

— Câţi sunt?

— Nu ştiu.

— Erau optzeci de oameni pe platforma aceea.

— Ştiu. Nu-mi dau seama cum au făcut-o, dar e clar că au preluat controlul.

Barker fluieră, îşi trecu mâna prin părul blond şi îşi clătină capul dintr-o parte în cealaltă.

— Dumnezeule, spuse el, asta e rău. E dezastruos, la naiba. Dacă ei spun că sunt gata să se scufunde o dată cu Charlie 2, atunci probabil că vorbesc serios. Descreieraţii ăştia de la IRA!

— E McGee, spuse Masters. Se pare că el e conducătorul. A spus: „Aceasta este o declaraţie oficială a IRA. V-am răpit platforma". Nu s-a obosit să dea mai multe explicaţii. A spus doar că vrea să vorbească cu primul ministru, dar că va vorbi mai întâi cu tine.

— Ticălosul, zise Barker.

— Nu glumeşte, îi spuse Masters. S-ar putea să blufeze, dar e clar că nu glumeşte – şi a aruncat efectiv în aer Eagle 3. Probabil că au folosit o bombă cu explozie întârziată, cu declanşatorul pe Charlie 2.

— Cineva din echipă, sugeră Barker. Muncitorii de pe platformă nu sunt verificaţi. Vreau de ani de zile să îi verific şi pe ei, dar barosanii nu vor să mă lase.

— O vor face, în viitor, spuse Turner.

— Al naibii de grozav, răspunse Barker. Până atunci, asta ne costă două platforme, iar acum îl vor şi pe primul ministru.

— Exact, zise Masters.

— E imposibil, spuse Turner. Nici măcar nu putem să-l anunţăm ce s-a întâmplat. Nu putem răspândi vestea.

— Se va răspândi, insistă Barker.

— Nu imediat, replică Turner. Primul ministru e în conferinţă şi-l vom lăsa acolo până când vom reuşi să găsim o soluţie. Nu-i putem spune înainte de asta.

Barker privi în jos.

— Deci, să recapitulăm. Teroriştii au bombardat Eagle 3. Au preluat Charlie 2. Nu ştim cum, dar au reuşit să preia controlul, iar acum au o bombă cu plutoniu. De unde naiba au luat bomba? Cum Dumnezeu au dus-o pe platformă? Sunt optzeci de oameni în echipa aia, iar bombele cu plutoniu nu se cumpără pe trei lulele. Au vreo dovadă?

— Nu ştiu, zise Masters. McGee nu a vrut să discute cu mine. A spus doar că nu glumeşte, că îl vrea pe primul ministru şi că acceptă să vorbească cu tine înainte.

— Cu primul ministru este imposibil.

— Asta vrea, Barker.

— Nu e realizabil, zise Barker. Probabil că blufează. Încearcă şi el marea cu degetul.

— Posibil, spuse Turner.

— Dar poate că nu, zise Masters. Dar singurul mod în care o putem afla este prin staţia aceasta radio.

Barker ridică privirea şi zâmbi, chicotind sardonic. Clătină din cap, apoi începu să se plimbe prin spaţiul înghesuit, strângându-şi buzele. După o vreme, se opri.

— OK, voi vorbi. Să auzim ce au de spus. O să-i amânăm cât de mult posibil şi o să-l ţinem pe primul ministru departe de toată chestia asta.

Privi cercetător staţia radio.

— Avem o linie liberă?

Turner aprobă din cap, întinse mâna şi apăsă un comutator.

— Acum vom auzi cu toţii, zise el.

Barker înclină din cap şi spuse:

— Asta vroiam.

Turner se aplecă în faţă şi vorbi la microfon, păstrând o voce joasă şi uniformă.

— Bravo 1 pentru Charlie 2. Bravo 1 pentru Charlie 2. Mă recepţionaţi?

Se auziră câteva pocnituri ale electricităţii statice, crescând şi scăzând în intensitate.

— Charlie 2 către Bravo 1. Vă auzim. Nu pe tine te vrem, Turner. Îl vrem pe Barker.

Turner nu se putu abţine şi îi zâmbi lui Barker, ridicându-se de pe scaun. Barker îşi aranjă distrat părul, aşezându-se în faţa

microfonului.

— OK, zise el. Sunt Barker. Dă-mi-l pe McGee.

Urmă o scurtă tăcere, cu excepţia pocniturilor datorate interferenţelor. Barker îşi puse cotul pe masă şi îşi sprijini bărbia în palme. Turner se mişcă în lateral, ducându-se lângă Masters. Se priviră unul pe celălalt, după care se uitară amândoi la staţia radio, simţindu-se tensionaţi şi foarte afectaţi.

— Barker? întrebă o voce la staţie.

— Da, aici e Barker.

— Sunt McGee. Vorbesc în numele Armatei Republicane Irlandeze. Vă anunţ în mod oficial că am rechiziţionat Charlie 2 în numele IRA, pentru…

— Termină cu prostiile, interveni Barker. Ce vrei?

— Cererile noastre vor fi transmise numai primului ministru. Nu vrem să discutăm cu altcineva.

— Nu puteţi vorbi cu primul ministru. E imposibil şi tu ştii asta. Nu am cum să-l informez despre chestia asta şi aşa va rămâne.

— O să ne daţi ceea ce vrem, spuse McGee, altfel veţi suferi consecinţele.

— Şi anume?

— Am capturat Charlie 2. Avem o bombă cu plutoniu la bord. Nu vom ezita să declanşăm bomba, dacă nu primim satisfacţie. Nu încercaţi să atacaţi platforma. Dacă vedem nave sau elicoptere, declanşăm bomba.

— Păi în felul ăsta veţi sări şi voi în aer.

— Nu ne pasă, Barker. Suntem gata să ne ducem la fund o dată cu platforma. Şi ştii destul de multe despre IRA ca să-ţi dai seama că vorbim serios.

— Nu te cred, spuse Barker. Nu aveai unde să găseşti o bombă cu plutoniu. Chiar dacă ai găsit, nu puteai să o transporţi pe platformă fără să fii detectat. Cred că blufezi.

— Eagle 3 nu a fost o cacealma. A fost o demonstraţie şi un avertisment. Pe Eagle 3 a fost o bombă mult mai mică, dar asta este o chestie adevărată. Nu am găsit-o – am făcut-o. Sunt surprinzător de uşor de fabricat. Produsul finit are numai nouăzeci de centimetri lungime şi nu cântăreşte prea mult. A fost uşor să o aducem pe platformă. De fapt, e la bord de câteva luni. Cântăreşte numai jumătate de tonă şi a fost plasată într-o cutie cu

echipament, care a fost expediată din Aberdeen, o dată cu echipamentul obişnuit. Eu sunt maistru pe platforma asta. Mecanicii voştri sunt toţi camarazii mei. Am primit bomba o dată cu produsele regulate, iar acum e gata să explodeze.

— Nu te cred, zise Barker.

— Nici nu trebuie, replică McGee. V-am lăsat dovezi pe care le puteţi găsi. Puneţi echipa de securitate de la ţărm să verifice heliportul din Aberdeen. Spune-le să verifice toaletele, a treia de la uşă, şi să caute în spatele rezervorului. Am lăsat acolo un plic maro. Conţine detalii complete despre design-ul şi construcţia bombei. Spune-le să verifice. Vor confirma repede că e autentic. Când te vor suna ca să-ţi confirme, vom putea discuta.

Barker privi fix spre microfon. Îşi acoperi faţa cu mâna dreaptă. După ce îşi frecă ochii, ridică privirea spre Masters şi clătină din cap, cu disperare.

— OK, zise în cele din urmă. Vom verifica.

— Ai o oră, îi spuse McGee. Nu-ţi dau mai mult timp. Dacă nu primesc nici o veste de la tine până atunci, arunc în aer platforma. Ştii ce înseamnă asta, Barker. Explozia va distruge toată platforma Beryl, devastând-o total. Va provoca o mulţime de pagube şi pe Forties Field. Iar conductele de aprovizionare vor dispărea o dată cu ea. Veţi pierde două treimi din petrolul din Marea Nordului. Contaminarea va fi suficientă ca să nu mai puteţi folosi marea asta ani de zile. Gândeşte-te la asta, cât timp aştepţi.

Masters îl privi pe Turner. Supraveghetorul era vizibil zguduit, sprijinindu-se de uşa camerei radio şi ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Apoi, Masters îl privi intens pe prietenul lui, Robert Barker. Şeful securităţii lui British United Oil bătea încet cu degetele în masă, privind fix staţia radio.

— Câţi oameni ai? întrebă Barker.

— Şaizeci, răspunse McGee. Sunt cu toţii membri ai echipei. Lucrăm la planul ăsta de optsprezece luni, aşa că am avut timp suficient. Mecanicul vostru şef e omul meu. A fost cu noi de la început. El este omul care angajează şi concediază, aşa că i-a înlocuit treptat pe oamenii voştri cu ai noştri, precum şi cu un grup de naţionalişti scoţieni care ne ajută pentru propriul lor interes.

— Nu cred că putea reuşi asta, spuse Barker, deşi nu părea

prea încrezător.

— Muncitorilor de pe platforme nu li se pun întrebări. Aşa cum ştii şi tu, Barker, orice om care vrea să lucreze pe o platformă este angajat, fără probleme. Tu nu ai fost niciodată de acord cu asta. Păcat că superiorii nu te-au ascultat. A fost nevoie de optsprezece luni şi a trebuit să folosim scoţieni, dar acum avem şaizeci de oameni la bord şi am scăpat de majoritatea celorlalţi din echipă.

— Ticălosule, spuse Barker.

— Am lăsat doi în viaţă, zise McGee. M-am gândit că e posibil să vrei câţiva martori, aşa că doi mai trăiesc încă. Unul e John Griffith, geologul vostru. E lângă mine chiar acum. Vrei dovezi, aşa că poţi să-i pui ce întrebări vrei.

Masters se simţi cuprins de o mânie criminală. Izbi cu pumnul în palmă şi se întoarse cu spatele, ca să privească pe fereastră. Lumina după-amiezii era posomorâtă. Marea Nordului era calmă. Se întindea spre orizont, spre Beryl Field, apoi se pierdea într-un abur ceţos. Masters se întoarse din nou cu faţa, când auzi vocea lui Griffith la staţie.

— Barker?

— Da, Griffith.

— E adevărat, Barker. Totul e adevărat. Au cam şaizeci de oameni pe platforma asta şi au preluat controlul.

Vocea lui Griffith era tremurată şi piţigăiată.

— I-au ucis pe toţi ceilalţi din echipă. I-au dus pe punte şi i-au împuşcat. Au tras pur şi simplu în ei şi i-au aruncat peste bord, iar pe noi doi ne-au obligat să privim.

Griffith se opri şi suspină. Îl auzirăcum încerca să-şi recapete controlul. Masters îşi încleştă pumnii şi privi fix staţia radio, vrând să o zdrobească.

— Sunt serioşi, continuă Griffith. Fiecare cuvânt pe care-l spun este serios. Ne-au cruţat pe mine şi pe Sutton, dar i-au ucis pe toţi ceilalţi şi i-au aruncat în mare. Oh, Dumnezeule, nu…

Barker îşi lăsă capul în pept. Îl ascultau cu toţii pe Griffith suspinând. Masters îşi încleştă pumnii, iar Turner se întoarse cu spatele, zguduit.

— Ticăloşii! şopti el.

Suspinele lui Griffith se stinseră şi McGee începu să vorbească

din nou.

— E suficient, Barker? Eşti satisfăcut? Sau vrei să auzi mai multe?

— Nu, e suficient. Nu vrea să aud altceva.

— Ai o oră, repetă McGee şi apoi întrerupse legătura.

Barker deconectă receptorul, împinse scaunul în spate şi se ridică, adâncit în gânduri.

— Ei bine? întrebă Masters. Chem SBS-ul şi încerc să iau înapoi platforma aceea?

— Nu încă, zise Barker. Nu, dacă au o bombă cu plutoniu la bord. Nu-mi vine să cred că au fabricat o bombă nucleară care să funcţioneze, dar mai întâi trebuie să cercetăm. Îl sun pe Andy Blackburn. E cel mai bun om al meu. Îi voi spune să nu folosească poliţia locală, ci pe oamenii noştri de la securitate. Va trebui să păstrăm secretă toată treaba asta. Nu vrem să fie implicată poliţia sau armata regulată. Dacă lumea află că o bandă de terorişti a reuşit să facă toate astea, repercusiunile internaţionale ar fi dezastruoase. Isuse, e atât *de stupid*! Nu avem securitate pe nici una dintre platformele acestea. Am *angajat* efectiv şaizeci de terorişti în optsprezece luni, şi nu cred că vom putea uita vreodată asta. Nu putem lăsa veştile să circule. Trebuie să o rezolvăm singuri. Mai întâi, trebuie să verificăm dacă bomba aia blestemată e funcţională şi apoi să o luăm de acolo. Îl sun pe Andy chiar acum.

Barker ridică receptorul telefonic şi sună la heliport. Vorbi cu Andy Blackburn, îi explică ce să caute, după care îi spuse să nu pună întrebări şi să-şi ţină gura închisă. Masters stătea lângă el şi asculta. Barker nu lăsa să se vadă nimic. Masters privi afară, pe fereastră, şi încercă să controleze furia care fierbea în el. Îşi închidea şi desfăcea pumnii, inspira şi expira adânc. În timp ce privea marea, se gândea la Griffith şi la Sutton, care erau pe platforma acea. Teroriştii scufundaseră Eagle 3. Cea mai mare parte a echipei se dusese la fund o dată cu ea. Uciseseră douăzeci de oameni pe Charlie 2 şi îi aruncaseră peste bord. Masters simţea că explodează. Îi venea să zdrobească staţia radio. Îl auzea pe Barker vorbind la telefon, părând calm şi controlat. Apoi Barker închise. Se întoarse cu faţa spre Turner. Supraveghetorul bărbos mesteca un băţ de chibrit şi transpira din plin.

— OK, zise Barker, o să verifice. Până atunci, aşteptăm.

Capitolul 6

Convins că situaţia trebuia ţinută secretă cât mai mult timp posibil, Turner hotărî să se întoarcă în camera de consiliu. Traversă puntea principală, văzându-i peste tot în jur pe muncitorii de pe platformă, şi simţi că ceda panicii. Teroriştii aveau o bombă cu plutoniu. Puteau arunca în aer Beryl Field. Bomba putea, de asemenea, să devasteze Forties Field şi să-i dea înapoi cu cel puţin zece ani. Rezultatele ar fi fost catastrofale. Întreaga Anglie se putea prăbuşi. Când îşi imagină feţele din sala de consiliu, Turner avu senzaţia că se îneacă.

Ajunse la capătul punţii, începu să urce scările de metal şi văzu norii posomorâţi trecând încet pe deasupra mării, ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic.

Turner nu vroia să facă asta. Gândul la sala de consiliu îi făcea rău. Trebuia să intre acolo şi să mintă, iar acest gând îi înteţea bătăile inimii. Îşi dori ca Masters să fi fost cu el. Membrul trupelor SBS avea tăria de care avea nevoie. Dar ce urma să se întâmple când va suna Blackburn? Ce puteau face dacă bomba funcţiona? Turner încerca cu disperare să găsească o cale de ieşire, în timp ce urca scăriţa.

Ajunse la puntea superioară, deschise uşa celui mai apropiat modul, intră şi închise uşa în spatele lui, după care inspiră adânc şi continuă să meargă.

Considerând că nu va reuşi să facă faţă întâlnirii, tremura deja când ajunse la uşa sălii de consiliu. Paznicul îi deschise uşa şi Turner simţi că zâmbea, afişând o mască indiferentă. Apoi, panica dispăru. Pur şi simplu se desprinse de el. Merse la masă, se aşeză pe scaunul lui şi privi calm în jur.

— Îmi pare rău, domnilor, se auzi singur spunând. O mică problemă pe Frigg Field.

Primul ministru, care tocmai vorbea, tăcu şi ridică privirea. Turner observă că ochii lui erau albaştri şi exprimau o inteligenţă rece, tăioasă.

— Oh? spuse primul ministru. Îmi pare rău să aud asta. Ceva grav?

— Nu suntem siguri încă, răspunse Turner. Cred că a explodat un cap de forare. Nu ştim ce pagube a produs, dar se fac acum verificări.

Sir Reginald McMillan îl privi fix, lovind cu capătul unui creion în masă. Era un bărbat zvelt, cu păr cărunt şi cu o faţă distinsă, palidă şi rezervată.

— O explozie? întrebă el.

— Da, domnule, spuse Turner.

— Dumnezeule. Pe ce platformă?

— Eagle 3, zise Turner.

Sir Reginald aruncă o privire primului ministru. Era evident că veştile nu-l încântaseră. Sir Reginald începu să mâzgălească ceva pe hârtie, după care ridică privirea spre Turner.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu ştim, domnule. Încă încearcă să-şi dea seama. Se pare că au explodat nişte rezervoare de petrol, ceea ce a înrăutăţit şi mai mult situaţia. Aşteptăm veşti, iar ei ne vor suna cât mai curând posibil. L-am lăsat pe Masters să se ocupe de asta, dar probabil că va trebui să urc şi eu, din nou. Sper că mă veţi scuza.

— Sigur, zise Sir Reginald. Cine e acest Masters?

Turner ezită. În afară de Robert Barker, el era singurul om din companie care ştia că Tony Masters era unul dintre numeroşii oameni de la SBS care lucrau sub acoperire pe platformele petroliere. Nu era sigur dacă primul ministru ştia despre implicarea SBS. Dacă nu ştia, era posibil să se înfurie la aflarea accidentului. Discreţia fiind o calitate, Turner hotărî să-şi ţină gura în această problemă.

— E mecanic şef, spuse el. E unul dintre cei mai buni oameni ai noştri. S-a mai ocupat de astfel de situaţii şi înainte, aşa că ştie ce e de făcut.

Sir Reginald oftă, încercând să-şi ascundă neliniştea. Astfel de accidente se întâmplau, dar era groaznic să aibă de-a face cu unul chiar în acel moment. Aruncă o privire primului ministru şi văzu

ochii albaştri ai acestuia privindu-l fix, cu un amestec de acuzare şi plăcere. Bineînţeles, primul ministru avea să folosească accidentul ca armă împotriva companiilor petroliere. Orice sugestie de neglijenţă nu putea decât să întărească poziţia de negociere a guvernului.

— O explozie? întrebă primul ministru cu un aer perfect inocent. E ceva obişnuit?

— Nu, domnule prim ministru, spuse Turner. Se întâmplă, dar foarte rar. Marea Nordului e foarte adâncă, iar presiunea este foarte mare, acest fapt conducând, evident, la situaţii neaşteptate. S-a mai întâmplat şi se va mai întâmpla, dar nu putem spune că este ceva obişnuit.

— Înţeleg, spuse primul ministru.

— Este în Frigg Field, explică Sir Reginald. Din fericire, explozia a avut loc pe Eagle 3, care se închide oricum.

— Se închide? întrebă primul ministru.

— Da, domnule prim ministru, se închide. Eagle 3 a secat şi urmează să fie remorcată pe un alt câmp. Prin urmare, explozia nu este atât de rea pe cât s-ar fi putut să fie, din moment ce platforma era închisă. Dacă ar fi fost funcţională, ar fi fost mai rău.

— Este un noroc, zise primul ministru, luminându-se.

— Da, domnule prim ministru, un mare noroc. Într-adevăr, a fost un mare noroc că pe Eagle 3 nu se extrăgea petrol.

Zâmbetul lui Sir Reginald nu primi o replică asemănătoare de la primul ministru. Acesta îi privi pe rând pe ceilalţi de la masă, care erau cu toţii eleganţi şi bine hrăniţi. Erau magnaţi ai petrolului, reprezentanţi ai conglomeratelor. Ei conduceau companii individuale care făceau parte din companii mai mari şi sursa puterii lor era evazivă. Erau o echipă internaţională, ducându-şi viaţa în săli de consiliu şi hoteluri, raportând în spatele uşilor închise unor superiori necunoscuţi, fără să fie intimidaţi de politicieni sau de lege. Primul ministru nu-i suferea pentru că ei îi făcuseră guvernul neputincios. Şi el nu putea ierta acest fapt.

— E cineva rănit? întrebă.

— Nu ştim încă, răspunse Turner. Mă aştept la accidentări, dar nu ştim până când nu ne vor suna.

— Nu par să se grăbească, spuse subsecretarul.

— Se luptă cu focul, îi spuse Turner.

— Sper că vom primi un raport complet.

— Bineînţeles, domnule. Asta este politica noastră.

Subsecretarul zâmbi forţat. Simţea că Turner era prea calm. Ştia că de accidentele de pe platforme se ocupau companiile petroliere şi că rapoartele erau scrise de oamenii lor. Subsecretarul nu era de acord cu asta. Ştia că nu se putea avea încredere în acele rapoarte. Era de părere că Departamentul Energiei ar fi trebuit chemat în astfel de momente ca să realizeze o anchetă independentă. Se luptase pentru asta ani de zile, dar fusese o bătălie pe care nu o câştigase. Companiile petroliere rezistaseră la toate încercările de a li se descoperi secretele stânjenitoare.

— Ce se întâmplă acum? întrebă el.

— Pur şi simplu aşteptăm, răspunse Turner. L-am lăsat pe Masters în camera radio, cu instrucţiuni să mă anunţe.

— Excelent, zise Paul Dalton, zâmbindu-i încurajator lui Turner.

Era un american cu aspect dur, bronzat şi cu o claie de păr roşcat.

— L-am cunoscut pe Masters şi cred că este un om bun, în care se poate avea o încredere absolută. Tipul are un aer de autoritate.

Ştiind că acel „aer de autoritate” fusese inoculat de SBS, Turner fu uşurat să primească sprijinul lui Dalton care, spera el, avea să oprească alte întrebări despre Masters. Dalton era unul dintre ştabii americani, aşa încât cuvântul lui avea greutate acolo. Îşi croise drumul până sus în modul cel mai greu, mai întâi ca necalificat, apoi ca „trepăduş” şi mecanic, după aceea ca şef al securităţii pentru companiile petroliere americane din Arabia Saudită şi New Mexico. Acum era unul dintre cei mai puternici oameni din afacere, director principal care lucra pentru majoritatea conglomeratelor, genul care-i făcea pe oamenii mai mici în funcţie să se simtă stingheriţi, mai ales pentru că nu-i cunoşteau funcţia exactă şi nici pentru cine lucra. Ştiau doar că era liber să învârtă lumea după bunul său plac, mergând pe orice câmp petrolier, birou al vreunei companii sau cartier general, şi că făcea asta cu o frecvenţă alarmantă. Acolo unde se ducea Dalton,

capetele se rostogoleau invariabil, ceea ce îl făcea şi mai înspăimântător. Prezenţa lui la acea conferinţă îi făcea pe toţi, chiar şi pe primul ministru, să meargă în vârful degetelor.

— Masters e bun, insistă Dalton. E cu adevărat bun. Nu mă îndoiesc că putem avea încredere în el.

— Sunt de acord, zise Turner. A mai trecut prin astfel de chestii înainte şi ştie cum să se ocupe de ele. Ştie şi ce trebuie să facă atunci când vor suna cei de pe platformă: să trimită pe cineva să mă cheme.

— Vor avea nevoie de ajutor? întrebă Sir Reginald, referindu-se la oamenii de pe platforma pe care o credea doar avariată.

— Nu vom şti decât după ce vor suna, spuse Turner. Până atunci, aşteptăm.

— Mi se pare corect, zise Dalton.

— Mare ghinion, murmură Sir Reginald.

— Atunci, să ne întoarcem la afaceri, spuse cu fermitate primul ministru, încercând să evite privirea oţelită a lui Dalton.

Şedinţa continuă, cu argumente pro sau contra, în timp ce fumul ţigărilor şi trabucelor plutea în aer. Turner se auzi şi pe sine vorbind, dar abia îşi dădea seama ce spunea, fiind ocupat să se uite prin hublouri la platformele din depărtare. Forties Field era în siguranţă? Putea Barker să fie sigur de securitatea lor? Puteau fi siguri că nu exista vreun terorist chiar în mijlocul lor? Oare nu trebuia să comunice tuturor şi să-i cheme pe camarazii lui Masters din SBS? Turner auzi vocea primului ministru, apoi pe a lui Sir Reginald şi apoi pe a lui. Propriul lui glas părea să se audă de foarte departe, deşi suna surprinzător de calm şi liniştit. Turner se uită prin hublouri. Platformele fumegau la orizont. Erau la kilometri depărtare una de cealaltă şi păreau mici, izolate şi lipsite de apărare… Se cutremură. Încercă să se concentreze asupra şedinţei. Se gândi cu amărăciune la teroriştii de pe Charlie 2 şi îşi dori ca telefonul să sune.

Când sună, Turner simţi că paralizează.

Capitolul 7

Robert Barker îşi dădu seama că veştile nu erau bune când văzu faţa lui Turner. Turner se întorsese în sala radio şi stătea vizavi de Masters. Nici unul dintre ei nu părea fericit. La intrarea lui Barker, Turner privi pe fereastră, iar Masters zâmbi forţat.

— Ei bine? întrebă Barker.

— Blackburn crede că bomba va funcţiona, îi spuse Masters. A găsit fotografii şi date tehnice în spatele rezervorului din toaleta de la heliport, exact aşa cum a spus McGee. Le-a dus la laboratorul de muniţii de la British United Oil, din Aberdeen. Ei i-au telefonat acum cinci minute şi i-au spus că părerea lor e că poate funcţiona.

— Sunt siguri? întrebă Barker.

— Nu pot fi absolut siguri, dar sunt destul de siguri. E cam de mărimea unei lăzi pentru exportul ceaiului, cântăreşte aproximativ un sfert de tonă, are tot ce îi trebuie, toate piesele sunt la locul potrivit şi, cu minimum de noroc, va funcţiona.

— Isuse! exclamă Turner.

Privea afară, spre Forties Field, care se întuneca.

— OK, spuse Barker. E un proiect funcţional pentru o bombă cu plutoniu, dar asta nu înseamnă că ticăloşii au reuşit să o facă efectiv. Sunt terorişti, nu oameni de ştiinţă. Sunt o bandă de criminali. Să proiectezi o astfel de bombă e una, să o faci funcţională e alta. De unde au luat materialele? Şi cum naiba au reuşit să o testeze? Numai existenţa schiţelor nu demonstrează că au o bombă.

— Vei fi surprins, spuse Masters, gândindu-se la numeroasele explozive extraordinare create în secret în taberele de geniu ale trupelor de comando ale Marinei Regale. După spusele lui Blackburn, sunt relativ uşor de făcut, nu-s prea scumpe, şi devin din ce în ce mai obişnuite, pe zi ce trece. Spune că şi nişte şcolari le-ar putea face. Toate materialele pot fi cumpărate pe piaţa liberă şi nu poate fi exclusă posibilitatea creării unei bombe mari, funcţionale. Planurile lăsate de McGee sunt perfecte. Laboratorul consideră că bomba poate funcţiona. E adevărat, nu ştim dacă au făcut-o efectiv, dar ar fi mai sigur să presupunem că aşa este.

Barker îşi frecă fruntea, după care clătină din cap, neîncrezător. Se duse la uşa camerei şi apoi se întoarse din nou.

— Trebuie să ştim sigur, zise el. Trebuie să aflăm dacă au o bombă pe platforma aceea sau dacă încearcă să ne păcălească.

— Blackburn se ocupă de asta, spuse Masters. Încearcă să afle precis chiar acum. Verifică mişcările lui McGee din ultimele câteva luni şi încearcă să facă rost de nişte informaţii mai concrete. Între timp, noi va trebui să acceptăm că e posibil ca nemernicii să aibă acea bombă.

— Ceea ce ar însemna că nici măcar trupele tale de comando SBS nu pot ataca acea platformă.

— Din păcate, nu, spuse Masters.

— Să vorbim cu McGee, sugeră Barker. Încearcă să obţii legătura. Dacă mai tragem puţin de timp, îi oferim un răgaz lui Blackburn.

Îl privi pe Turner, care aprobă din cap şi făcu un pas în lateral. Barker se aşeză la staţie şi îi dădu drumul, făcând legătura. O voce necunoscută îl întrebă cine era şi el răspunse, încordat.

— Barker. Dă-mi-l pe McGee.

După o tăcere lungă auziră pârâiturile liniei deschise, apoi un hohot de râs pe fundal şi pe cineva tuşind.

— Tu eşti, Barker? întrebă McGee.

— Da, McGee, sunt Barker. Mi-ai spus să te sun peste o oră, aşa că te-am sunat.

— Mă bucur că eşti ascultător, zise McGee. Asta arată bun simţ. Nu-mi plăcea gândul la ce s-ar fi întâmplat dacă nu sunai.

— Ce fac Griffith şi Sutton?

— Prizonierii de război o duc bine.

— Nu sunt prizonieri de război, sunt ostatici, aşa că termină cu prostiile.

McGee chicoti.

— Sigur, eşti un dur, Barker. Poţi să le spui cum vrei, dar sunt în mâinile noastre şi asta contează.

Barker nu răspunse. Urmă o tăcere lungă.

— Deci, zise McGee în cele din urmă, presupun că ai aflat că bomba noastră merge şi că putem trece la discuţii.

— S-ar putea să meargă, s-ar putea să nu, replică Barker. Vrem dovezi că o ai.

— Eagle 3 e dovada pe care o vrei.

— Explozia aceea nu a fost a unei bombe atomice, aşa că nu pretinde altceva.

— Nu contează, spuse McGee. A fost o dovadă a intenţiilor noastre. Dovada că putem aduce o bombă la bord şi că nu glumim atunci când spunem că o s-o declanşăm. Ştii că nu blufăm, Barker. Sunt sigur că eşti mort de frică şi transpirat. Dacă vrei cu adevărat o dovadă, încearcă să recâştigi platforma asta sau să refuzi, pur şi simplu, să ne îndeplineşti cererile. Ştii ce s-ar întâmpla atunci. Dacă bomba noastră explodează, eşti terminat. Va scufunda Beryl, va devasta jumătate din Forties şi va distruge conducta principală spre rafinării. Asta înseamnă mai mult de jumătate din petrolul britanic. Am şterge Marea Nordului de pe hartă. Gândeşte-te la asta, dacă îţi trece prin cap că încercăm să vă păcălim...

Camera radio rămase tăcută, cu excepţia pârâiturilor staţiei. Afară se făcea tot mai întuneric şi auziră marea agitându-se în jurul platformei. Barker îşi sprijini bărbia în palme şi se uită fix la staţia radio. Părea palid şi umbrele care îi cădeau pe faţă îi dădeau un aspect fantomatic.

— Ce vreţi? întrebă el.

— Pe primul ministru, răspunse McGee.

— Vrei să te las să vorbeşti cu primul ministru?

— Nu, zise McGee. Mai mult de atât.

Barker aproape că se opri din respirat. Se lăsă pe spate în scaun. După ce îşi întinse mâinile pe masă, începu să-şi studieze unghiile. Rămase nemişcat destul de mult timp, iar din staţie nu se auzea nici un zgomot. În cele din urmă, Barker se aplecă din nou în faţă, ca să vorbească la microfon.

— Vrei să spui, în persoană? întrebă el.

— Exact, în persoană.

— Şi unde te-ai gândit să aibă loc această măreaţă întâlnire?

— Pe Charlie 2, spuse McGee.

Masters îşi încleştă pumnii. Se gândi la escadronul de asalt SBS, aflat în prezent la baza de comando a Marinei Regale din Achnacarry. Se simţea frustrat pentru că dorea cu disperare să-i cheme pe ei să se ocupe de teroriştii, deşi nu părea posibil. Îşi descleştă pumnii şi privi pe fereastră. Pe deasupra mării treceau

umbre. Văzu cum după-amiaza se transforma în seară, auzi vântul, simţi frigul tot mai pătrunzător.

— Glumeşti, spuse Barker.

— Poţi fi sigur că nu, replică McGee.

— Ştii că nu-l vom aduce niciodată pe premier acolo.

— Ba da, nu aveţi de ales, spuse McGee.

Barker ascultă pârâiturile staţiei ca un om în transă. Cererea era imposibilă. Alternativa era de neconceput. Le aruncă o privire disperată lui Masters şi Turner, apoi se strădui să umple într-un fel tăcerea.

— Nu pot face asta, zise el.

— Va trebui să o faci, replică McGee. Îl vreau pe primul ministru. Vreau să fie aici înainte de ora nouăsprezece. La cincisprezece minute după aceea, dacă nu e aici, declanşez bomba.

— O să sari în aer o dată cu ea, îi aminti Barker.

— Ai mai spus asta, zise McGee. Şi eu ţi-o repet: nu îmi pasă. Suntem cu toţii hotărâţi să luăm această măsură limită, dacă este necesar. Suntem pregătiţi să murim pentru asta.

— De ce îl vrei pe primul ministru?

— Vreau să-i prezint lui cererile noastre.

— De ce nu mi le spui mie, ca eu să i le transmit?

— Îl vreau ca interlocutor.

— Interlocutor?

— Exact, Barker, interlocutorul nostru. Avem nevoie de o garanţie la fel de mare ca cererile noastre, aşa că îl vrem pe primul ministru.

— Ce naiba încerci să obţii, McGee? Vreau să-ţi cunosc cererile.

— Nu le vei afla, spuse McGee. Îl voi informa doar pe primul ministru. El este singurul om care are autoritatea să ne dea ceea ce dorim.

— E posibil să-l ucizi, spuse Barker.

— Aşa e, aş putea face asta.

— Atunci ştii că nu pot fi de acord.

— Ba vei fi. Nu ai de ales.

Barker încălcă toate regulile, aprinzându-şi o ţigară. Inhală şi se lăsă pe spate în scaun, privind spre tavan. Masters îi studie

faţa, care părea trasă şi foarte palidă. Pe frunte îi străluceau broboane de sudoare, chiar sub linia părului. În modul era linişte şi toţi erau conştienţi de murmurul constant al apei. Turner se trăgea de barbă. Îi aruncă o privire lui Masters, clătină din cap şi apoi privi din nou în jos. Mecanicul rămase în picioare, închizându-şi şi desfăcându-şi mâinile mari. Barker se ridică, se aplecă din nou în faţă şi privi direct la staţie.

— Fără discuţii, spuse McGee. Fără amânări sau alte trucuri. Dacă se întâmplă ceva în apropierea acestei platforme, totul va dispărea în fum. Îl vrem pe primul ministru. Îl vrem la ora nouăsprezece. Vrem să vină cu elicopterul, fără poliţişti sau soldaţi. Tu şi Masters puteţi veni cu el. Vreau ca Masters să piloteze elicopterul. Dacă găsim alt pilot la bord, va fi executat. Veţi ateriza la ora nouăsprezece. Vă dăm cincisprezece minute marjă de eroare. Dacă nu aţi ajuns aici la 19:15, aruncăm întreaga platformă în iad.

— Refuz, spuse Barker.

— Nu poţi refuza şi ştii asta.

— N-am s-o fac.

— Nu-mi pasă, zise McGee. E alegerea ta, băiete.

Barker deschise gura să vorbească, dar legătura se întrerupsese. Se prăbuşi din nou pe scaun şi căută o altă ţigară în pachet.

— Isuse Cristoase, zise el încet.

Masters se uită pe fereastră afară, la marea care se întuneca. Bravo 1 nu fora, dar se auzea huruitul izolat al unui elevator cu furcă, strigătele oamenilor. Staţia radio continua să pârâie, deşi Charlie 2 nu mai era pe recepţie. Barker se aşeză în faţa staţiei şi o privi fix, în timp ce îşi fuma ţigara. Masters îl privi cercetător şi apoi se uită la Turner.

— Nu putem să o facem, zise Turner. Nici nu se pune problema. Nu putem să-l informăm pe primul ministru despre aşa ceva. I-am cere prea mult.

— Ce altceva putem face? îl întrebă Barker. Nu noi trebuie să luăm decizia. Nu putem risca cu acea bombă. Va trebui să-l lăsăm pe *el* să hotărască.

— Să mergem, spuse Masters.

Capitolul 8

Toţi cei din sala de consiliu începură să privească în jur, ca şi cum ar fi suferit în urma şocului. Veştile păreau atât de ilogice încât nu le venea să creadă, dar treptat, în tăcerea sumbră care urmă discursului uniform al lui Turner, înţeleseră realitatea. Sir Reginald McMillan îl privi pe primul ministru, dar nu reuşi să prindă privirea acestuia. Ochii albaştri strălucitori ai primului ministru erau îndreptaţi spre masă, după care se întoarseră spre supraveghetorul general.

— Ei bine, spuse primul ministru, iată o poveste pe cinste.

— Da, domnule, mi-e teamă că aşa este.

— Ora nouăsprezece?

— Da, domnule prim ministru…

— Atunci avem la dispoziţie nouăzeci de minute.

Turner se întoarse şi îi privi pe Masters şi Barker. Aceştia stăteau în picioare la capătul mesei lungi, privind în toate părţile. Sir Reginald îi aruncă o privire lui Dalton. Americanul fuma un trabuc şi îi studia pe ceilalţi de la masă, cu o privire fermă, fără să clipească. În cele din urmă, privirea lui se opri asupra primului ministru, a cărui statură solidă umplea scaunul. Primul ministru îşi scutură scrumul ţigării şi ridică ochii spre Turner.

— Nu puteţi face asta, spuse Sir Reginald. Nu vă putem lăsa să mergeţi acolo. Nu-l putem preda pe primul ministru al Marii Britanii unei bande de terorişti criminali. Nici nu se poate pune problema.

— Sunt de acord, spuse Dalton. Cererea lor e nebunească. Sunt de acord că putem încerca să le satisfacem cererile, dar atât.

— Ridicol, zise Sir Reginald. Probabil că sunt nebuni. Pur şi simplu n-o să accept asta.

Primul ministru se aplecă în faţă, pe scaun. Faţa lui roşie, cărnoasă şi încăpăţânată exprima o şiretenie nativă.

— Da, zise el, este ridicol. Exact asta este. Iar acum, *eu* vreau să ştiu cum de s-a întâmplat aşa ceva. Asta mă interesează cu adevărat.

Îşi întoarse ochii albaştri spre Barker, îşi luă ţigara, inhală şi

suflă fumul în aer, după care se lăsă pe spate şi aşteptă.

— Mi se pare irelavant..., începu Sir Reginald pe un ton defensiv.

— Nu este irelevant, îi spuse primul ministru.

— Corect, zise Dalton. Nu este irelevant. Este o ruşine, ce naiba!

Primul ministru îl privi pe Barker.

— Deci? Mi se cere să zbor până pe platformă şi vreau să ştiu de ce.

Barker oftă şi ridică din umeri, în semn de dezolare.

— Se pare că noi i-am angajat, ca muncitori cu acte în regulă, mărturisi el. Facem asta de mult timp.

În camera de consiliu se lăsă tăcerea. Sir Reginald îşi ţinea capul plecat. Primul ministru respira liniştit pe scaunul lui, continuând să-l privească fix pe Barker.

— *Voi* i-aţi angajat? întrebă el.

— Aşa se pare, domnule. Au semnat foaia de angajare, la fel ca toţi ceilalţi, şi au fost transportaţi aici cu navele, în modul obişnuit.

— Şaizeci de terorişti, zise primul ministru.

— Da, domnule, aşa se pare.

— Vrei să spui că aţi angajat şaizeci de terorişti fără să-i verificaţi?

— Nu pe toţi odată. Au fost angajaţi pe durata a optsprezece luni. Au venit de pe cheiuri şi din fabrici, la fel ca toţi ceilalţi.

— Înţeleg asta, domnule Barker. Sunt conştient de acest fapt. Ceea ce vreau să aflu este cum poate obţine un terorist un loc de muncă pe o platformă petrolieră.

— Nu-i verificaţi? întrebă Dalton.

— Nu, nu-i verificăm, mărturisi Barker. Sunt atât de mulţi şomeri, încât nu ne mai obosim să cercetăm scrisori de recomandare, deci nu ştim mare lucru despre trecutul lor.

— E incredibil, zise primul ministru. E de-a dreptul scandalos. Orice nebun, orice maniac, poate obţine o slujbă pe platformele petroliere.

— Nu e chiar atât de rău, spuse Sir Reginald.

— Este scandalos, la naiba, i se adresă primul ministru. Platformele petroliere sunt forţa vitală a acestei ţări şi voi nu

verificaţi cine lucrează pe ele.

— Nu mi-am dat seama, spuse Sir Reginald. Trebuie să mărturisesc că *este* şocant. Va trebui să ordon o anchetă, bineînţeles, şi să cer un raport complet.

— Este treaba lui Barker, spuse Dalton. El e însărcinat cu securitatea. Aş vrea să ştiu cum naiba a obţinut slujba asta, dacă îl caracterizează aşa ceva.

— Nu sunt de acord, zise Barker. Eu nu lucrez la biroul de angajări. Treaba mea este securitatea pe platforme. Nu-i pot verifica pe cei angajaţi.

— Aşa că nimeni nu se ocupă de treaba asta, constată Dalton.

— Cer aceste verificări de ani de zile, spuse Barker, aruncându-i o privire lui Sir Reginald. O verificare a dosarelor mele va confirma asta. Cererile mele au fost respinse.

Primul ministru se încruntă la Sir Reginald.

— E scandalos, repetă el. Nu lăsaţi guvernul să se atingă de terenurile petroliere şi iată ce se întâmplă.

Se priveau cu toţii încruntaţi. Aerul era plin de fum şi miros de brandy. Prin ferestre se vedea căderea întunericului şi luminile care clipeau.

— Optzeci de minute, spuse Masters. Mai avem exact optzeci de minute. Cred că ar trebui să discutăm despre Charlie 2. Cred că e timpul să luăm o hotărâre.

Toţi se uitară la Masters, surprinşi. Tăcerea dură o perioadă lungă de timp.

— Cine naiba eşti tu? îl întrebă Dalton, în cele din urmă. Şi nu încerca să ne spui că eşti un simplu mecanic. Asta nu te-ar fi adus în camera de consiliu, împreună cu domnii Turner şi Barker. Eşti de la securitate, nu?

Masters îi privi pe Turner şi pe Barker, neştiind ce să spună. Turner tuşi în pumn şi apoi mărturisi, fără tragere de inimă:

— Acest om este de la SBS – Escadronul Special de Ambarcaţiuni al Trupelor de Comando din cadrul Infanteriei Marine Regale. SBS şi SAS au primit anumite sarcini în ceea ce priveşte securitatea terenurilor petroliere. Sergentul Masters, deşi fost mecanic calificat, este în prezent aici ca reprezentant al SBS, acţionând sub acoperire.

Urmă o altă tăcere lungă, în timp ce toată lumea asimila

această informaţie. Primul ministru, care era furios, lupta să-şi recapete controlul, deşi nu se putea abţine să nu se încrunte la Sir Reginald. Acesta stătea cu mâinile încrucişate în poală şi se uita fix la ele. În cele din urmă, când tensiunea deveni insuportabilă, primul ministru îşi drese glasul şi spuse:

— Nu e nici momentul, nici locul, să întreb de ce nu am fost informat de această…

— Nici eu nu am fost informat, interveni Dalton.

— … deşi problema nu va fi uitată, categoric, continuă primul ministru, pe un ton de gheaţă. Dar, deocamdată, dată fiind urgenţa situaţiei noastre, să ne mărginim la această problemă. Şi, în această privinţă, aşa cum ne-a informat sergentul nostru de la SBS, trebuie să luăm o decizie.

— Ce să decidem? întrebă Sir Reginald, mimând furia, ca să-şi ascundă stingherеala. Nu avem ce să decidem. Premierul nostru nu se va duce pe platforma aia, şi asta este tot.

— Sunt de acord, spuse Dalton.

— Au o bombă atomică, le aminti Masters.

— Corecţie, spuse Dalton. Nu ştim asta. Nu ştim dacă o au.

Se întoarse spre primul ministru şi continuă.

— Vom recaptura platforma. Nu avem altă soluţie decât să încercăm asta. Nu vă putem lăsa să vă duceţi la teroriști. Nu ştim care sunt intenţiile lor.

— Şi bomba? întrebă subsecretarul de stat. Ce facem cu ea? Au spus că o vor declanşa, dacă atacăm. E posibil să o facă efectiv.

— Eu cred că o vor face, zise Masters. Sunt aproape sigur că o vor face. Nu cred că le va fi teamă.

Primul ministru îşi frecă fruntea, îşi stinse ţigara, îşi împreună mâinile sub bărbie şi apoi privi în stânga şi în dreapta sa. Îl evită pe Sir Reginald, îl privi cu atenţie pe Masters şi, în cele din urmă, privirea sa se opri asupra lui Dalton, care îşi strângea buzele.

— Deocamdată, putem doar presupune că au bomba, spuse americanul. Totuşi, faptul că au o fotografie şi un proiect funcţional nu înseamnă că au reuşit să o fabrice.

— Aşa e, zise Sir Reginald. Mie mi se pare puţin cam greu de crezut. Nu cred că e atât de simplu, pentru orice amator, să facă o bombă atomică. Mi se pare greu de acceptat asta.

— Se ştie, domnule, spuse Masters. Oamenii noştri de la ţărm spun că este posibil. Că materialele pot fi cumpărate pe piaţă şi că fabricarea efectivă a bombei este relativ uşoară.

— Este ridicol! zise tăios Sir Reginald.

— Nu, nu este, zise Dalton. În State le fac şi puştii, în curtea din spatele casei. Sunt destul de rudimentare, dar funcţionează.

— Ar fi de ajutor dacă am avea vreo dovadă, zise Masters. Iar Andrew Blackburn, din securitatea de la ţărm, încearcă să afle.

— Dacă va avea noroc, zise Sir Reginald.

Telefonul de urgenţă sună. Toate capetele din încăpere se întoarseră spre Barker, care ridică receptorul. Urmă o tăcere lungă, tensionată. Barker îşi acoperi o ureche. Înclină din cap, apoi lăsă telefonul în jos şi îi privi pe fiecare în parte.

— E Blackburn, le spuse el. Îi fac legătura acum. Cred că ar trebui să vorbească pe linie deschisă, ca să îl putem auzi toţi.

— Nu cred…, începu Sir Reginald.

— Ba eu cred, îl întrerupse primul ministru. Cred că trebuie să fim cu toţii informaţi, din acest moment.

Barker îi aruncă o privire lui Sir Reginald. Preşedintele înclină din cap, fără tragere de inimă. Barker apăsă un buton al telefonului şi auziră cu toţii un fâsâit slab.

— Blackburn?

— Da, Barker. Am reuşit să-l verificăm pe acest McGee. Nu a fost dificil deloc. Nu şi-a acoperit urmele.

— Bine, spuse Barker. Continuă.

— Linia asta e codată?

— Da, Andy, continuă.

— Bine. Mi se pare un tip destul de viclean.

Blackburn tăcu pentru o clipă, evident verificându-şi notiţele. Cei care aşteptau priveau difuzoarele de pe pereţii camerei de consiliu, majoritatea cu respiraţia tăiată şi incapabili să vorbească.

— McGee locuieşte într-un cămin, spuse Blackburn, în cele din urmă. Pe George Street, în Aberdeen. Foloseşte acel loc de peste doi ani, de fiecare dată când e la ţărm. Un cămin destul de obişuit. Locuinţa tipică a unui muncitor de pe platformă. McGee primea destul de mulţi prieteni, dar, în afară de asta, proprietarul nu a avut motive de nemulţumire. I-am percheziţionat camera. Nu

a încercat să ascundă nimic. Cercetarea a relevat o corespondenţă între el şi diverşi membri cunoscuţi ai IRA. E evident că McGee are o poziţie destul de înaltă. Corespondenţa relevă multe. Planuri de plasare a bombelor, asasinate şi răpiri, dintre care cele mai multe au fost îndeplinite cu succes, după cum reiese din dosarele noastre.

Sir Reginald tuşi în pumn. Primul ministru se încruntă la el. Sir Reginald îi adresă un zâmbet care fu respins, aşa că începu să privească în podea.

— Am găsit şi un carneţel cu nişte adrese ciudate, continuă Blackbun, inclusiv a unui garaj de reparaţii auto închis. Îl menţionez doar pentru că are legătură cu faptul că am găsit şi fişe de la diverse biblioteci şi librării de specialitate, toate fiind neobişnuite. Printre ele erau şi Serviciul Naţional de Informaţii Tehnice al Departamentului Comerţului al SUA, Biblioteca de Referinţe Ştiinţifice de pe Chancery Lane, Londra şi Biroul Serviciilor Speciale. O percheziţie ulterioară la garajul de reparaţii închis a scos la iveală diferite cărţi – toate disponibile din sursele pe care tocmai le-am menţionat şi toate pline cu informaţii care nu sunt considerate secrete sau au fost scoase de sub clasificarea „strict-secret” – dar sunt extrem de periculoase. Printre aceste cărţi erau amândouă volumele din *The Plutonium Handbook* [1], o altă carte numită *The Science of High Explosives* [2] – scrisă de Melvin Cook, profesor în metalurgie şi director al Grupului de Cercetare a Explozivelor la Universitatea din Utah – şi, în final, *Source Book on Atomic Energy* [3] şi *Los Alamos Primer* [4]. Ultima constă în note făcute în timpul producerii primei bombe atomice în Los Alamos, New Mexico, şi e publicată pentru publicul larg de Comisia pentru Energie Atomică a Statelor Unite.

— Ai spus „pentru pulicul larg”? întrebă Sir Reginald.

— Exact, răspunse Blackburn, evitând să folosească o formulă de adresare, căci nu ştia cu cine vorbea. Acestea sunt considerate biblioteci de informare. Informaţia respectivă, pe care experţii noştri au confirmat-o ca fiind extrem de periculoasă, aşa cum am

---

[1] *The Plutonium Handbook – Broşură despre plutoniu.*

[2] *The Science of High Explosives – Ştiinţa explozivelor puternice.*

[3] *Source Book on Atomic Energy – Noţiuni de bază despre energia atomică.*

[4] *Los Alamos Primer – Abecedarul din Los Alamos.*

spus, fie nu a fost calificată drept secretă, fie a fost scoasă de sub calificativul secret, şi, în consecinţă este disponibilă publicului larg. Intri, plăteşti cărţile şi asta e tot.

— Scandalos! exclamă Sir Reginald.

Primul ministru se încruntă la el. Stânjenit, Sir Reginald tuşi zgomotos din nou şi începu să se uite la difuzoare.

— Oricum, continuă Blackburn, este deosebit de interesant. De asemenea, în acel garaj presupus închis am găsit urme de oxid de plutoniu – despre care mi s-a spus că poate fi convertit foarte uşor în nitrat de plutoniu concentrat –, un cuptor cu inducţie electrică, o cameră izolată de genul celor folosite pentru evitarea contaminării, creuzete de temperatură înaltă, acid fluorhidric, acid oxalic, calciu metalic, iodură cristalină, cuarţ şi un cilindru cu argon şi acid azotic – toate disponibile pe piaţă. Toate ingredientele unei bombe cu plutoniu.

Blackburn făcu o pauză pentru ca implicaţia cuvintelor lui să fie înţeleasă. Nici unul dintre cei din camera de consiliu nu spuse nimic. În cele din urmă, parcă după prea mult timp, Barker îi puse o întrebare.

— Ce înseamnă asta? Că au putut să o facă?

— Da, răspunse Blackburn. Toate informaţiile necesare ca aceste materiale să fie puse la un loc şi transformate într-o bombă funcţională există în cărţile pe care le-am menţionat – iar bomba putea fi făcută într-un garaj sau chiar într-un loc mai mic. Conform spuselor băieţilor noştri de la laborator, toate calculele mai complicate puteau fi făcute foarte simplu prin folosirea unui computer închiriat, la orice firmă de computere. Nu a fost necesar decât ca operatorului computerului, probabil nevinovat, să i se arate un set de ecuaţii diferenţiale parţiale şi o cerere scrisă pentru rularea unui anumit program. Respectivul nu ar fi avut astfel cum să-şi dea seama despre ce era vorba. În plus, lentilele necesare explozivului pot fi cumpărate acum cam de oriunde. Iar declanşatorul şi celelalte materiale pot fi cumpărate legal de la orice firmă care aprovizionează laboratoare universitare. Pe scurt, se pare că teroriştii voştri şi-au făcut o bombă cu plutoniu.

Dalton scoase un fluierat lung. Turner îşi şterse sudoarea de pe frunte. Primul ministru era imobil, privind fix difuzoarele, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce auzise. Masters îi privi pe fiecare

pe rând şi simţi că în toţi creştea frica.

— OK, zise Barker. Deci, au făcut bomba. Dar puteau să o testeze fără să o declanşeze?

— Al naibii de uşor, spuse Blackburn. Floare la ureche. Nu a fost nevoie decât să testeze sincronizarea circuitelor de detonare – iar echipamentul pentru aşa ceva este de asemenea disponibil pe piaţa liberă. În afară de echipamentul obişnuit de măsurare, constă într-un osciloscop cu două spoturi şi cu trase cu temporizare, un analizor de amplitudine a impulsurilor şi un dispozitiv de ceas digital cu înregistrare suficient de precis – toate există de vânzare pentru persoane particulare. Băieţii mei de la laborator mi-au spus că au mai întâlnit dispozitive de declanşare făcute din ceasurile de la cuptoare şi servomotoare la mâna a doua. Iar dispozitivele de detonare pot fi efectiv legate la un mecanism cunoscut de orice inginer – un aranjament care permite detonarea bombei prin telefon, pe orice linie, folosind coduri standard. Aşa că este posibil – şi chiar probabil – să fi testat bomba.

Turner se aşeză pe un scaun şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Primul ministru îl privi, după care îi aruncă o privire lui Sir Reginald, care profită de ocazie ca să scape de propria vină lansându-se într-un atac asupra subsecretarului.

— Nu-mi vine să cred, spuse preşedintele. Nu-mi vine să cred ce aud. Sunt informat că toate materialele şi informaţiile pentru fabricarea unei bombe atomice perfect funcţionale sunt disponibile publicului larg. Mi se pare ceva de-a dreptul scandalos.

Subsecretarul refuză să muşte din momeală.

— Altceva? întrebă Barker.

— Puţin, spuse Blackburn. Am încercat să dăm de urma oamenilor menţionaţi în carneţelul lui McGee şi am reuşit să găsim câţiva. Unii dintre ei sunt în închisoare, alţii au dispărut şi destul de mulţi dintre ei lucrează pe platformele petroliere. Presupun că ei constituie problema voastră.

Turner îşi descoperi faţa şi îl privi pe Sir Reginald, care stătea pe spate pe scaunul lui, uitându-se în tavan. Aproape că se oprise din respirat.

— Da, spuse Barker, ei sunt poblema noastră. Şi e o problemă foarte mare. Clasific toate acestea drept strict secret şi vreau să

rămână aşa.

— Bine, zise Blackburn.

— Sigilează totul.

— Aşa vom face, spuse Blackburn. Nu-ţi fie teamă. Mai e ceva?

— Nu, nimic.

— Multă baftă, spuse Blackburn.

Legătura se întrerupse. Barker închise telefonul, se întoarse cu spatele şi privi în gol, după care ridică din umeri.

Rămaseră cu toţii tăcuţi pentru o vreme. Marea se auzea ca un murmur ritmic îndepărtat, în jurul întregii platforme. Acum, afară era întuneric şi luminile platformei ardeau, aruncând umbre peste punţi şi reflectându-se din antene.

— Deci, spuse subsecretarul, e probabil să aibă o bombă funcţională. S-ar putea să o folosească, dar s-ar putea ca pur şi simplu să blufeze, dar există un singur mod prin care putem afla asta. Vrem să ne luăm acest risc? Ne putem permite asta? Una peste alta, eu nu cred că putem risca. Sunt prea multe în joc.

— Şi dacă nu o facem? întrebă primul ministru. Dacă aşteptăm până la şapte şi un sfert? Ce se întâmplă dacă aşteptăm şi bomba explodează? Putem trăi cu asta pe conştiinţă?

— E în joc viaţa dumneavoastră, domnule prim ministru. Nu ştim ce vor. Aceşti oameni sunt nişte asasini – au ucis deja şi vor mai ucide – şi, dintre toate figurile politice ale ţării, dumneavoastră sunteţi cel mai mare premiu. Nu cred că ar trebui să o faceţi. Cred că ar trebui să recuperăm platforma înainte să detoneze bomba.

— E imposibil, spuse Masters.

— De ce? întrebă subsecretarul.

— Toate platformele au radar. Asta înseamnă că nu putem folosi nave. Au camere de luat vederi şi balize sonice sub apă, aşa că nu putem folosi submersibile. Nu avem cum să-i luăm prin surprindere. Fie stăm aici şi ne rugăm să blufeze, fie facem ce ne cer.

— Înţeleg, spuse subsecretarul celorlalţi de la masă. Colegul nostru de la SBS vrea să rişte viaţa primului ministru. Este gata să rişte viaţa premierului nostru pe baza unor simple speculaţii.

— Nu blufează, insistă Masters.

— Nu ştim asta, spuse Sir Reginald.

— Şi dacă nu blufează? întrebă primul ministru. Nu cred că putem risca asta.

— Sunteţi şeful guvernului britanic, spuse subsecretarul. Nu vă puteţi preda unor terorişti, cu speranţa că vă vor cruţa.

— Există altă opţiune? întrebă primul ministru. Eu nu o văd. O bombă ca aceasta va termina toată Marea Nordului, ca să nu spunem întreaga ţară. Aşa că eu nu cred că există alternativă. Sunt de acord cu sergentul Masters. Va trebui să vedem ce vor şi să sperăm că nu e vorba de capul meu.

— O dată ce ajungeţi acolo, noi nu mai putem face nimic, zise subsecretarul, iar ei pot face orice vor. Vă pot ucide şi apoi să declanşeze bomba – sau să o declanşeze cât timp sunteţi pe platformă.

— E adevărat, dar tot nu avem de ales, spuse Masters. Aşa măcar, dacă putem pune piciorul pe acea platformă, avem şansa să facem ceva.

— Să faceţi ceva, sergent?

— Exact, domnule, să facem ceva. Este puţin probabil, dar măcar vom fi la bord şi asta contează. S-ar putea ca eu să reuşesc să fug. Nu ştiu cum, dar e posibil. S-ar putea să pot dispărea suficient de mult timp ca să găsesc bomba. Dacă o găsesc, o dezamorsez. Ştiu suficient de multe despre aceste lucruri ca să o pot face. Mă pot asigura că nu va funcţiona şi apoi o vom lua de acolo.

— Te vor ucide, spuse Dalton.

— Cel puţin nu vor mai avea bomba. Şi dacă nu au bomba, atunci singurul lucru pe care-l vor mai avea va fi platforma.

— Te vor ucide, insistă Dalton. Şi la fel pe primul ministru. Dacă le strici bomba, vă vor ucide, sunt sigur de asta.

— Este singura noastră şansă, spuse Masters. Singura speranţă existentă. Are o probabilitate mică de reuşită, dar e singura pe care o avem, aşa că va trebui să riscăm.

— E sinucidere, insistă subsecretarul. Nu există alt cuvânt pentru asta.

— E o şansă, spuse Masters.

Primul ministru îl privi fix. Era o privire dură şi scrutătoare. Ochii lui albaştri pătrunzători erau fixaţi pe faţa durului mecanic.

Văzu că Masters îl privea şi el. Nu zări nici un semn de intimidare. Văzu doar inteligenţă, o frustrare crescândă şi o furie dârză, controlată. Nu aveau altă opţiune. În timp ce ei vorbeau, bomba ticăia şi perspectiva se îngusta. Primului ministru nu-i plăcea asta. Nu vroia să o facă. Îl studie pe Masters şi se întrebă ce s-ar întâmpla dacă aşteptau. Era posibil ca bomba să explodeze. Viitorul lui şi al Marii Britanii s-ar fi scufundat o dată cu platformele. În această privinţă nu exista nici o îndoială. Primul ministru îl studie pe sergentul SBS şi văzu unica lui speranţă de pe Pământ.

— Nu avem de ales, spuse el.

Capitolul 9

Cerul negru îi înconjura. Dedesubt nu se vedea decât întuneric. Elicopterul RN Dragonfly se înălţa şi cobora în vânt, în timp ce se îndrepta spre Beryl Field, purtat de motorul unic Pratt & Whitney R-985 de 450 CP. Masters era la comenzi, iar Barker stătea lângă el. Primul ministru, aşezat în spatele lor, tuşi încet ca să-şi cureţe gâtul.

Masters aruncă o privire spre mare, şi văzu un gol întunecat, sticlos. Nu-i plăcea să se uite în jos – era abisul întunecat al unui vis. Se aflau la 500 de metri deasupra mării, dar nu puteau distinge nimic. Masters se simţea foarte ciudat, uşor ameţit, cu nervii întinşi la maxim. Încordarea se amesteca cu teama lui naturală şi cu un sentiment de ireal.

Era membru al trupelor de comando ale Marinei Regale, membru al SBS, antrenat cu rigurozitate la Şcoala de Amfibii a Infanteriştilor Marinei Regale, din Eastney, şi, de asemenea, într-o varietate remarcabil de cuprinzătoare de activităţi speciale, incluzând distrugeri ofensive, lupta corp la corp (CQB [1]), trasul cu

[1] *CQB – Close-quarter battle – lupta corp la corp.*

carabina şi cu arme automate de la şold, furişat, luptă în ţinuturi împădurite şi pe străzi, coborâri la coardă, navigaţie, aterizări în timpul atacului, poduri, folosirea vaselor de asalt şi a scărilor de asalt, manevre tactice incluzând supravieţuire, traiul cu raţii concentrate, ambuscade, operaţiuni nocturne, marinărie generală, paraşutări şi pilotarea avioanelor şi elicopterelor – toate acestea şi totuşi era nervos, nu din cauza naturii acelei operaţiuni, ci pentru că acum răspundea de soarta primului ministru al Marii Britanii.

Din fericire, dacă supravieţuia acestei operaţiuni, nu avea să mai fie singur. Chiar înainte să zboare de pe Bravo 1, cu primul ministru, acesta din urmă îi ordonase să obţină de la comandantul său permisiunea pentru acel zbor şi angajarea în luptă cu teroriştii. Şocat de ceea ce i se spusese, comandantul, locotenent-colonelul Ben Edwards, insistase să zboare pe Bravo 1, ca să participe la conferinţa celorlalţi din sala de consiliu şi ca să supravegheze personal toate activităţile ulterioare ale SBS în acea problemă, inclusiv, dacă era necesar, un atac de salvare complet împotriva platformei Charlie 2. Aflat alături de escadronul său SBS în vechiul Centru de Antrenament de Bază al Trupelor de Comando de la Achnacarry, aproape de picioarele lui Ben Nevis, locotenent-colonelul Edwards hotărâse să zboare pe Bravo 1 împreună cu unul dintre cei mai experimentaţi ofiţeri ai săi, căpitanul Rudolph „Rudy” Pancroft, chiar dacă Masters era în drum spre Charlie 2. La întoarcerea lui Masters de pe Charlie 2 – dacă se mai întorcea – cei doi superiori ai lui aveau să se afle pe Bravo 1. Gândul acesta îl liniştea puţin.

Masters privi din nou în jos şi văzu numai întuneric. Nu era lună, dar norii se vedeau ca nişte pete mai întunecate pe fondul cenuşiu. Se cutremură puţin, încordarea luptându-se cu teama, când Dragonfly căzu într-un gol de aer, se zgudui violent şi apoi prinse din nou viteză, continuând să înainteze.

— Suntem aproape? întrebă primul ministru.

— Da, domnule prim ministru, răspunse Masters. Ar trebui să le vedem luminile, dintr-o clipă în alta. O să începem să coborâm, curând.

— Cât este ceasul?

— Optsprezece cincizeci, îl informă Barker.

— Zece minute, spuse primul ministru. Sper că vor fi de înţeles.

Masters nu răspunse. Creierul lui calcula toate posibilităţile. Se întreba unde va fi ţinut, unde era ascunsă bomba, dacă va reuşi să evadeze şi să rămână ascuns suficient de mult timp. Nu îi trebuia prea mult ca să o dezamorseze. Era nevoie de timp ca să o găsească. Trebuia să-şi păcălească temnicerii suficient de mult ca să poată găsi şi distruge bomba. Şi dacă reuşea? Asta avea să fie de ajutor? Încercă să se gândească la o modalitate de scăpare, dar nu găsi nimic. În definitiv, trebuia să se gândească şi la primul ministru şi la Barker. Nu putea pur şi simplu să dezamorseze bomba şi să fugă, lăsându-i în mâinile teroriştilor. Mintea îi lucra agitată, în timp ce ochii cercetau cerul întunecat, în mod automat. Privind în jos, văzu în depărtare nişte lumini clipitoare şi îşi dădu seama că erau aproape.

— Iat-o, şuieră Barker.

— Da, o văd.

— Mă simt ca prins în cursă, spuse Barker. Şi al naibii de inutil. Ce putem face acolo jos?

Masters privi în faţă şi văzu luminile depărtate apropiindu-se, punctuleţele crescând în întuneric şi devenind stele, apoi lămpi ce pluteau la înălţime. Era ceva înfiorător în acea imagine, ceva real şi înspăimântător. Dintr-o dată, Masters se simţi singur, plutind liber în cosmos. Clipi şi înghiţi în sec, sfâşiat între teamă şi încordare, după care cedă în faţa furiei reci şi concentrate împotriva oamenilor de pe acea platformă. Trebuia să-i învingă cumva, să le răpească victoria. Viitorul lui şi al ţării sale erau miza acelui joc.

— Încep coborârea, spuse el.

— Mă bucur, replică primul ministru curajos. Vreau să terminăm odată cu treaba asta. Nu-mi place să stau în nesiguranţă.

Luminile din depărtare se apropiau rapid. Lumina lunii cădea pe apă. Dragonfly coborî mai jos, zdruncinându-se puţin, şi Masters văzu Charlie 2. Era o piramidă de lumini care făceau platforma invizibilă. Luminile păreau să plutească pe cerul întunecat, deasupra reflexiei lunii în apă. Apa aceea era aproape neagră – un hău fără fund. Luminile de pe Charlie 2 străluceau

deasupra lui, dansau şi săreau în valurile agitate. I se părea că vede luminile Manhattan-ului mişcându-se, înălţându-se spre cer. Era o imagine splendidă, care îl făcu să-şi ţină respiraţia. Privi în jos şi văzu contururile sondelor, pe fondul negru al platformei.

— Iată-i, zise el. Ticăloşii ne aşteaptă. Şi acum, hai să vedem ce se întâmplă.

Întoarse elicopterul Dragonfly şi începu coborârea spre platformă, îndreptându-se spre cercul de lumini de la marginea ei. Acum putea să vadă întreaga platformă, turlele înalte şi modulele, un labirint de lumini şi umbre, cu o strălucire neagră şi albă. În acel mozaic se distingeau puncte care se mişcau în toate direcţiile, căpătând treptat formă şi transformându-se în oameni care înconjurau platforma de aterizare. Elicopterul se cutremură în timp ce cobora spre lumini. Mult mai jos, sub platforma de aterizare luminată, era marea neagră, agitată. Elicopterul coborî vertical, până sub nivelul turlelor. Coborând şi mai mult, atinse încet puntea şi, în sfârşit, se opri.

Masters opri motorul şi aşteptă răbdător ca elicele să-şi oprească rotaţia şi curentul de aer să scadă în intensitate.

— Am ajuns, zise Barker.

Oamenii care se apropiau din toate părţile purtau salopete şi erau înarmaţi cu pistoale mitralieră Heckler & Koch de calibru 5,56 mm, cu carabine de asalt semiautomate Kalaşnikov AK 47 de 7,6 mm şi o varietate de arme de mână, printre care pistoale semiautomate Glock 17 de 9 mm şi Webey Mark 6 de 0,455 ţoli. Luminile se plimbau pe feţele lor, făcându-le fantomatic de albe şi lipsite de trăsături. Se apropiară, înconjurând elicopterul Dragonfly, iar Masters porni spre uşă. Primul ministru ezită, când văzu acele feţe inundate de lumină. În spatele lor erau luminile orbitoare ale turlelor şi umbre negre lucioase.

Masters îi zâmbi liniştitor primului ministru, apoi descuie uşa. După ce deschise uşa, aruncă afară o scară micuţă şi coborî, urmat de Barker. În elicopter pătrunse un val de aer rece, în timp ce primul ministru se ridică în picioare, muşcându-şi buza de jos. Se apropie de ieşire şi privi în jos la platforma de aterizare puternic luminată. Teroriştii îi păzeau pe Masters şi Barker, dar în rest păreau calmi. Primul ministru inspiră adânc şi coborî pe scară, oprindu-se între Masters şi Barker.

— Unde e McGee? întrebă Masters.

Unul dintre teroriştii veni în faţă, îl prinse pe Masters de umăr, îl răsuci, îl aruncă peste partea laterală a elicopterului şi îi îndepărtă cu brutalitate picioarele. Masters nu opuse nici o rezistenţă. Teroristul îşi plimbă mâinile pe corpul omului de la SBS, după care făcu un pas în spate şi îi făcu semn lui Barker.

— E rândul tău, spuse el.

Barker se întorse cu faţa la elicopter, punându-şi mâinile pe cap şi depărtând picioarele. Teroristul îl percheziţionă cu mişcări de expert, după care se retrase din nou un pas şi îi făcu semn cu capul primului ministru.

— Şi tu, zise el calm.

Primul ministru îşi îndreptă umerii largi şi îl privi direct în ochi pe terorist.

— Sunt primul ministru al Marii Britanii, declară el. Eu nu port arme.

Teroristul îşi ridică pistolul mitralieră MP5 şi îl îndreptă spre primul ministru.

— Nu mă interesează, la naiba, zise el. Pune-ţi mâinile pe elicopter.

Primul ministru se încruntă, dar făcu ceea ce i se ceruse. Teroristul îl percheziţionă şi se retrase, spunând:

— În regulă, întorceţi-vă.

Cei trei bărbaţi se conformară şi umbrele întunecate formau o reţea pe oţelul platformei.

— Unde e McGee? întrebă din nou Masters.

— În sala radio, răspunse teroristul care îi percheziţionase.

— Ştiu unde e camera, spuse Masters. Mergem acolo?

— Chiar acum. Ia-o înainte.

Teroristul le făcu semn cu MP5-ul. Oamenii din jur se despărţiră, formând o cărare printre ei, şi Masters, urmat de prim ministru şi de Barker, se îndreptară spre pasarelă. Primul ministru privi în stânga şi în dreapta şi văzu armele îndreptate spre el. Simţea o tensiune care nu era chiar frică – mai mult un sentiment de încordare. Câţiva terorişti înarmaţi mergeau în faţa lor, în timp ce alţii rămăseseră în spate. Masters urcă pasarela, cu Barker aproape în urma lui, iar apoi primul ministru înaintă şi el şi simţi rafalele îngheţate ale vântului. Îl urmă pe Barker pe pasarelă. Privi

în jos şi se simţi cuprins de ameţeală. Marea agitată de dedesubt era un hău negru, plin de lumini argintii. Primul ministru inspiră adânc şi se prinse mai tare de balustradă. În ambele părţi nu era altceva decât mare şi cer, amândouă negre, amândouă oferind sunete singuratice: valurile care se spărgeau, mugetul vântului. Primul ministru se opri o clipă. Fu împins cu ţeava unei arme. Înaintă din nou, mergând cu grijă pe pasarelă şi ajunse, în cele din urmă, pe puntea principală, lângă Masters şi Barker.

— Mergeri înainte, spuse teroristul conducător. Nu aţi venit aici ca să admiraţi peisajul.

Bandiţii formară un cerc în jurul lor, în timp ce traversau puntea principală. Alţi terorişti stăteau pe lângă module, privindu-i cu mare interes, unii râzând, alţii strigând remarci obscene. Primul ministru îşi păstră demnitatea, nerăspunzând în nici un fel, şi îi urmă pe ceilalţi pe lângă rezervoarele uriaşe de petrol şi turle, pe sub macarale şi pasarele. Puntea era alunecoasă, acoperită cu o peliculă de noroi şi petrol. Treceau prin strălucirea orbitoare a reflectoarelor sau prin întunericul deplin. Era foarte linişte. Nivelul de forare fusese redus la tăcere. Auzeau vântul, marea, bocănitul cizmelor pe metal.

Ajunseră la o scăriţă de metal care urca pe o altă punte. Teroriştii din faţă urcară, urmaţi de Masters şi Barker, iar apoi de primul ministru, care respira greoi. Era un urcuş vertical şi el nu era obişnuit cu un astfel de exerciţiu. Când ajunse în vârf, constată că gâfâia şi simţea o uşoară durere în muşchi. Barker îi zâmbi, în semn de amuzament şi admiraţie. Masters privea cu atenţie în jur, fixându-şi detaliile în memorie. Urmând privirea omului de la SBS, primul ministru zări camera radio. Uşa din faţă era deschisă, lumina se revărsa afară iar în pragul uşii se zărea silueta unui bărbat, înconjurat de paznici înarmaţi.

— El e McGee? întrebă primul ministru.

— Da, răspunse Masters.

— E clar că are simţ dramatic, zise primul ministru.

Traversară puntea şi intrară în zona luminată. McGee, neînarmat, era în pragul uşii, cu un zâmbet pe faţă.

— Aţi venit? îi spuse el lui Masters, folosind acel limbaj ciudat, specific pentru zona Ulster-ului.

— Da. Iată-ne.

— Te-am surprins?

— Da, McGee, m-ai surprins. N-aş fi ghicit niciodată.

Zâmbetul lui McGee nu era vesel. Ochii lui căprui, strălucitori şi duri, trecură de la Masters la Barker, pentru ca să se oprească, în cele din urmă, asupra primului ministru, pe care îl studie o vreme. Primul ministru nici nu clipi. McGee se răsuci şi le făcu semn celor trei bărbaţi să intre înăuntru. Cei trei trecură pe lângă el şi intrară în sala radio, care era mică, luminată şi înăbuşitoare. McGee intră după ei, flancat de doi paznici înarmaţi. Unul dintre ei închise uşa, celălalt avansă lângă el şi amândoi îşi coborâră carabinele MP5 spre cei trei vizitatori. McGee zâmbi, se aşeză lângă staţia radio şi ridică privirea spre ostatecii lui.

— Sigur, aş spune că am făcut din sala asta radio cartierul meu general, explică el. Mai ales când am avut atât de multe de discutat.

Nimeni nu zâmbi.

— Bine, spuse Barker. Ne-ai adus aici, aşa că spune-ne ceva. Există cu adevărat o bombă?

— Sigur, răspunse McGee.

— Unde?

— Tu unde crezi? Într-unul din picioarele pontonului – la fel ca şi prima.

— Care picior? întrebă Masters.

— Nu fi şmecher, Tone. Crezi că sunt atât de prost să vă spun? Întreabă-mă altceva.

— O s-o folosiţi efectiv? întrebă primul ministru.

— Desigur, domnule prim ministru.

— Cred că eşti nebun, îi spuse Barker.

— Nu, nu sunt. Iar tu ştii asta foarte bine.

McGee încetă să mai zâmbească, privindu-i pe rând pe fiecare, după care se opri asupra lui Masters.

— Vorbeşte-ne despre bombă, zise Masters.

— Sigur, Tone, de ce nu? zâmbi din nou McGee. E cam de mărimea unei lăzi de ceai şi cântăreşte…

— Ştim deja asta, îl întrerupse Masters.

— Exact, spuse McGee, zâmbind şi mai larg, dar tot fără nici un semn de umor. A fost transportată în părţi componente în diverse lăzi cu provizii, într-o anumită perioadă de timp, iar părţile

separate au fost ascunse în spaţiul de depozitare obişnuit al platformei. O mulţime dintre oamenii mei lucrau în schimbul de noapte şi trebuiau deseori să verifice picioarele-ponton. Aşa încât, bucată cu bucată, au dus părţile în piciorul platformei, unde au reasamblat treptat bomba. Acum e aşezată pe o grindă, la jumătatea piciorului – şi e pregătită de detonare.

Le zâmbi celor trei bărbaţi, care îl priveau în tăcere. Podeaua se înclina într-o parte şi în cealaltă, foarte încet, hipnotic. În cele din urmă, primul ministru tuşi în pumn, dregându-şi glasul.

— Care sunt cererile voastre? întrebă el calm.

— Vorbesc în numele IRA, răspunse infatuat McGee. Vreau să înţelegeţi asta. Aceste cereri sunt în numele irlandezilor…

— Nu vreau să vă aud prostiile, zise tăios primul ministru. Numai cererile.

— Vrem un milion de lire sterline. Apoi vrem ca patru dintre oamenii noştri să fie eliberaţi din închisoarea Maze. E foarte simplu.

— Care oameni? întrebă primul ministru.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi de acord cu banii?

— Nu am spus asta, replică primul ministru cu fermitate. Care sunt numele acelor oameni?

— Seamus McGrath, John Houlihan, Kevin Trainor şi Shaun McGurk – cei mai buni oameni ai noştri.

— Cereţi cam mult, spuse primul ministru, după o pauză lungă. Mă îndoiesc că aş putea ordona eliberarea lor.

— Sigur că puteţi, domnule prim ministru. Puteţi inventa un pretext. Sunt prizonieri politici, există deja îndoieli că i-aţi putea reţine prea mult, dar noi vrem să fie achitaţi şi liberi înainte de sfârşitul săptămânii. Nu acceptăm nici o întârziere.

— E imposibil, spuse primul ministru.

— Sigur, nimic nu e imposibil, domnule prim ministru. Nu ne interesează ce explicaţii daţi publicului. Vrem doar să fie achitaţi.

— Nu pot face asta, zise primul ministru.

— Ba da, puteţi, insistă McGee. Sunt în Maze, aşteptând procesul, vinovăţia lor nu a fost dovedită încă, aşa că puteţi spune că probele împotriva lor erau toate circumstanţiale şi că nu ar fi rezistat la tribunal.

— Asta îi va face pe oamenii noştri de la serviciile de

informaţii să pară nişte proşti.

— E şi asta o parte a planului nostru general.

— Şi milionul de lire? Vreţi să vă dăm un milion de lire, ca să puteţi finanţa alte acte de terorism?

— Sigur, chiar aşa, domnule prim ministru. Exact asta vrem.

Primul ministru îl privi fix, cu o furie rece în ochi, apoi îşi scărpină bărbia şi privi spre podea, adâncit în gânduri. În cele din urmă, ridică ochii din nou şi spuse:

— Şi apoi? Aţi făcut deja extrem de mult rău. Nu văd cum am putea ascunde publicului tot ceea ce s-a întâmplat.

— Aşa este, interveni Barker. Aţi făcut deja prea mult rău. Vom pierde încrederea internaţională atunci când se va afla, şi asta va termina Marea Nordului.

— Nu se va face nimic public, explică McGee. Nu este necesar să se afle. Sigur, dacă ne daţi ceea ce vrem, ne retragem şi păstrăm tăcerea. Apoi, oamenii voştri vor putea da o declaraţie. Veţi spune că pierderea lui Eagle 3 se datorează unui cutremur submarin puternic, care a cauzat pagube şi pe Charlie 2. Veţi spune că majoritatea echipei de pe Charlie 2 a murit şi trebuie înlocuită. Bineînţeles, noi vom fi plecaţi. Aduceţi noua echipă. Ei vor prelua totul, fără să ştie ce s-a întâmplat – şi nici altcineva nu va afla.

— Spre avantajul vostru, spuse primul ministru.

— Aşa e, domnule prim ministru. Sigur, vom rămâne tăcuţi atâta timp cât oamenii noştri nu sunt băgaţi la Maze. Vom vorbi doar dacă îi băgaţi la loc sau le faceţi alt rău.

Primul ministru se gândea, strângându-şi buzele şi lovindu-şi bărbia cu vârfurile degetelor.

În cele din urmă, ca să întrerupă tăcerea, Robert Barker spuse:

— Şi dacă suntem de acord? Ce garanţie avem că primul ministru va fi eliberat şi că bomba nu va fi activată?

— De ce am face asta? Ne-am tăia singuri craca de sub picioare. De ce să distrugem câmpurile petroliere şi să-l ucidem pe primul ministru, întorcând simpatia publicului împotriva noastră, când putem obţine tot ceea ce vrem cu pagube minime? Noi ne bazăm pe sprijinul public la fel de mult ca şi voi şi nu vrem să-l pierdem.

— Atunci, de ce aţi cerut ca primul ministru să fie prezent aici?

— Pentru că trebuie să vă spun ceva în prezenţa lui. Ceva ce nu o să vă placă.

Îi privi pe fiecare pe rând, cu o faţă serioasă. După ce verifică paznicul de la uşă, se întoarse la ei.

— IRA nu putea finanţa o operaţiune atât de mare. Am fost abordaţi de reprezentantul unor finanţatori străini, care vroiau să-l asasinăm pe primul ministru.

Zâmbetul subţire al lui McGee din acel moment nu primi răspuns din partea primului ministru.

— Am avut o singură întâlnire cu un singur reprezentant şi el nu a spus cine erau ceilalţi. I-a descris doar ca pe un grup cu fonduri nelimitate. Dar cum vroia în mod specific ca asasinatul să aibă loc în timpul vizitei primului ministru la câmpurile petroliere marine, cred că se poate presupune că au anumite interese aici.

Masters simţi brusc un fior coborându-i pe şira spinării. Era şocat de ultima revelaţie, de complotul încâlcit, şi simţea că el, ca membru al SBS, un bun infanterist marin, nu îşi găsea locul în acea lume murdară a conspiraţiei.

— Acest grup necunoscut, continuă McGee, vroia ca asasinarea să pară opera unui grup terorist local. Din motive neexplicate, nu vroiau să se facă legătura cu cineva din afara Marii Britanii. Vroiau ca noi să facem treaba. De asemenea, noi trebuia să ne asumăm vina. În schimb, ei aveau să finanţeze operaţiunea de răpire şi să plătească o primă separată de două milioane de lire.

Barker se uită cu coada ochiului la chipul ca de granit al primului ministru, după care îşi coborî privirea spre podea. Masters ştia că era şocat.

— Aşa cum am spus înainte, continuă McGee, nu este în interesul nostru să pierdem simpatia publicului prin asasinarea primului ministru – dar avem nevoie de bani şi vrem ca oamenii noştri să fie scoşi de la Maze. Aşa că am acceptat sarcina, primind finanţare totală pentru răpire, iar prima jumătate a celor două milioane a fost plătită reprezentanţilor noştri din Aberdeen în clipa în care aţi pus piciorul pe această platformă. Celălalt milion trebuia plătit după ce îl asasinam pe primul ministru.

— Nu înţeleg, zise Barker. De unde ştiu tipii aceştia,

finanţatorii voştri, că primul ministru a urcat la bordul acestei platforme? Vă cred pe cuvânt?

— Bineînţeles că nu. O ştiu pentru că unul dintre ei – şi, sincer, nu ştiu cine anume – este unul dintre oamenii care iau parte la şedinţa voastră de pe Bravo 1. El ştie că primul ministru este aici. Ştie tot ce s-a întâmplat. Chiar în aceste momente, ia legătura cu ţărmul chiar acum, ca să aranjeze plata primului milion. Când omul meu va suna să-mi spună că plata a fost făcută, eu trebuie să-l ucid pe primul ministru… îmi cer scuze, domnule!

Primul ministru îi răspunse cu o privire calmă.

— Dar nu mă veţi ucide, spuse el.

— Nu, răspunse McGee. Şi v-am spuse deja de ce. Nu ştiu cine sunt aceşti oameni, dar nu ne vom înstrăina publicul englez pentru ei. Au oferit două milioane de lire. Vrem ca voi să oferiţi mai mult. Primul lor milion plus milionul vostru fac două milioane – taxa iniţială – dar vrem şi ca oamenii noştri să iasă de la Maze, ceea ce reprezintă surplusul.

Urmă o tăcere lungă, în care cei trei încercau să asimileze faptele. Masters, Barker şi primul ministru se gândeau la Bravo 1 şi la trădătorul necunoscut din mijlocul lor. Care dintre ei era? Ce motivaţie avea? Cine naiba pusese la cale toate aceste fapte, pretinzând în tot acest timp că era unul dintre ei? Barker părea răvăşit şi sleit. Masters arăta rigid şi reţinut. Primul ministru, prin contrast, era şocat şi furios, ochii lui albaştri ca de gheaţă scânteind din cauza mâniei înfierbântate.

— Nu pot fi de acord, spuse el cu asprime. Preţul e prea mare. Nu o să-i eliberez pe prietenii voştri criminali din Maze, doar ca să-i văd organizând alte acte de terorism. Şi nici nu veţi primi banii. Nu voi finanţa IRA. Capitularea ar fi un semn că puteţi încerca din nou asta. Nu, n-am s-o fac. Nimic din ceea ce vei spune nu mă va face să mă răzgândesc. Există nişte limite şi cred că tocmai ai trecut peste ele. Nu vei obţine mai mult.

— Ba da, promise McGee.

— Nu cred, McGee. Ai spus chiar tu că vă bazaţi pe opinia publică, aşa că nu cred că vei risca să o întorci împotriva voastră. Nu îţi vei duce ameninţarea până la capăt.

În secunda în care termină, îşi dădu seama cât de mult se înşela. Privi furia crescândă din ochii lui McGee şi văzu fanatismul

lui. McGee îşi împinse scaunul în spate şi se ridică, cu ochii măriţi. Îl prinse pe premier de guler, îl împinse înainte şi îi suflă direct în faţă.

— Sigur că am s-o fac, spuse McGee tăios. Crede-mă, domnule, o voi face! Voi face orice ca să vă dobor, ticăloşilor, chiar dacă mor şi eu o dată cu voi!

Îl împinse pe prim ministru la o parte, smulse un pistol de pe masă şi deschise cu violenţă uşa, ieşind din cameră.

— Aduceţi-i aici pe ticăloşi!

Unul dintre paznici îl prinse pe prim ministru şi îl aruncă afară, pe uşă. Făcu apoi semn cu capul spre Masters şi Barker şi cei doi ieşiră din camera radio, păşind în fasciculul de lumină care ieşea pe uşă şi fiind apoi orbiţi de luminile turlelor şi modulelor. Orbiţi pentru un moment, clipiră şi apoi îi văzură pe cei doi supravieţuitori: Griffith şi Sutton, geologul şi sondorul, amândoi în mâini şi genunchi pe punte, înconjuraţi de gangsteri. Sutton fusese bătut rău. Avea faţa plină de vânătăi şi suspina. Griffith, în genunchi lângă el, era neatins, dar ochii lui sclipeau de teamă.

McGee nu pierdu nici o clipă. Îl prinse de păr pe Griffith, îi trase capul pe spate, puse ţeava pistolului la tâmpla lui şi apoi îl privi cu sălbăticie pe primul ministru. Acesta încercă să facă un pas în faţă, dar doi dintre paznici îl opriră, apoi îi răsuciră braţele la spate şi îl ţinură pe loc, în timp ce el privea îngrozit.

— Nu! strigă primul ministru. Nu! Pentru Dumnezeu, nu poţi…

Vocea îi fu retezată de focul de armă. Capul lui Griffith explodă. Corpul îi zvâcni ca o marionetă şi apoi se prăbuşi pe punte.

— Mă crezi? şuieră McGee.

Se învârti, îl înhăţă pe Sutton şi îi smuci capul pe spate. Sutton ţipă şi primul ministru strigă:

— Nu!

Arma bubui din nou. Sutton urlă şi se prăbuşi. Corpul lui mai zvâcni o clipă şi apoi rămase nemişcat. Din locul unde fusese capul lui ţâşnea sânge, care atinse cizmele primului ministru. Acesta începu să se prăbuşească, dar paznicii îl traseră din nou în picioare. Clătină din cap, dintr-o parte în cealaltă, ca ameţit, apoi începu să tremure din tot corpul. McGee se apropie de el, cu ochii strălucitori ai unui obsedat, şi îşi flutură arma prin faţa primului

ministru, ca şi cum ar fi vrut să-l lovească cu ea.

— Mă crezi? şuieră el din nou. Ţi-ajunge? E destul pentru conştiinţa ta?

Primul ministru nu răspunse, dar gemu şi clătină din cap. Barker îşi muşcă buza inferioară şi Masters îşi încleştă pumnii când cele două corpuri fură aruncate peste bord. Nu auziră pleoscăitul: apa era mult prea departe. Priviră în jos şi văzură sângele de pe punte, scurgându-se în umbră. Primul ministru se cutremură şi Barker îşi muşcă din nou buza. Masters îşi descleştă pumnii şi îşi întinse degetele, ca şi cum ar fi luptat să se controleze. Turlele uriaşe se înălţau deasupra lui, luminile lor confundându-se cu stelele. Masters îşi coborî privirea numai când fu împins cu ţeava armei, fără blândeţe, înapoi în sala radio.

Primul ministru stătea pe un scaun, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi tremurând. Barker era în picioare lângă el, evident la fel de şocat, dar încercând să nu se trădeze. Masters, întorcând capul stânjenit, se trezi faţă în faţă cu McGee.

— Aveţi o oră ca să vă hotărâţi, spuse McGee, după care ieşi şi trânti uşa în urma lui.

Capitolul 10

Primul ministru ridică privirea şi se uită la ei cu un aer şocat. Se cutremură şi apoi se controlă, îndreptându-se pe scaun. Îşi acoperi din nou faţa cu mâinile, inspiră de câteva ori adânc, după care îşi luă mâinile de pe faţă, le puse uşor pe genunchi şi îi privi, ca şi cum le-ar fi implorat iertarea.

— Am greşit, spuse el încet. Atât de stupid. Dumnezeu să mă ierte pentru asta.

— Nu a fost greşeala dumneavoastră, zise Masters. Cred că ar fi făcut-o oricum. Vroia să dea un spectacol şi s-a folosit de dumneavoastră pentru asta.

Primul ministru clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred, sergent... Ca animalele... Au fost doborâţi ca nişte animale. Nici nu-mi vine să cred că oamenii pot face aşa ceva.

— O pot face, spuse Masters. O fac de secole întregi. Mai bine să uităm ce s-a întâmplat. Să vorbim despre altceva. Avem o oră ca să-i oprim.

— Să-i oprim? zise Barker. Cum naiba putem să-i oprim? Suntem încuiaţi aici şi nu ne vor lăsa să ieşim. Trebuie doar să spunem da sau nu.

— Greşeşti, spuse Masters. McGee a făcut o greşeală. Dintre toate locurile de pe platformă în care ne putea închide, l-a ales pe cel mai nepotrivit.

Barker îl privi cu atenţie, apoi se uită în jur, prin sala radio. Singura fereastră avea un oblon de metal solid, pe care teroriştii îl încuiaseră.

— Putem ieşi? întrebă Barker.

— Exact, zise Masters. Dar ce se întâmplă după aceea, nu ştiu.

Îi aruncă o privire primului ministru, care respira cu greutate în continuare. Avea ochii mai limpezi acum şi părea să-şi recapete calmul.

— Vă simţiţi mai bine, domnule? întrebă Masters.

— Da, sunt bine. Nu mă simt prea bine, dar pot suporta. În afară de asta, sunt OK.

— Au uitat ceva, îi spuse Masters. Probabil că nici nu ştiau de asta. Această încăpere are o trapă în podea, practic exact sub picioarele dumneavoastră.

Primul ministru privi în jos şi nu văzu decât oţelul solid. Privi apoi printre picioare, sub consolă, şi văzu un capac de oţel, care avea un mâner turnat.

— Aia e, confirmă Masters. Conduce la nivelul de forare. Camera aceasta este deasupra unui colţ al nivelului, departe de puţ. În colţuri sunt numeroase lăzi mari, pline cu piese de schimb şi antene. Dacă se defectează ceva la unitatea de comunicaţii, piesele de schimb sunt aduse prin trapă. Putem coborî la acel nivel. Lăzile ne vor oferi o ascunzătoare. Acel colţ al nivelului se află deasupra unui picior-ponton şi există o uşă prin care se poate ieşi pe pasarelă. Apoi sunt nişte scări care coboară pe picioarele-ponton, până la nivelul mării. Ştiu că lângă platformă e ancorat un

şlep de aprovizionare, şi cum întotdeauna este descărcat pe partea aceasta, trebuie să se afle acolo. Putem coborî pe piciorul pontonului. Pe şlep nu se află nimeni. Dacă coborâm prin interiorul unui picior, nu ne poate vedea nimeni.

— Şi odată ajunşi acolo? întrebă Barker. Ce se întâmplă? Ne ascundem şi aşteptăm?

— Nu, spuse Masters. Nu trebuie să facem asta. Şlepurile sunt remorcate de bărci cu motor mici, aşa că o să luăm una dintre ele. Nu sunt rapide, dar ne vom descurca. Trebuie să ne sincronizăm bine. McGee a lăsat staţia deschisă, ca să putem suna la Bravo 1, întrucât el crede că oricum nu putem ieşi de aici. Aşa că vom chema Bravo 1. Vom cere un elicopter, care să ne ia. Nu e mult, dar e ceva.

— Nu putem pleca, pur şi simplu, spuse primul ministru. Nu cred că putem face asta.

— Bomba, explică Barker.

— Aşa este, spuse Masters. Va trebui să dezamorsăm bomba şi să le stricăm radarele şi camerele video. Dacă reuşim asta, ne putem întoarce. Să lansăm un atac asupra platformei. Dacă fasciculele sonice şi camerele video sunt scoase din funcţiune, putem veni pe sub mare şi ajunge la platformă, fără să fim văzuţi. Pe scurt, trebuie să-i lăsăm paralizaţi, până ne întoarcem.

— E imposibil, zise Barker. Nu putem face asta. Nu ştim unde este bomba.

— Eu cred că ştiu, îi spuse Masters. McGee a vorbit puţin cam mult. A spus că bomba este într-un picior-ponton, la jumătatea lui.

— O să te duci să o cauţi? întrebă Barker.

— Exact, spuse Masters. Picioarele suport sunt goale în interior, sunt prevăzute cu scări de oţel şi, dacă nu găsesc bomba în primul picior, pot urca prin ele la următorul.

— Nu ai timp, zise Barker. Cele patru picioare principale sunt la patru sute de metri depărtare unul de celălalt. Nu ai timp să le verifici pe toate.

— Nici nu va fi nevoie, spuse Masters. Adică, s-ar putea, dar nu cred. Cred că bomba este pe această parte a platformei şi probabil chiar sub noi. McGee a transformat această încăpere în cartierul lui general. Vrea să fie aproape de camera radio. Presupun că, instinctiv, a plasat bomba în piciorul cel mai

apropiat. Mai există un motiv pentru care să fi făcut asta. Descărcarea se face pe partea aceasta. Atunci când a adus bomba la bord, indiferent dacă era bine ascunsă sau nu, cred că McGee a vrut să o depoziteze în cel mai apropiat loc disponibil. Cel mai apropiat loc e sub această cameră. E primul spaţiu de depozitare pe care-l întâlneşti. Isuse, dacă mă gândesc bine, a spus că bomba a venit împachetată la un loc cu piesele de rezervă pentru staţia radio – iar acestea sunt depozitate sub această încăpere. Acolo este bomba – sunt aproape sigur de asta. Este în piciorul-ponton de sub noi.

Barker fluieră în surdină.

— Dacă ai dreptate, spuse el, atunci rămâne doar problema radarului şi a camerelor video. Cum naiba poţi să le distrugi?

— Nu sunt sigur, mărturisi Masters. Dar dacă pot dezactiva bomba cu plutoniu, s-ar putea să reuşesc să fac din ea mai multe explozibile mai modeste. Presupun că bomba teroriştilor este o armă cu implozie, ceea ce înseamnă că miezul de plutoniu metalic este înconjurat de o cantitate mare de exploziv obişnuit, convenţional, cum ar fi dinamita.

— *Bare* de dinamită? întrebă Barker.

— Da. Iar dacă e vorba de o astfel de bombă – şi eu aşa cred – atunci voi folosi dinamita împotriva antenelor şi a camerei de forare.

— Nu poţi ajunge acolo, spuse Barker. Te vor vedea.

— N-aş băga mâna-n foc, replică Masters. Sunt şaizeci de terorişti la bord şi au sosit separat, într-o perioadă de optsprezece luni. Au lucrat cu toţii cu echipa obişnuită şi au lucrat în schimburi. Dată fiind mărimea acestei platforme şi natura muncii în schimburi, cred că putem presupune că jumătate dintre ei nu i-au văzut niciodată pe ceilalţi. Probabil că o mulţime dintre ei se întâlnesc pentru prima dată. Unii probabil că nici nu s-au văzut încă. Eu sunt îmbrăcat în salopetă şi arăt exact ca ceilalţi, aşa că probabil că nu-mi vor acorda atenţie. E adevărat, McGee mă cunoaşte şi o parte dintre oamenii de afară m-au văzut. Dar cred că ei au rămas toţi pe punte, aşa că dacă reuşesc să rămân departe de McGee, am destul de multe şanse.

În ochii cenuşii ai omului de la SBS strălucea o lumină dură, în timp ce-l privea pe Barker fără încetare şi cu fermitate. Primul

ministru se ridicase. Nu mai tremura. Pe faţă îi revenise culoarea şi reuşi să zâmbească slab.

— Nu-mi vine să cred, spuse el.

Masters zâmbi.

— Sunt şanse slabe, mărturisi el. Dar nu avem altă opţiune, aşa că eu cred că merită încercat.

— Da, zise primul ministru. Şi eu la fel.

— Nu este timp, spuse Barker. Ne-au mai rămas doar cincizeci de minute. Asta ne oferă timpul necesar să fugim de pe platformă. Dar nu mai este timp şi pentru restul.

— Vrei să le lăsăm bomba?

— Nu, nu vreau. Cred doar că cincizeci de minute sunt insuficiente. Nu ai timp s-o faci.

— Dacă bomba e sub noi, pot s-o fac.

— S-ar putea să nu fie dedesubt. S-ar putea să fie în piciorul din capătul celălalt. S-ar putea chiar să fie pe partea cealaltă.

— Măcar putem încerca.

— Sunt de acord, spuse primul ministru. Dar ce se întâmplă dacă nu plecăm la timp?

— Atunci mă lăsaţi aici, spuse Masters.

Primul ministru îl privi pe Barker, care ridică din umeri şi se întoarse cu spatele. Privi uşa de oţel şi apoi se răsuci din nou spre ceilalţi.

— Dacă nu reuşeşti să ieşi, te vor găsi, spuse Barker.

— Nu înainte să ajung la bombă.

— Atunci te vor ucide. Sunt sigur că vor face asta. N-o să le placă ce-ai făcut.

— E unica şansă.

— Nu. Haide să nu le acceptăm cacealmaua.

— Nu, nu se poate. Ştii că nu blufează.

Barker se uită în jos, cu umerii prăbuşiţi de oboseală şi teamă, dar îşi recăpătă repede controlul şi zâmbi îndurerat către Masters.

— OK, zise el. Să mergem.

— Ştii să umbli la staţie? întrebă Masters.

— Sigur, răspunse Barker.

— Bine. Ia legătura cu Bravo 1, cât timp deschid eu trapa. Spune-le că vrem un elicopter. Că îl vrem chiar acum. Să zboare conform rutei de pe hartă şi să rămână la altitudine joasă. Noi

vom fi într-o barcă mică. La opt kilometri nord-est de platformă. Spune-le să stea cu ochii deschişi pentru că vrem să ne ridice de acolo. Să aibă echipamentul pregătit. Vor trebui să caute în zona aceea. Când îi vedem, vom trage o rachetă de semnalizare şi atunci vor putea să coboare şi să ne ridice.

— Am înţeles, spuse Barker. Dar cum rămâne cu staţia asta? Cred că ar trebui să o distrugem şi pe ea, după ce o folosim.

— Nu, spuse Masters. Nu ne pot detecta prin staţie. Şi va trebui să mai comunicăm cu teroriştii, după ce ne întoarcem pe Bravo 1.

— *Dacă* ne întoarcem, zise Barker.

— Da, dacă ne întoarcem.

Apoi trecură la treabă. Barker deschise staţia radio. Masters se târî sub consola operatorului şi ajunse la placa de oţel. Avea un mâner mic. Ridică mânerul şi placa ieşi cu un hârşâit aspru. O aşeză alături. Primul ministru se uită la gaura rămasă în loc. Nu se auzea nici o mişcare, deci era evident că zgomotul nu se auzise afară.

Între timp, Barker lua legătura cu Bravo 1. Coborâse volumul şi ceilalţi doi îl auziră şoptind în microfon. Masters ieşi de sub consolă, se ridică, îşi şterse mâinile pe salopetă şi apoi îi zâmbi primului ministru. Acesta îl privea pe Barker, ascultând ce spunea. Barker vorbea în termeni de navigaţie şi aranja recuperarea lor. După ce termină, opri staţia radio şi le spuse celorlalţi doi:

— Am aranjat totul.

Masters se duse la masă, luă o cutie de chibrituri şi o băgă în buzunarul salopetei.

— Bine, îi zise el primului ministru. Vă rog să ascultaţi cu atenţie, domnule. Barker cunoaşte bine platforma, aşa că el vă va ghida. Veţi intra prin această gaură. Sub ea e o scară de oţel, care coboară şase metri. Vreau să coborâţi cu grijă şi să aşteptaţi la baza ei. Trebuie să vă ascundeţi după lăzi. Barker va coborî primul, aşa că el va fi deja acolo şi vă va ghida pe restul drumului. E destul de simplu – dar periculos. Chiar lângă scară e o uşă. Duce în exterior, chiar sub puntea principală. Scara coboară până la o pasarelă care se află deasupra piciorului-ponton, de unde coboară şaizeci de metri până la şlepul de încărcare. Nu priviţi în jos, ca să nu ameţiţi. Şi nu luaţi mâna de pe scară nici o secundă. Vă veţi

afla pe exteriorul piciorului-ponton, şi vântul e destul de puternic acolo. Puntea se întinde deasupra dumneavoastră. Asta înseamnă că teroriştii nu vă vor vedea. S-ar putea să vă vadă când săriţi pe şlep, deşi eu cred că e prea întuneric. Mă aşteptaţi amândoi acolo. Daţi-mi patruzeci de minute din clipa asta. Dacă după acest timp nu apar, suiţi-vă în barcă. Barker ştie să o folosească. El vă va duce în locul în care ar trebui să aştepte elicopterul şi ceilalţi vă vor ridica de acolo.

— Bine, spuse primul ministru fără convingere, inspirând adânc şi apoi expirând încet. Dar tu?

— Dacă nu apar, înseamnă că am fost prins. O să aflaţi destul de repede. Teroriştii vă vor suna pe Bravo 1, ca să vă dea vestea cea bună.

— Şi ce facem atunci?

— O puteţi lua de la început. Puteţi să cedaţi cererilor lor sau să-i lăsaţi să arunce platforma în aer.

Primul ministru îl privi fix, dar nu citi nimic în ochii lui cenuşii. Se uită apoi la Barker, care înclină din cap şi apoi merseră la consolă. Barker se târî primul sub ea şi se strecură prin deschizătură. Căută cu piciorul prin aer până când găsi scara, apoi capul şi mâinile lui dispărură. Primul ministru zâmbi şi îngenunche pe podea. Se târî sub consolă, îşi trecu picioarele prin gaură, găsi scara şi începu să coboare. Îi aruncă o privire lui Masters, care aştepta să-l urmeze. Ştiind că era posibil să nu-l mai vadă niciodată, premierul îi zâmbi şi îi făcu semn cu mâna.

— Baftă, spuse el şi apoi coborî prin gaură.

Masters aşteptă o clipă, privind în jur prin camera radio. Ascultă cu atenţie la uşă, după care se duse la consolă şi dispăru în întunericul de dedesubt.

Capitolul 11

Stând pe scăriţă, chiar sub camera radio, Masters trase

capacul de oţel peste gaură. Acesta căzu la locul lui şi mecanicul verifică dacă era asigurat. Exista şansa ca McGee să nu observe trapa, când intra în încăpere. Apoi, Masters privi în jur şi văzu tavanul nivelului de forare. Se afla la şase metri deasupra nivelului, exact deasupra lăzilor stivuite. Dincolo de ele se vedea atelierul mare şi plin de lucruri, conductele şi lanţurile puţului. Era foarte liniştit acolo, întrucât nu se lucra. Văzu câţiva terorişti plimbându-se agale înainte şi înapoi, ţinând în mână mitralierele MP5, deşi nu pregătite de tragere. Păreau foarte departe, iar conversaţia lor avea un ecou surd. Luminile ardeau şi instalaţia arunca umbre mari, care înghiţeau zone întregi.

Când Masters coborî pe scară, nivelul de forare dispăru. Stiva de lăzi îl depăşea mult ca înălţime, când se opri, în picioare, pe nivelul inferior. Podeaua se înălţa şi cobora, legănându-se încet dintr-o parte în cealaltă. Primul ministru era la vreo doi metri distanţă, stând aproape de perete. Lângă el era o uşă de oţel, a cărei clanţă scârţâi când Barker o roti. Barker se strâmbă şi aruncă o privire peste umăr, înclinând din cap spre Masters. Acesta îi răspunse la fel, făcându-i semn să continue. Barker trase mânerul mare în jos, până când acesta intră în locaşul lui. Zgomotul încuietorii păru mai puternic decât era în realitate. Masters se întoarse ca să se uite printre lăzile cu piese, la nivelul de forare, larg şi silenţios.

Nici unul dintre terorişti nu auzise zgomotul. Continuau să se plimbe înainte şi înapoi, intrând şi ieşind din umbră, discutând într-o doară, plictisiţi de pază.

Masters se întoarse din nou spre Barker, care deschidea uşa. Ieşi afară şi îi făcu semn cu mâna primului ministru, care ezită, după care îl urmă. Masters aşteptă până când ceilalţi doi plecară, apoi verifică din nou nivelul de forare. Nu se vedea nici un semn că cineva ar fi observat mişcările lor, aşa că ieşi şi el pe uşă.

Fu izbit de un vânt îngheţat, care bătea şi vâjâia în jurul lui. Se afla pe pasarela unei punţi circulare, de zece metri lăţime. Era partea de sus a piciorului-ponton, iar puntea principală se înălţa deasupra ei. Piciorul cobora şaizeci de metri până la nivelul mării, unde reflecţiile luminilor dansau pe valuri. Pasarela era în întuneric, iar noaptea înconjurătoare era neagră din cauza norilor. Vântul vâjâia, bătând dinspre mare şi Masters auzi bubuitul

valurilor care se zdrobeau de piciorul-ponton. Masters se întoarse şi închise uşa în spatele lui, asigurându-se că era încuiată.

— Nu pot s-o fac, zise primul ministru, privind în jos, prin pasarelă.

Se uita la scara fixată de piciorul uriaş, care cobora vertical spre marea de dedesubt. Era expusă bătăii vântului. Trebuia să coboare acei şaizeci de metri şi pur şi simplu nu putea să se gândească la asta.

— Nu vă uitaţi, şopti Masters. Nu vă gândiţi la ce faceţi. Coborâţi şi atâta tot.

Vântul urla în jurul pasarelei, lovind şi trăgând de corpul primului ministru. Agăţându-se de balustradă şi tremurând de frig, acesta privea în jos cu teamă, la Barker, care se afla deja pe scară, atârnând în acel întuneric învăluitor, fără ca sub el să se mai afle ceva.

— Coborâţi! spuse tăios Masters.

Îl prinse pe premier de umăr, îl scuturã cu duritate şi îl împinse în jos. Primul ministru, care tremura vizibil, îşi linse buzele şi apoi murmură:

— Oh, Dumnezeule!

Se întoarse cu spatele la mare, se prinse mai strâns de balustradă, puse piciorul drept pe treapta de deasupra capului lui Barker şi îl urmă.

Masters îi privi. Coborau foarte încet, atârnând în hăul negru şi şuierător, fără formă sau dimensiune. Marea nu se vedea efectiv. Capul cărunt al primului ministru se clătina în mijlocul neantului. Vântul vâjâia în jurul scării şi Masters o auzi zăngănind. Privi în jos şi văzu capul cărunt dispărând, îl văzu contopindu-se cu întunericul.

Masters se lăsă într-un genunchi, în faţa unei alte trape. Prinse mânerul, trase în sus capacul de oţel şi privi în puţul negru, parcă fără fund. În acel întuneric se auzeau huruituri şi zgomotul reverbera. Puţul, care era de fapt interiorul uriaşului picior-ponton, era circular şi avea zece metri diametru.

Masters coborî în el şi aerul rece îl înconjură. Întinse piciorul drept în lateral şi găsi scara, după care făcu la fel şi cu celălalt picior. Coborî câteva trepte, apoi întinse mâna după comutator. Aprinse luminile, privi în jos şi văzu adâncul ameţitor.

Pontoanele erau pline cu apă, care urca până la jumătatea piciorului, stropind şi mai sus, atunci când piciorul se legăna dintr-o parte în alta.

Masters aproape că încetă să mai respire, din cauza senzaţiei de ameţeală şi claustrofobie. Apa din afara piciorului scotea un sunet înfundat, de tobă. Apa dinăuntru, din puţul întunecos de sub el, se izbea de pereţi, trimiţând ecouri în sus. Masters privi în dreapta şi văzu o gaură neagră, de un metru. Era intrarea într-unul din picioarele suport, şi în el se auzeau, de asemenea, ecouri.

Se uită în piciorul suport şi văzu strălucirea oţelului în întuneric. Ideea că trebuia să se târască acolo jos îi dădu ameţeli. Întinse mâna deasupra capului şi trase în jos chepengul de oţel. Acesta se închise zăngănind, iar zgomotul reverberă în sus şi în jos, în interiorul piciorului principal.

Masters începu să coboare, mişcându-se încet şi cu grijă. Auzea ecoul paşilor lui pe scară, în timp ce privea peretele care se înălţa deasupra lui. Nu se uită în sus – numai în stânga şi în dreapta. Închise ochii când trecu pe lângă lămpile de mică putere, trecând de la umbră la lumină. Piciorul se legăna dintr-o parte în alta. Pereţii curbaţi scârţâiau şi trepidau. Valurile din exteriorul piciorului bubuiau surd. Apa dinăuntru clipocea.

Masters continuă să coboare, trecând pe lângă grinzi ce formau rafturi pe perete, roşii din cauza ruginei şi pline de resturi. Scufundătorii coborau deseori acolo, lăsând pahare de plastic şi bucăţi de sârmă. Masters simţi o uşoară enervare când văzu asta, dar continuă să coboare.

Se uita tot timpul în stânga şi în dreapta. Era convins că bomba era acolo. Ajunsese la cincisprezece metri deasupra mării când o văzu, în sfârşit.

Bomba se afla pe o grindă îngustă, care ocupa tot peretele, de jur-împrejur, cam la o jumătate de metru de capul lui Masters. Aşa cum se aşteptase, bomba era de mărimea unei lăzi de ceai, avea o ramă de fier crestată şi era prinsă de baza grinzii cu două cleme turnate, de fier.

Nu avea dinamită.

Masters îşi blestemă ignoranţa. Bineînţeles, nu putea fi dinamită. Miezul de plutoniu metalic era înconjurat de TNT şi

împachetat strâns într-o carcasă explozivă sigilată. Masters înjură din nou, ecoul propriei sale voci întorcându-se la el. Se prinse de scară, care se legăna dintr-o parte în alta, în timp ce umbrele cădeau asupra lui. Totuşi, găsise bomba. Acum măcar o putea dezamorsa. Întinse mâna, dar fu gata să cadă de pe scară, aşa că se prinse iar de ea.

Rămase pe loc, înjurând. Scara se legăna, o dată cu piciorul-ponton. Umbrele urcau şi coborau pe oţelul ruginit, schimbându-şi formele şi strecurându-se pe lângă el. Rămase pe scară, auzind apa sub el, departe, şi îşi aminti că oamenii care lucrau de obicei acolo se prindeau cu legături de siguranţă. Dar el nu avea centură de siguranţă. Nu avea nimic care să-l ţină. Era nevoit să urce pe grinda aceea şi să lucreze acolo.

Închise ochii o clipă şi îşi lipi fruntea de scară. O simţi legănându-se uşor dintr-o parte în cealaltă şi auzi apa de dedesubt. Nu vroia să se uite în jos. Acel tunel vertical era înfiorător. Cobora direct în apă, care acum părea mult mai întunecată decât marea. Masters deschise ochii şi simţi sudoarea prelingându-i-se pe sprâncene. Auzea mugetul mării peste tot în jurul lui. Urcă puţin pe scară.

Se căţără pe grindă, care avea cincizeci de centimetri lăţime. Se lipi de perete, stând în genunchi, şi încercă să nu privească în jos. Sclipirea apei îi prinse privirea. Ochii îi fură atraşi împotriva propriei voinţei. Privi în jos, pe lângă bombă, în lungul celor cincisprezece metri verticali, şi văzu balta rotundă de apă de sub el, foarte neagră şi mortal de rece. Masters ştia cât de rece era şi că nu ar fi putut supravieţui în ea. În cazul în care cădea şi nu găsea o scară, putea muri îngheţat, în cinci minute.

Îşi fixă privirea pe bombă.

Dezamorsarea era uşoară. Era surprins de propriul lui talent. Era un talent pe care îl deprinsese în Şcoala de muniţii a trupelor de comando ale infanteriştilor marini, deşi nu lucrase pe viu cu bombe cu plutoniu. Totuşi, reuşi să o facă, principiile de bază fiind aceleaşi şi având nevoie doar de şurubelniţa de buzunar şi de experienţa din trecut. Desprinse firele de conexiune, deşurubă lentilele explozive, apoi aruncă piesele separate în apa aflată la cincisprezece metri sub el. Când termină, desfăcu clemele şi încercă să împingă bomba de pe grindă. Nu reuşi nici măcar să o

clintească. Era prea grea ca să fie mişcată. O izbi cu palma, în semn de frustrare şi se hotărî să o lase acolo.

După ceasul lui, mai avea optsprezece minute. Simţi o panică rece, care îl făcu să se târască spre scară. Întinse o mână, se prinse de scară şi îşi dădu drumul în jos, după care căută cu picioarele, găsi treptele şi se trase repede în sus.

Se simţi mai bine când începu să urce şi văzu tavanul piciorului deasupra lui. Se clătina dintr-o parte în alta, scârţâind zgmotos, dar asta nu-l mai deranja acum. Continua să urce, simţind o exaltare caldă, apărută din nevoia de a scăpa din închisoarea rece. Această dispoziţie îl ajută să urce, întreţinându-i ardoarea. Ajunse la intrarea îngustă în piciorul suport şi panica reveni.

Piciorul suport avea o lăţime de un metru şi era o simplă parte a reţelei imense de oţel. Picioarele suport se încrucişau sub punţi şi coborau spre pontoane. Masters trebuia să coboare acolo, dar nu vroia să o facă. Îşi dorea, în schimb, să iasă din acel picior şi să respire aer curat. Totuşi, trebuia să traverseze platforma, ca să ajungă la camera de forare, amplasată într-un modul de pe nivelul de forare, chiar dincolo de puţ. Cum nu putea ajunge la nivelul de forare, era nevoit să treacă pe sub el. Iar asta o putea face coborând pe acel picior suport până ce se intersecta cu altul. Asta însemna cu optsprezece metri mai jos. De acolo, putea urca pe al doilea picior. Al doilea picior, tot de optsprezece metri lungime, urma să-l aducă pe puntea inferioară, nu prea departe de camera de forare.

Masters se agăţă de scară, privind în jos, în lungul piciorului suport. Era îngust şi scăriţa lui cobora într-o pantă abruptă, dispărând în întuneric.

Neavând de ales, începu să coboare pe piciorul suport. Paşii lui stârneau ecouri în timp ce călca pe fiecare treaptă, respirând din greu. I se păru că trecuse foarte mult timp. De fapt, nu trecuse aproape deloc. Conştient doar de dangătul produs de cizmele lui cu vârfuri de oţel, începu în curând să urce. Urcuşul era şi mai greu. Se uita tot timpul în sus, ca să vadă vârful. Auzea deja un zgomot din ce în ce mai puternic, un sunet surd şi amestecat, de mişcare. Era zăngănitul lanţurilor şi dangătul conductelor: zgomotul de fond normal al unei platforme pe care

nu se mai lucra. Zgomotele îl făcură pe Masters să-şi amintească lumea de afară. Îl făcură să se gândească la teroriştii de pe punte şi la timpul pe care-l mai avea. În cele din urmă, ajunse la vârf. Acolo era o pasarelă şi o uşă. Deschise uşa cu grijă şi privi afară, fiind orbit instantaneu de lumină.

Se afla pe puntea de înmagazinare, iar lămpile de pe pereţii acesteia ardeau, luminând lăzile şi aruncând umbre mari pe podea. Masters privi în dreapta şi în stânga, dar nu văzu nici o mişcare, aşa că ieşi afară şi traversă puntea de oţel, până când ajunse la o altă uşă. O deschise şi intră, după care urcă pe o scară. Urma un coridor jos şi îngust, care ducea la nivelul de forare. Masters nu ieşi pe acolo, ci o luă la stânga, pe lângă ieşire. Urcă pe o altă scară de oţel şi intră într-un modul, amplasat exact deasupra punţii de forare. Privind în jos, îi văzu pe terorişti învârtindu-se pe lângă puţ, discutând şi râzând. Puntea era plină de echipament, lumina strălucitoare arunca umbre lucioase, iar oamenii îşi ţineau armele într-un stil neglijent.

Masters intră într-un coridor, care era luminat şi cu tavanul jos. Un bărbat ieşi pe o uşă din faţa lui, înclină scurt din cap şi trecu pe lângă el. Masters se duse la uşă, auzi sunetul unui monitor TV, se uită înăuntru şi văzu un om pe un scaun, uitându-se la ecran. Camerele video examinau fundul mării, în jurul lanţurilor ancorelor. Fundul mării era la o sută douăzeci de metri adâncime şi imaginea era întunecată. Omul era cu spatele la Masters, cu picioarele urcate pe birou, şi părea plictisit, în timp ce tuşea în pumnul încleştat şi privea monitorul. Arma lui era sprijinită de birou – o carabină de luptă MAS. Pe masă, aproape de cizmele teroristului, era o grămadă de grenade de mână. Masters privi în jos şi văzu pe podea câteva încărcătoare pentru armă. Omul tuşi din nou în pumnul încleştat, eliberându-şi flegma din gât.

Masters merse în spatele lui, mişcându-se cu atenţie şi silenţios. Izbi gâtul teroristului, în lateral, cu muchia palmei întinse. Omul nu strigă. Gemu doar şi se prăbuşi în faţă. Masters se asigură că era mort, apoi închise uşa. Monitorul de deasupra mortului arăta în continuare fundul mării.

Privind afară, pe fereastră, la nivelul aflat patru metri mai jos, Masters îi văzu pe terorişti adunaţi în jurul puţului de forare,

fumând şi bând bere, cu armele împrăştiate neglijent pe podea, lângă ei. Se părea că luaseră o pauză şi lui Masters nu-i plăcu asta.

Opri monitorul, apoi întrerupse alimentarea. Deschise o cutie din perete şi găsi siguranţele, în mijlocul unei încâlceli de fire. Trase afară câteva fire, le legă repede împreună, apoi le lipi de perete şi închise uşa. Monitorul era mort. Teroriştii, găsindu-l aşa, urmau să pornească sursa de alimentare. Asta era exact ce vroia Masters. Firele încrucişate aveau să facă restul. Întregul sistem urma să se aprindă şi să ardă, făcând reparaţia imposibilă.

Cadavrul ar fi provocat panică, aşa că trebuia să-l mute de acolo. Vroia ca teroriştii să găsească încăperea goală şi să creadă că omul plecase să se odihnească. Dar mai întâi verifică grenadele, care nu erau de mână, ci grenade folosite pentru lansatorul ataşat pe ţeava carabinei de luptă. Era exact ce îi trebuia.

Masters îşi puse centura pe care erau prinse grenadele. Deschise uşa şi aruncă o privire afară. Nu văzu nici o mişcare. Satisfăcut, se întoarse la cadavru, îl trase de pe scaun şi îl târî cu greu până pe coridor, unde îl sprijini de uşa alăturată a unei camere mici de depozitare. După ce îngrămădi repede corpul în acea cameră, Masters se întoarse în camera de forare, de unde luă carabina de luptă şi plecă, cu un aer indiferent.

După ceasul lui, mai avea doar zece minute. Coborî pe scăriţa de metal şi coti la stânga, îndreptându-se spre puntea de forare.

Teroriştii pe care-i văzuse erau încă lungiţi în jurul puţului, dar alţii se învârteau de colo-colo, ieşind şi intrând în umbră. Masters începu să meargă, pur şi simplu. Era un truc pe care-l învăţase undeva. Ştia că lipsa totală de grijă îi putea face pe oameni să-l ignore. Traversă nivelul de forare. Câţiva oameni pe lângă care trecu înclinară din cap în direcţia lui. Îl priviră şi apoi se uitară în altă parte, ca şi cum nu l-ar fi văzut efectiv. Continuă să avanseze pe punte, trecând prin lumină şi umbră, apoi urcă treptele de oţel şi ieşi din încăperea de forare, în aerul rece al punţii principale.

Turlele se înălţau deasupra lui. Fasciculele de lumină cădeau pe punte, luminându-i pe terorişti. Se plimbau de colo-colo, purtând puşti de asalt AK-47 sau mitraliere MP5. Treceau pe sub macaralele masive, pe lângă conductele stivuite, iar dincolo de ei

era întunericul. Ignorându-i, Masters se îndreptă spre capătul punţii, până când ajunse paralel cu camera radio. Aceiaşi doi paznici stăteau încă la uşă, părând plictisiţi şi apatici.

Masters se uită la ceas: mai avea cinci minute. Începu să meargă pe marginea punţii, spre camera radio. Auzea murmurul apei de dedesubt şi vâjâitul vântului, dar ajunse la camera radio şi se strecură în spatele ei. Acolo era foarte întuneric. Aruncă o privire spre colţul platformei. Privind în jos, văzu piciorul-ponton uriaş dispărând în întuneric. Se gândi la Barker şi la primul ministru, rugându-se în tăcere ca ei să fi reuşit. Acum ar fi trebuit să se afle amândoi acolo jos, privindu-şi ceasurile. Masters ridică din nou privirea, deasupra tavanului camerei radio. Văzu antena radar îndreptată spre cer, la jumătatea punţii.

Respiră adânc, îşi trecu braţul prin cureaua armei şi începu să urce încet pe scara din faţa lui. Ajunse la acoperişul sălii radio şi începu să se târască pe burtă, oprindu-se doar când ajunse la capătul îndepărtat, de unde putea să vadă întreaga punte. Apoi se aşeză într-o poziţie confortabilă, dar rămase întins pe burtă. Scoase arma de pe umăr, verifică încărcătorul, se asigură că aruncătorul de grenade funcţiona şi apoi deblocă piedica. Paznicii de sub el nu scoteau nici un sunet. Masters privi puntea, unde antenele radar erau încovoiate de vânt.

Mai avea un minut. Stând încă pe burtă, luă poziţia de tragere şi ochi. Cei doi paznici erau sub el, dar ceilalţi erau departe. Masters îl ochi pe paznicul din stânga şi trase primul foc.

Se auzi o pocnitură. Nu făcuse prea mult zgomot. Paznicul se smuci violent, se învârti pe loc şi apoi căzu. Celălalt se lăsă rapid în genunchi, întorcându-se, ridică arma şi privi în strălucirea ireală, în timp ce Masters îi ochea pieptul. Puşca pârâi din nou în urechea lui. Braţele paznicului zburară în lateral. Se roti pe loc, dar nu atinsese încă puntea, când Masters se rostogoli de pe margine.

Auzi strigăte şi paşi alergând, apoi pocniturile mai multor arme. Ştiind că erau zăpăciţi, îşi pregăti puşca şi fixă o grenadă în lansatorul montat pe ţeavă. Paşii se apropiau în fugă. Auzi răpăitul unei mitraliere. Încă pe burtă, se roti pe spate şi ţinti antena radar. Nu avea prea mult timp. Strigătele şi focurile de armă se răspândeau. Ochi baza antenei şi lansă grenada. I se

păru că trece o veşnicie. Siluete din umbră avansau spre el. Puştile trăgeau şi în clipa aceea văzu explozia puternică, alb-argintie, urmată instantaneu de huruitul şi scrâşnetul metalului sfâşiat, care se încovoia.

Nu aşteptă să vadă pagubele produse, ci introduse o a doua grenadă, ţinti şi apăsă pe trăgaci. Simţi reculul, când patul armei îl izbi în umăr. A doua explozie păru şi mai puternică, cu metalul scrâşnind peste zgomotul exploziei, când antena cuprinsă de flăcări se încovoie şi se răsuci în căldura albă mistuitoare.

Masters puse încă o grenadă în lansator şi o trase spre terorişti. Explodă în întuneric, se aprinse şi apoi dispăru. Antena se balansa într-o parte şi în cealaltă, apoi fu îndoită de vânt şi se prăbuşi peste punte şi peste oamenii care alergau. Oţelul explodă în toate direcţiile şi scânteile se ridicară în sus, în timp ce Masters se târî înapoi pe acoperişul plat şi coborî pe punte.

Se afla în spatele sălii radio, în colţul platformei şi privind în jos văzu marea, o masă întunecată în acel hău. Vântul îl împingea în perete, în timp ce avansa cu greu spre pasarelă. Văzu o scară de oţel care cobora dincolo de punţi, spre partea de sus a piciorului-ponton. Începu să coboare, auzind focuri de armă şi strigăte. Auzi şi uşa camerei radio izbindu-se de perete, urmată de vocea lui McGee care urla înfuriat.

Masters nu avea timp să se ocupe de McGee, aşa că îşi continuă coborârea. Vântul vâjâia şi încerca să-l smulgă de pe trepte, dar Masters nu îndrăznea să se oprească.

În cele din urmă ajunse la piciorul-ponton, unde vântul urla nebuneşte. Găsi gaura din pasarelă, puse piciorul pe scară şi începu din nou să coboare. Avu nevoie de mult timp. Trecu sub puntea inferioară. Privind prin plasa argintie a picioarelor suport, văzu întunericul de dincolo de acestea. Vântul era şi mai puternic acolo, trecând pe sub platformă. Ridică privirea şi văzu lanterne îndeptate în jos, măturând cu fasciculele marea de dedesubt.

Masters cobora cât putea de repede, auzind focurile de armă înfundate de deasupra capului. Apoi auzi zăngănitul unor cizme, deasupra sa. Se auzeau strigăte şi scara vibra. Îşi dădu seama că îl urmăreau. Începu să coboare mai repede, uitând de vânt şi de înălţimea înfiorătoare şi auzind marea care se izbea de picioarele de susţinere, producând un zgomot metalic surd. Oamenii de

deasupra lui strigau. Asta îl făcu să se mişte şi mai repede. Auzi huruitul motorului unei şalupe şi îşi dădu seama că Barker pleca.

Începu să strige înnebunit, anunţându-l pe Barker că era el, în timp ce arma i se bălăngănea pe umeri, izbindu-l în spate.

Masters sări de pe scară şi se aruncă în întuneric. Ateriză pe şlep şi se rostogoli, sfărâmând nişte lăzi. Barker îl strigă pe nume, neştiind sigur ce se întâmpla. Masters sări în picioare şi avansă poticnit pe punte, lovind lăzi şi cabluri.

Dintr-o dată, îl văzu pe Barker nu prea departe de el, silueta lui conturându-se pe fondul nopţii înnorate, la prova şlepului. Se aruncă spre el, dar Barker dispăru, apoi Masters ajunse la pupă şi văzu barca sub el. Barker era la volan. Primul ministru îi făcea semne cu mâna. Marea era agitată şi motorul huruia când Masters sări, aproape izbindu-l pe premier, înainte să se lovească de peretele cabinei. Barker îi cedă locul la volan omului de la SBS şi motorul hurui mai tare când barca porni de pe loc.

Văzură platforma înălţându-se deasupra lor şi luminile lanternelor pe apă, apoi auziră focuri de armă. Aşchii de lemn începură să sară în jurul lor. Barker ţipă şi îşi aruncă braţele în sus. Masters îi văzu ochii şi citi în ei o îngrozitoare expresie de lipsă de înţelegere, înainte ca omul să se smucească în spate şi să cadă peste bord.

Nu avea rost să oprească.

Capitolul 12

Motorul şalupei micuţe huruia, luptându-se cu rafalele sălbatice ale vântului. Marea era agitată şi se revărsa peste punte, udându-l pe Masters, care se chinuia să păstreze controlul cârmei. Auzi zgomotul mai puternic al armelor, când teroriştii începură să tragă de pe şlepul de încărcare. Urlau şi apoi un alt motor se trezi la viaţă, ceea ce însemna că îi urmăreau. Aruncă o privire în spate şi îl văzu pe primul ministru la pupa, total expus

focurilor de armă, privind apa.

— Jos! strigă Masters. Lăsaţi capul în jos! Încearcă să vă ucidă!

O armă automată răpăi şi auzi gloanţele şuierând pe lângă el. Fragmente de lemn explodară din prova bărcii. Masters se lăsă în jos şi timona începu să se învârtă. Înjură, ridică privirea şi văzu platforma înălţându-se deasupra lui, luminile ei numeroase arzând în întuneric. Aruncă o privire în spate şi văzu că primul ministru se ghemuise, uitându-se de la pupa bărcii şi încercând să-i vadă pe oamenii care-i urmăreau.

— Rămâneţi jos! strigă Masters.

— Dar Barker? strigă primul ministru. Îl văd! Pluteşte acolo, în apă! Sunt sigur că îl văd!

Barca întră într-un viraj, cu valurile spărgându-se pe punte. Barca se înălţă şi coborî în alte valuri, aproape scufundându-se. Masters sări în picioare, întinzând mâna spre timonă. Armele teroriştilor se auziră din nou şi alte aşchii de lemn începură să sară spre el, când trase timona în spate. Barca începu să se echilibreze, îndepărtându-se de platforma petrolieră. Auzi şalupa teroriştilor trecând peste valuri, în timp ce gloanţele şuierau pe lângă el.

— Ce facem cu Barker? strigă primul ministru peste urletul motorului şi al mării.

— E prea târziu! răspunse Masters, strigând şi el.

— Nu-l putem abandona!

— Nu avem de ales! Ţineţi capul jos, domnule prim ministru!

Masters crescu admisia motorului la maxim şi barca ridică botul în sus, iar apoi coborî din nou printre stropi şi valuri. Primul ministru icni din cauza şocului, prăvălindu-se peste Masters. Ud până la piele, îşi privea propriul corp, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

— E al naibii de frig! strigă el.

Masters nu răspunse. Strângea tare timona, înaintând prin marea agitată şi întunecată şi prin vântul tăios. În timp ce barca se înălţa şi cobora, primul ministru se ţinea de o latură a ei. Din spate auzeau uruitul celeilalte bărci şi strigătele teroriştilor.

— Ne urmăresc! strigă primul ministru.

— Ştiu!

— Pot să te ajut cumva?

— Doar ţinându-vă capul jos!

Mitralierele răpăiau în spatele lor şi gloanţele vâjâiau pe ambele părţi. Primul ministru se lăsă jos în spatele lui Masters, bodogănind ceva ce nu se auzea. Aruncând o privire peste umăr, Masters fu orbit o clipă de un reflector care lumină barca, devie şi apoi se întoarse din nou asupra lor. Se uită în jos. Primul ministru stătea ghemuit. Masters îl prinse de umeri şi îl trase sus, plasându-i mâinile pe timonă.

— Ţineţi-o nemişcată! strigă el. Nu lăsaţi timona să se mişte! Nu lăsaţi barca să-şi schimbe direcţia!

Ochii primului ministru se măriră. Se uită şocat la Masters, dar prinse timona şi începu să privească direct în faţă, spre marea întunecată şi agitată. Masters îşi scoase carabina de luptă, apoi auzi răpăitul unui foc automat în spatele lui şi se aruncă pe punte. Marea urla şi se revărsa peste el, în timp ce se târa spre pupă. Ajuns acolo, privi în sus, exact în clipa în care reflectorul îi găsi, umplând barca cu o lumină orbitoare. Primul ministru era expus, aşa că Masters nu avea timp de pierdut. Potrivi arma pe foc automat şi ochi direct spre sursa luminii orbitoare. Abia putea să-şi ţină ochii deschişi, iar barca se clătina sălbatic, dar trase o rafală scurtă, o a doua rafală, apoi o a treia şi fu recompensat de sunetul îndepărtat al sticlei sparte, în timp ce întunericul revenea brusc.

Le doborâse reflectorul, dar răgazul câştigat era extrem de scurt. Ştia că în barca teroriştilor erau rachete de semnalizare şi lumini de urgenţă. Şalupa care huruia în spatele lor, izbindu-se zgomotos de valuri, începea să se apropie. Masters traversă repede barca şi îl găsi pe primul ministru strângând încă timona în mâini. Când îl văzu pe Masters, acesta zâmbi timid, ca şi cum s-ar fi simţit stânjenit că se afla acolo.

— Nu mă pricep la asta, spuse el.

— Vă descurcaţi bine, domnule.

— Nu cred că voi uita vreodată această experienţă.

— Sunt sigur de asta, domnule.

Masters preluă din nou timona.

— Ştiţi să trageţi cu puşca? întrebă el.

— Nu, răspunse primul ministru. Nici la asta nu mă pricep.

Vântul vâjâia în jurul lor, barca se înălţa şi apoi cădea din nou,

iar apa împroşca puntea, în spatele lor, şi apoi se revărsa din nou peste bord. Masters menţinea un curs constant, ştiind exact în ce direcţie mergea. Aruncând o privire rapidă peste umăr, văzu luminile platformei îndepărtate, înălţându-se spre cerul negru, o reţea de diamante iluminând întunericul. Cealaltă barcă micşora treptat distanţa dintre ei, devenind mai mare, o formă neagră pe valurile pătate de lumină. Masters îi auzea pe oameni strigând şi văzu lanternele clipind, apoi o altă lumină puternică străluci deasupra apei şi începu să se apropie încet de ei. Dintr-o dată, barca apăru imensă la pupa lor, ocolindu-l pe Masters ca să meargă paralel cu ei.

— Ne-au ajuns! strigă primul ministru.

— Nu pentru mult timp, zise răguşit Masters, întinzând mâna ca să apuce o frânghie de pe punte şi legând timona cu ea.

— Intraţi în cabină! strigă el, dar primul ministru nu se mişcă, privindu-l fix.

Armele răpăiră şi Masters îl înhăţă pe prim ministru şi îl aruncă pe punte.

— În cabină! urlă el. Intraţi în cabină! Acum!

Puştile teroriştilor răpăiră din nou şi în jurul lui Masters începură să sară fragmente de lemn, aşa că îl apucă pe primul ministru şi îl împinse cu forţă spre trepte. Primul ministru se târî în faţă şi reuşi să coboare scara. Masters aruncă o privire spre timonă şi văzu că funia o ţinea nemişcată. Liniştit, se târî în faţă, în timp ce un val de gloanţe puncta întreaga barcă, făcând să zboare prin aer bucăţi mari de lemn şi metal.

Se duse la tribord, se ghemui acolo şi aşteptă, ascultând huruitul celeilalte bărci, care încerca să se apropie suficient de mult ca teroriştii să urce la bordul şalupei lor. Teroriştii erau entuziasmaţi, strigând în timp ce trăgeau. Masters auzea barca spărgând valurile, apropiindu-se cu fiecare secundă. Cu toate acestea, nu se mişcă. Marea şuiera, curgând peste el. Armele urlau şi gloanţele izbiră puntea lângă pupa, făcând şuvoaie de apă să se înalţe în sus de ambele părţi ale bărcii. Masters înjură: teroriştii trăgeau sub nivelul apei. După zgomot, îşi dădu seama că cealaltă barcă se apropiase de bordul lor. Era practic deasupra lui şi urma să-i izbească în orice clipă.

Masters scoase o grenadă de mână americană M26, trase

cuiul de siguranţă, apoi sări în sus şi o aruncă. Cealaltă barcă îi umplu câmpul vizual. Văzu ochii înnebuniţi ai urmăritorilor. Aceştia priveau încremeniţi cum grenada plutea prin aer şi cum el se ghemui la loc. Grenada explodă cu un muget asurzitor. Auzi ţipete şi zgomotul corpurilor care se rostogoleau. Se ridică din nou în picioare. Trase fără să se uite, cu carabina fixată tot pe foc automat. Flăcări albe se înălţau din cealaltă barcă, încadrându-i pe oamenii care se învârteau şi se împleticeau. Masters continuă să tragă în rafale scurte, punctând puntea, de la proră la pupă. Oamenii urlau şi se prăbuşeau peste bord sau se aruncau pe punte.

Barca se îndepărtă de el, evident scăpată de sub control, cu flăcări galbene lingând timoneria, devenind apoi albastre, înconjurate de fum negru. Grenada aprinsese combustibilul de rezervă şi flăcările şuierau şi pârâiau.

O siluetă se zbătea frenetic lângă timoneria fumegândă. Era cuprinsă de flăcări şi urla îngrozitor. Masters trase o rafală şi omul în flăcări căzu peste bord. O lumină clipi şi Masters se aruncă pe punte, auzind răpăitul armei. Se târî înapoi spre timonerie, întinse mâna şi desfăcu funia. Porni motorul, lăsă barca să prindă viteză şi apoi o întoarse spre tribord.

Primul ministru reapăru, privind în sus de pe treptele timoneriei. Masters îi spuse să rămână acolo, dar primul ministru îl ignoră şi urcă treptele, ghemuindu-se lângă el. Priviră amândoi în spate şi văzură că barca în flăcări rămăsese mult în urmă. Flăcările se înălţau în întuneric, aruncând umbre pe suprafaţa strălucitoare a apei. Din apă se auzeau ţipetele oamenilor, în locul unde plutea în derivă şalupa în flăcări, scăpată de sub control. Barca lor vira acum, îndreptându-se spre tribordul celeilalte.

Primul ministru îl privi pe Masters, întrebându-se ce făcea acesta. Privind în spate, văzu flăcările bărcii incendiate, care se răsucea şi se legăna, apropiindu-se din dreapta lor. Pe o margine fusese aruncată o şalupă gonflabilă, în mare, şi câţiva terorişti coborau pe o scară de frânghie, aruncându-se în ea. De pe punte se auziră alte ţipete – cineva murea în flăcări. Teroriştii din şalupa gonflabilă începură să se îndepărteze, când flăcările galbene se repeziră asupra lor.

— Luaţi timona, spuse Masters.

Primul ministru prinse roata, nemaifiind în stare să judece. Masters oprise motorul şi şalupa mică plutea în derivă. Primul ministru o ţinu nemişcată, în timp ce Masters îşi ridică puşca şi îi ţinti pe teroriştii din şalupa gonflabilă.

— Nu, Masters! strigă primul ministru. Pentru Dumnezeu, nu poţi…

Dar Masters îl ignora şi ţintea hotărât, cu atenţie. Primul ministru dădu drumul timonei şi se repezi spre Masters, încercând să-i împingă puşca în sus. Masters înjură, îl prinse de umăr şi îl împinse într-o parte.

— La naiba, daţi-mi drumul! spuse el cu asprime. Nu-i voi lăsa să se întoarcă acolo!

Primul ministru rămase pe loc, şocat de ferocitatea lui Masters. Se uită peste marea rece, la barcă. Masters trase. Fu o explozie scurtă, decisivă. Cineva strigă, iar un om îşi aruncă braţele în sus şi se prăbuşi peste margine. Masters îşi coborî arma. Aerul ieşea fâsâind din barca gonflabilă. Primul ministru închise ochii, ascultând ţipetele înfricoşate. Deschizând ochii, îi văzu pe terorişti în apă, înotând înnebuniţi spre ei. Masters se întoarse la timonerie şi porni motorul. Şalupa mârâi, apa începu să se agite în jurul ei şi barca se îndepărtă de oamenii care înotau. Strigătele lor de ajutor erau puternice şi clare. Primul ministru era în stare de şoc. Masters viră într-un arc larg în jurul ambarcaţiunii cuprinse de flăcări şi se îndreptă din nou spre întuneric.

Privind în spate, primul ministru văzu cealaltă şalupă scufundându-se încet. Auzi strigătele de ajutor ale oamenilor din apă, mai întâi scăzând în intensitate şi apoi dispărând total, în timp ce ei fură înghiţiţi de întuneric.

— Vor muri îngheţaţi, spuse primul ministru.

— Aşa este, zise Masters. Dar măcar nu se vor întoarce la ticălosul acela de McGee, ca să-l ajute mâine.

Masters menţinu şalupa pe un curs constant, în timp ce primul ministru se aşeză pe punte, şocat şi epuizat. Întunericul îi înconjura, după ce înghiţise barca teroriştilor. Luminile platformei dispăruseră de mult, iar luna se ascundea în spatele norilor. Ud şi înfrigurat, şocat de ceea ce tocmai văzuse, primul ministru cedă în faţa unei frici pe care abia reuşea să o controleze.

Lipsa de omenie a lui Masters îl uimise. O înţelesese, dar îl irita. Ştiind că Masters era sergent în legendarul SBS, ştia totodată cât de bine antrenat şi de curajos trebuia să fie acesta. Masters trăia într-o altă lume, într-o lume în care moartea violentă era normală. El fusese antrenat să-şi folosească simţurile şi să nu cedeze în faţa îndoielii. Şi să ucidă fără ezitare, atunci când considera necesar. Acum, cu toate acele talente, el putea asigura întoarcerea lui, a primului ministru, întreg şi nevătămat, chiar dacă asta costase viaţa unor terorişti.

Primul ministru ştia că, din punctul de vedere al lui Masters, teroriştii arşi de vii, înecaţi sau îngheţaţi în marea din spatele lor, îşi primiseră doar răsplata cuvenită. Tocmai această idee îl înspăimânta pe primul ministru, dar nu putea evita adevărul. Ceilalţi muriseră pentru ca el să trăiască, şi acest adevăr îl cunoşteau şi el, şi Masters.

După scurt timp, auziră sunetul elicopterului de salvare. Zbura de la est la vest, chiar în faţa lor, la altitudine foarte mică. Masters opri imediat barca şi se duse în spate, la pupa. Puntea era plină de găuri prin care pătrundea apa.

— Suntem norocoşi, spuse el. Încă zece minute şi ne-am fi scufundat. Am fi murit îngheţaţi, exact ca nenorociţii ăia.

Aruncă ancora peste bord şi se întoarse la timonerie, unde căută ceva pe podea. Se ridică ţinând în mână un pistol de semnalizare, pe care îl îndreptă spre cer. Urmă o explozie scurtă, surdă. Racheta ţâşni în sus, spre cer, destrămând întunericul cu o lumină verde şi purpurie. Masters trase un al doilea semnal şi dungile colorate formară o umbrelă, urcând şi apoi curbându-se spre exterior şi dispărând deasupra mării întunecate.

Pilotul elicopterului Dragonfly văzu rachetele şi coborî, apropiindu-se. În scurt timp, elicopterul plutea chiar deasupra bărcii, elicele lui producând un vârtej de aer.

Întunericul fu străbătut de lumina unui reflector. Elicopterul se oprise la zece metri deasupra lor, legănându-se periculos în vânt, în timp ce motorul lui făcea un zgomot asurzitor. Elicele se învârteau, lovind aerul şi făcând marea să se umfle şi să se agite, valurile trecând peste puntea şalupei şi udându-i pe prim ministru şi pe Masters. Se ţineau de marginea bărcii, clipind din cauza luminii puternice. Din Dragonfly căzu harnaşamentul de salvare,

balansându-se sălbatic în vânt. Primul ministru privi în sus şi văzu legăturile care se legănau, apoi privi şi mai sus, la baza elicopterului şi se simţi cuprins de ameţeală. Masters striga şi îi făcea semne cu mâna, încercând să-i dea instrucţiuni. Primul ministru coborî privirea şi văzu că apa îi ajunsese la glezne.

— ... barca se scufundă! striga Masters. Nu avem timp de pierdut!

Primul ministru întinse mâna după harnaşament, dar îl scăpă. Elicopterul continua să huruie deasupra lor, iar valurile îl udau până la piele. Masters se întinse după legături şi le prinse, după care îi făcu semn primului ministru, care păşi în faţă, ţinându-se de marginea şalupei. Barca se legăna în apa agitată, scufundându-se la pupa. Masters îi făcu semn spre harnaşament, întinzându-l spre primul ministru. Acesta văzu două ochiuri pentru braţe şi o curea, aşa că îşi întinse braţele. Barca se legănă şi primul ministru fu gata să cadă. Masters vorbea, încercând în continuare să-i dea instrucţiuni, dar premierul nu auzea nici un cuvânt. Masters îi prinse harnaşamentul, strângând cureaua în jurul lui, în timp ce vântul continua să şuiere asurzitor.

Sergentul SBS se dădu înapoi şi făcu semne cu mâna elicopterului. Primul ministru îşi simţea inima bătându-i cu putere, din cauza unei frici absurde, copilăreşti. Cablul de deasupra lui se întinse şi el îşi ţinu respiraţia. Fu ridicat în vânt, după care începu să se bălăngăne în aer.

Primul ministru se prinse de legături, icni în căutare de aer şi închise ochii. Stomacul i se răsculase şi simţi dintr-o dată că-i era rău, aşa că deschise ochii din nou. Auzea huruitul elicopterului, se simţea plutind liber şi aruncă o privire spre marea de dedesubt, ale cărei valuri întunecate se întindeau până departe. Continuă să se balanseze într-o parte şi în alta, în timp ce scripetele trăgea cablul tot mai sus. Zgomotul elicopterului crescu, iar vântul deveni mai puternic.

Primul ministru se legăna în spaţiu, văzând cerul întunecat şi marea, simţind vântul şi gustul sării din aer, înainte să fie smucit în sus şi înăuntru. Mâini puternice îl prinseră de umeri şi îl traseră şi mai înăuntru, până când văzu interiorul elicopterului şi o pereche de ochi mari, care-l priveau fix. Văzându-i, omul politic îşi dădu seama cine era: realiză că era chiar *primul ministru*. Mulţumi

acelor ochi neliniştiţi, zâmbind slab. Recunoscător, tânărul mecanic cu ochi mari din Marina Regală desfăcu harnaşamentul şi apoi îl aruncă din nou afară, privindu-l cum cădea în apă.

Primul ministru privi în jos şi văzu marea întunecată. Barca părea prea mică ca să fie reală, iar pupa ei se scufundase sub apă. Masters stătea la prora, care se înălţa spre cer. Se legănă în faţă şi în spate, gata să cadă, apoi se întinse după harnaşament. Prova se zgudui brusc şi se prăbuşi, iar Masters sări în gol, părăsind şalupa care se scufunda, şi care dispăru sub valuri. Masters se balansă pentru o clipă în harnaşament, după care începu să urce.

Păru să treacă mult timp. Vântul şuiera în elicopter. Masters plutea mult mai jos, în întuneric, urcând, apropiindu-se. Apoi capul lui apăru prin podea. Mecanicul îl trase sus. Masters se întoarse şi privi pe uşă la hăul negru de sub ei. Barca nu se mai vedea. Marea se contopea cu întunericul. Masters icni şi se rostogoli pe spate. Rămânând întins, zâmbi şi spuse:

— Acum sunt ai noştri.

Capitolul 13

— Situaţia este următoarea, spuse Masters comandantului său de operaţiuni, locotenent-colonelul Edwards, şi căpitanului Pancroft. Bomba teroristă este acum inoperantă. Le-am zdrobit radarul. Asta înseamnă că ne putem apropia de platformă fără să fim detectaţi. Sugerez să facem asta, şi încă din dimineaţa asta, cât este întuneric, înainte de răsărit.

— Corect, spuse căpitanul Pancroft. Răsăritul reprezintă întotdeauna cel mai bun moment. Îi prinzi pe ticăloşi dormind.

Masters îi zâmbi lui Rudy Pancroft. Îl admira extrem de mult. Căpitanul Pancroft fusese deseori descris ca o legendă în viaţă, pentru munca lui de bună calitate cu patrulele anti-contrabandă din Hong Kong, activităţile de supraveghere în „ţinutul bandiţilor”

din Irlanda de Nord şi, mai ales, datorită faptelor lui eroice din timpul războiului insulelor Falklands, care se încheiase cu doar câteva luni înainte. Era un om pe care merita să-l cunoşti.

— Sunt de acord, spuse locotenent-colonelul Edwards. Cu cât rezolvăm mai repede problema asta, cu atât mai bine. Aşa că, haide să-i dăm drumul.

Cei doi ofiţeri purtau uniforma completă a Infanteriştilor Marinei Regale, inclusiv bereta verde a trupelor de comando, plus aripile paraşutiştilor şi o emblemă care arăta că erau Canotori-Înotători. De asemenea, amândoi aveau numeroase decoraţii militare agăţate de tunici. În comparaţie cu ei, ceilalţi oameni din camera de consiliu de pe Bravo 1 păreau aproape anemici.

Masters stătea la un capăt al mesei, îmbrăcat cu o salopetă imaculată. Primul ministru stătea în dreapta lui, într-un costum nou, cenuşiu închis, cu cămaşă albă şi cravată de mătase. Ceilalţi păreau obosiţi şi palizi, din cauza lipsei de somn şi a agitaţiei. Turner se juca nervos cu barba. Sir Reginald McMillan bătea încontinuu cu degetele în masă. Numai Dalton, „depanatorul" american, reuşise să-şi păstreze pragmatismul dur şi sardonic.

Turner aruncă o privire celor doi ofiţeri RM imaculaţi şi spuse:

— Eu sunt totuşi îngrijorat. Cine naiba îi susţine pe teroriştii? Ai spus că au un om la bordul acestei platforme. Care dintre noi este?

— Nu contează, spuse Sir Reginald. Asta o putem rezolva mai târziu. Ceea ce e important acum este Charlie 2. Trebuie să luăm înapoi platforma asta.

— Nu sunt de acord, zise Dalton. Eu cred că Turner are dreptate. Dacă McGee a spus că omul lor e la bordul acestei platforme, atunci acest om poate fi foarte periculos. McGee a spus că e unul dintre noi. E chiar aici, în această sală de consiliu. Dacă are o staţie radio, aşa cum a spus McGee, atunci îi poate contacta pe teroriştii. Dacă o face, nu-i mai putem lua prin surprindere. Ar fi preveniţi şi efectul-surpriză s-ar duce de râpă. Nu cred că SBS poate lansa un atac cu şanse de reuşită dacă teroriştii ştiu că venim.

La masă erau doisprezece oameni, care se priveau unul pe celălalt, simţindu-se dintr-o dată inconfortabil, retraşi şi iritaţi.

— Unul dintre noi? întrebă francezul.

— Exact, răspunse Masters. Au spus clar că au un om în această sală de consiliu, aşa că aş putea fi eu… dumneavoastră… oricine. Nu avem cum să aflăm.

Urmă o nouă perioadă lungă de tăcere. Oamenii se foiau, tuşeau sau priveau fix masa. Subsecretarul îşi sprijini bărbia în palme, părând extrem de neliniştit.

— Incredibil! exclamă el. Devine din ce în ce mai incredibil, cu fiecare clipă. Toată această situaţie sfidează raţiunea şi e de-a dreptul înnebunitoare. Mai întâi, teroriştii scufundă o platformă, apoi preiau controlul alteia. Acum descoperim că unul dintre conducătorii noştri de frunte a ordonat asasinarea primului ministru. Toată chestia asta mi se pare şocantă.

Sir Reginald oftă.

— Am mai trecut prin toate acestea. Haideţi să ne ocupăm de problema de faţă şi să rezolvăm porcăria asta.

— E porcăria voastră, îi spuse subsecretarul. Şi este dezgustătoare. Lipsa de securitate din cadrul organizaţiei dumneavoastră e extrem de scandaloasă.

— Sunt de acord, zise primul ministru. Încă sunt şocat de întreaga afacere. Dacă se aude ceva despre asta, repercusiunile vor fi devastatoare pentru noi toţi.

— Ne-am face de râsul lumii, spuse subsecretarul.

— Categoric, replică primul ministru. Mai rău încă: încrederea în viabilitatea Mării Nordului va fi pierdută, pe plan internaţional.

— Şi asta este adevărat, spuse Dalton. Partea mea se va retrage, în mod sigur. Nu-i văd pe americani rămânând în Marea Nordului, dacă află de acest dezastru.

Căzură din nou în tăcere, care era întreruptă doar de câte o tuse nervoasă. Fură aprinse mai multe ţigări şi trabucuri şi fumul lor făcu aerul albastru.

— Are o staţie radio, le reaminti Turner. Orcine ar fi, are o staţie radio. Ar fi mai bine să verificăm fiecare cabină de pe platformă, ca s-o găsim.

— Nu, spuse locotenent-colonelul Edwards. Nu cred. În primul rând, e posibil să se fi descotorosit deja de staţie, ca să nu fie prins. Apoi, o astfel de cercetare ar produce suspiciuni în rândurile echipei. Vreţi să păstraţi totul secret cât mai mult timp posibil. Dacă omul este în această sală de consiliu, aşa cum a spus

McGee, atunci să ne asigurăm că va rămâne aici. Vom ataca platforma imediat. Totul se va termina până la primele raze ale soarelui. Până atunci, nimeni nu părăseşte această cameră de consiliu, în afară de oamenii de la SBS. Astfel ar trebui să rezolvăm această problemă particulară.

Comandantul privi în jurul mesei. Cei mai mulţi păreau să fie de acord. Primul ministru nu se putu abţine să nu zâmbească uşor, când îl privi pe Sir Reginald.

— Şi apoi? întrebă Dalton. Tot va trebui să aflăm cine este. Dacă reuşim să respingem acest atac, va pune la cale altele, şi asta nu e acceptabil.

— Cred că ar trebui să lăsaţi pe mâine această problemă, spuse căpitanul Pancroft. Deocamdată, problema principală este recuperarea platformei aflată în mâinile teroriştilor.

— Sunt de acord, zise primul ministru. Trebuie să-i scoatem pe terorişti de pe Charlie 2 şi apoi să muşamalizăm toată afacerea. Asta este prima noastră grijă.

— Dar de ce să atacăm? întrebă Turner. Nu văd scopul. Un astfel de asalt necesită o mulţime de oameni – şi mulţi dintre ei vor fi ucişi. De ce să nu aşteptăm? Teroriştii şi-au pierdut bomba. De ce să-i atacăm, când putem să-i lăsăm acolo până termină proviziile?

— Ar dura prea mult, spuse Masters. Pe Charlie 2 au fost transportate ieri provizii proaspete. Asta le oferă patru sptămâni în condiţii normale, dar care se pot prelungi mult mai mult.

— Şi? spuse Turner. Eu aş zice că e problema lor.

— Nu, zise Dalton. Aici sunt de acord cu Masters. Dacă îi lăsăm să stea patru săptămâni pe Charlie 2, vor începe să-şi folosească staţia radio. Vor vorbi cu presa – vor folosi întreaga mass-media. Înainte să ne dăm seama, ar afla toată lumea. Trebuie să împiedicăm asta.

— Presa va afla oricum, spuse Turner. Dacă îi capturăm pe terorişti, aceştia vor vorbi. Nu puteţi trece sub tăcere un astfel de lucru. E prea mare pentru a rămâne secret.

— Nu sunt de acord, spuse americanul. Nimic nu e prea mare pentru a fi trecut sub tăcere. Dacă teroriştii sunt capturaţi, vor fi duşi direct la închisoare şi nu li se va permite să ia legătura cu presa. În definitiv, e o problemă de securitate naţională. Pe acest

motiv, ne putem asigura că procesele vor avea loc cu uşile închise. În acest caz, companiile petroliere vor stabili, de comun acord, o versiune proprie a evenimentelor, teroriştii vor primi fiecare câte douăzeci de ani de închisoare şi, până la eliberarea ticăloşilor, toată povestea asta va fi istorie. Şi, până atunci, Marea Nordului va fi secată de petrol şi noi vom fora în altă parte.

— Asta e important, spuse subsecretarul. Este vitală o muşamalizare totală. Singurii oameni care vor şti despre această afacere sunt teroriştii şi noi, aşa că trebuie să ne asigurăm că va rămâne aşa.

— Mai ştiu şi cei care i-au sprijinit pe terorişti, îi aminti Turner.

— Ei nu vor vorbi, zise Masters. Aşa cum m-a informat McGee cu amabilitate: ei nu pot nici măcar discuta această problemă, fără să se dea de gol.

— McGee le-a făcut-o, spuse Dalton.

— Aşa este, răspunse Masters. I-a înşelat, iar acum ei trebuie să stea cuminţi şi să-şi ţină gurile închise.

— Deci, spuse primul ministru. Îi atacăm imediat. Lansăm un atac la scară mare şi îi scoatem de pe platforma aceea, după care îi aruncăm în închisoare şi uităm de ei.

— Întocmai, zise Dalton. McGee ne-a oferit povestea. Vom spune că a avut loc un cutremur subacvatic. Şi lăsăm presa să afle asta.

— E destul de riscant, spuse Sir Reginald. Va trebui să folosim mulţi oameni. Nu ştiu cum vom păstra totul secret, cu atâţia oameni care ştiu…

— Oameni *din SBS*, sublinie locotenent-colonelul Edwards. Oamenii mei operează întotdeauna în secret şi nu vorbesc niciodată după aceea.

— Deci vom folosi trupele SBS ca să recapturăm platforma, spuse Dalton, apoi vom face o declaraţie de presă şi vom înlocui toată echipa cu oameni noi, care nu vor şti ce s-a întâmplat. Cred că asta ne rezolvă problema.

Zâmbi şi privi în jur, primind înclinări din cap aprobatoare de la toţi, cu excepţia lui Masters, care privea pe cel mai apropiat hublou, spre Forties Field. Şi-l amintea pe Barker stând în barca cu motor, cu ochii măriţi a neîncredere, când cădea peste pupa. Acum Barker era mort şi plutea acolo, undeva. Era pe fundul

mării, alături de ceilalţi morţi, muncitori de pe platformă şi terorişti, iar responsabili de toate acestea erau ticăloşii aceia de pe Charlie 2. Masters îi aruncă o privire subsecretarului şi îi văzu faţa frumoasă şocată. Ştia că civilul nu era şocat de numărul morţilor. Că ura lui faţă de companiile petroliere îi ştersese total pe morţi din gândurile lui. Era un animal politic, iar acea problemă era în întregime politică. Până la urmă, întotdeauna totul se reducea la politică. Masters ştia asta şi simţi o repulsie profundă, dar trebuia să suporte. Avea o treabă de făcut.

— Bine, spuse primul ministru cu gravitate, după un timp de gândire considerabil. Autorizez atacul.

Valul de uşurare care trecu prin rândurile celor de la masă fu întrerupt de ţârâitul telefonului. Turner îl ridică, cu o faţă surprinsă.

— Charlie 2 e pe linie, îl informă operatorul. Vor să vorbească cu camera de consiliu.

Turner se încruntă.

— Cu cineva anume?

— Nu. E conducătorul lor, McGee. Vrea să vorbească cu cineva din camera de consiliu.

Turner tremură vizibil şi se concentră asupra podelei.

— În regulă, spuse el cu o expresie învinsă şi comută pe linie deschisă. Spune-i că sunt aici.

La telefon se auzi vocea răguşită a lui McGee, evident furios.

— OK, ticăloşilor, spuse el. Mi-aţi aranjat bomba, dar nu sunt terminat încă. Vreau să vorbesc cu Masters.

Urmă o tăcere scurtă, tensionată, în care Turner se ridică cu receptorul în mână, neştiind ce să facă. În cele din urmă, după ce primi încuviinţarea tăcută a primului ministru şi a lui Sir Reginald, îi întinse telefonul lui Masters.

— Aici Masters.

— Eşti un ticălos isteţ, Masters.

— Mersi pentru compliment, zise Masters. Ce vrei?

— Capul tău, spuse McGee.

— N-ai să-l obţii.

— Ba s-ar putea să-l iau. Nu sunt terminat încă. Mai am un atu în mânecă.

Masters îi privi pe ceilalţi din cameră şi văzu teama

întorcându-se pe feţele lor.

— Ce anume? îl întrebă el pe şeful teroriştilor.

— Crezi că sunt prost, Masters? Crezi că m-ai învins? Ei bine, nu te grăbi să te bucuri.

— Ce vrei? repetă Masters.

— Vreau ceea ce am vrut tot timpul. Un milion bani gheaţă şi eliberarea celor patru tovarăşi ai mei din Maze.

— Prea târziu, îi spuse Masters. Nu mai ai ce să oferi. Nici măcar nu te mai poţi târgui cu bomba ta. Ţi-am distrus-o.

— OK, aşa e. Dar asta nu înseamnă că stau degeaba aici. Nici pe departe.

— Nu?

— Nu. Desigur, dacă n-ai fi fost atât de tâmpit, ai fi ghicit. Încă mai pot scufunda platforma asta.

Masters aruncă o privire în sala de consiliu. Oamenii de la masă se aplecară în faţă, arătând tensionaţi şi derutaţi.

— Am venit pregătiţi, spuse McGee. Avem exploziv plastic. Nu mai putem face o gaură în Forties, dar tot putem să scufundăm platforma asta. O să arunc în aer un picior-ponton, Masters, şi tu ştii ce înseamnă asta. Toată blestemata de platformă se va duce la fund – şi asta nu e o veste prea bună pentru voi.

Turner gemu şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Ceilalţi se priviră, unii devenind palizi, dar Dalton se ridică, ocoli calm masa şi se opri lângă Masters, privindu-l atent, cu ochii aproape închişi.

— Exploziv plastic? întrebă Masters.

— Exact, confirmă McGee. Suficient ca să fac o gaură într-un picior-ponton şi să scufund toată platforma. Şi asta o să fac, Masters, dacă nu cădem chiar acum la o înţelegere.

Când Masters îl privi pe Dalton, americanul ridică din umeri şi aprobă din cap, spunându-i să accepte.

— Bine, zise Masters. Cum procedăm?

Primul ministru îl privi mirat pe Dalton, care ridică din nou din umeri, după care îşi ridică mâinile în sus, într-un gest de resemnare. Turner gemu, tot cu capul în mâini, iar Sir Reginald suspină.

— Ai timp până la răsărit, spuse McGee. N-am nevoie de primul ministru. Am furat deja un milion de la finanţatorii noştri. Restul îl voi lua de la voi, ticăloşilor. Aduceţi banii la răsărit. Cu

elicopterul. Tu o să pilotezi personal acel elicopter, Masters, şi stăm atunci de vorbă. Mai rămân cei patru oameni ai mei din Maze. Vreau să fie eliberaţi până mâine la ora 6 dimineaţa. Unul dintre ei trebuie să mă sune, imediat ce vor fi liberi, şi vreau scuze prezentate în scris în ziarele de seară din Anglia.

— Şi pe urmă?

— Vom pleca. Cu elicopterul. O să aterizăm pe o pistă particulară, după care vom dispărea şi ne vom ţine gurile închise cât timp vom fi liberi şi nevătămaţi. Dacă vă atingeţi de vreunul dintre noi, vorbim. Dacă nu, păstrăm tăcerea.

— Altceva? întrebă Masters.

— Nimic, zise McGee. Ai timp până în zori să ajungi aici cu banii. Dacă nu, platforma se scufundă. Şi nu încerca nici un atac mişelesc. Asta nu mi-ar plăcea deloc. La primul semn de atac, aruncăm în aer piciorul-ponton. Asta e tot.

Urmă o tăcere lungă. Masters îşi ţinu respiraţia şi apoi expiră din nou. Privirea i se îndreptă spre hublouri, spre întunericul de dincolo de ele. Tuşi, inspiră din nou adânc şi expiră încet.

— De acord, zise el. În zori.

McGee închise şi Masters puse receptorul în furcă, după care examină feţele din jurul mesei. Primul ministru se aplecă în faţă, scărpinându-şi bărbia şi uitându-se la omul de la SBS, ca şi cum ar fi încercat să-l cântărească din priviri. Masters îi oferi un zâmbet slab.

— Ei bine? întrebă primul ministru.

— Nu, interveni locotenent-colonelul Edwards, în numele lui Masters. O să luăm înapoi platforma aceea în noaptea asta. O să începem acţiunea chiar în acest moment.

— Nu putem face asta, insistă Sir Reginald. Am auzit cu toţii ce a spus omul ăla. În clipa în care miroase un atac, face o gaură în picior.

— Ce înseamnă asta? întrebă subsecretarul.

— Platforma se va scufunda, explică Turner.

— Ne putem permite să mai pierdem una? întrebă primul ministru. Putem sacrifica atât de mult?

— Nu, răspunse Sir Reginald. Nu cred că putem. Charlie 2 e cea mai importantă dintre toate platformele şi nu o putem pierde.

— De ce e cea mai importantă? întrebă subsecretarul.

— E o rafinărie, explică Turner. E o rafinărie plutitoare, care controlează fluxul întregului petrol de la nord de Beryl Field.

— Nu înţeleg, spuse subsecretarul. E o singură platformă. Sunt sigur că ne putem dispensa de o singură platformă.

— Ne putem permite încă o platformă, spuse Turner. Dar nu Charlie 2.

— De ce? insistă subsecretarul.

Turner se ridică şi se duse la harta uriaşă a Mării Nordului, care era prinsă pe o tablă. Îşi puse degetul arătător pe Forties Field, îl deplasă spre nord, până la Beryl Field, apoi îl mişcă şi mai la nord, trecând de Eagle 3 şi oprindu-se deasupra lui Frigg Field.

— Mai mult de jumătate din petrolul nostru – şi prin asta mă refer la petrolul din sectorul britanic – circulă acum pe o conductă submarină unică, care leagă cele cinci câmpuri petroliere importante de Peterhead. Aşa cum vedeţi, această conductă unică conectează toate câmpurile importante de la nord de Forties Field. Petrolul din toate câmpurile de la nord de Frigg Field trece prin Frigg, de acolo coboară la Beryl, de la Beryl aici şi apoi de aici ajunge la Peterhead. În această reţea, Charlie 2 funcţionează ca rafinărie, controlând viteza fluxului de petrol. Dacă McGee face o gaură în acel picior-ponton, Charlie 2 se va scufunda, cu siguranţă – dar nu se va scufunda, mai întâi se va da peste cap. Asta va conduce cu siguranţă la desprinderea conductelor extractoare, care, mai departe, vor sparge conductele principale. Atunci vom pierde petrol. Conductele se vor face bucăţi. Petrolul se va revărsa în mare şi kilometri întregi de conductă vor fi pierduţi. Nu vom reuşi să reparăm acest dezastru – cel puţin, nu rapid – şi în acest timp, tot petrolul de la nord de aici va fi pierdut pentru totdeauna. Asta se ridică la aproape jumătate din extracţia noastră totală.

— Vă referiţi la extracţia *britanică*, sublinie primul ministru.

— Da, domnule, la extracţia britanică.

— Şi dacă nu putem evita asta? întrebă primul ministru. Cât de rău va fi, în termeni economici generali?

— *Foarte* rău, spuse subsecretarul, ajuns acum pe un teren mai familiar. Petrolul este principalul nostru carburant pentru maşini. Totodată, este nevoie de el pentru termocentrale şi pentru uzul casnic. Este materia primă pentru tot felul de

substanţe, cum ar fi masele plastice, şi fără el industria petrochimică va muri. În prezent, Marea Britanie este dependentă de petrol pentru aproape două treimi din necesarul ei de combustibil. Pierderea a mai mult de jumătate, pentru perioada preconizată de domnul Turner, ar însemna o adevărată catastrofă.

— În regulă, domnule Turner, spuse primul ministru. Cât de mult ar dura repararea stricăciunilor?

— Între un an şi doi ani, răspunse Turner, în funcţie de condiţiile meteorologice şi presupunând, totodată, că stricăciunile *pot* fi reparate.

— În acelaşi timp, interveni Sir Reginald, cum impozitele impuse de guvern şi munca britanică organizată ne obligă să fabricăm platformele în Franţa şi Norvegia, în loc să o facem acasă, aceste două ţări, văzând situaţia noastră dificilă – şi fiind deja îngrijorate din cauza prezenţei noastre crescânde pe pieţele din SUA şi Orientul Mijlociu – probabil că îşi vor acoperi spatele, cerându-ne preţuri uriaşe pentru următoarele platforme şi ademenindu-i pe investitorii străini să facă afaceri numai cu ei. Pe scurt, domnule prim ministru, ar fi un dezastru.

Primul ministru îşi împreună mâinile, îşi trosni încheieturile, îşi îndoi degetele şi apoi se încruntă la preşedinte.

— Nu e momentul cel mai potrivit să daţi vina pe guvern, replică el cu o voce îngheţată.

— Aşadar, îi atacăm la noapte, spuse locotenent-colonelul Edwards, ca să evite prelungirea confruntării.

— Dacă îi atacăm, vor scufunda Charlie 2, răspunse Sir Reginald cu încăpăţânare.

— Nu, nu o vor scufunda, spuse Masters. Vor face doar o gaură în ea.

— Şi asta nu o va scufunda? întrebă primul ministru.

— Nu imediat, explică Turner. Va dura cel puţin douăzeci de minute. Depinde de cât de mare este gaura, dar SBS ar avea ceva timp la dispoziţie.

— Aşa este, zise Masters. Iar teroriştii nu vor şti că venim. Nu vor afla decât după ce vom ajunge efectiv pe platformă, ceea ce ne dă un avantaj din start.

— Submersibilele, sugeră căpitanul Pancroft.

— Exact, zise locotenent-colonelul Edwards. Vom folosi submersibilele miniaturale. În mod normal, ele transportă doi oameni, dar putem înghesui trei în fiecare şi va rămâne totuşi loc şi pentru arme. Vom porni de la Peterhead. Vasele transportoare ne vor duce aproape de Charlie 2. La vreo opt kilometri de Charlie 2, ne vom scufunda cu submersibilele, vom naviga până la platformă şi vom ieşi la suprafaţă chiar sub puntea principală. Putem urca pe scări. Teroriştii nu se vor aştepta să venim. Mulţi dintre ei vor fi adormiţi, ceea ce este în avantajul nostru. Un alt avantaj este vremea. Ne aşteptăm la o furtună, peste vreo trei ore. Deşi asta ne va îngreuna ascensiunea, în mod sigur îi va face pe terorişti mai apatici. Deci, vom reuşi să ajungem la bord. Primul val îi va ataca pe terorişti. În acest timp, al doilea val intră în piciorul deteriorat – putem presupune că până în acel moment teroriştii vor face deja o gaură în el – şi vor acoperi gaura înainte ca platforma să se scufunde. După aceea, se vor întoarce pe punte şi îi vor ajuta pe ceilalţi să-i învingă pe terorişti.

— Toate acestea sună teribil de eficient, spuse Sir Reginald. Dar sunteţi siguri că teroriştii nu vă vor vedea când vă apropiaţi, chiar dacă sunteţi sub apă?

— Nu cred că ne vor vedea, spuse Masters, privindu-şi comandantul şi răspunzând în locul lui. Le-am distrus radarul şi camerele video submarine, aşa că nu ne vor vedea venind. S-ar putea să ne vadă pe scări, dar este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Chiar dacă ne văd acolo, măcar putem să luptăm ca să ajungem sus. E clar că vor face gaura în piciorul-ponton imediat ce ne vor vedea, dar tot ne vor rămâne douăzeci de minute. Dacă reuşim să coborâm în picior în acel interval de timp, ar trebuie să reuşim să salvăm platforma.

— Dar platforma va fi totuşi deteriorată, insistă Sir Reginald. Va avea defecţiuni serioase, în urma luptei.

— E adevărat, spuse Masters. Mi-e teamă că va trebui să acceptăm asta. Dar vom reuşi să o ţinem la suprafaţă şi atunci vom reuşi să o reparăm. În plus, conform versiunii pe care o veţi oferi presei, se presupune că platforma va fi deteriorată în urma cutremurului de pe fundul mării – aşa că eu cred că ar trebui să arate aşa.

— Bine gândit, zise Dalton. Imediat ce va fi dată declaraţia de

presă, vom vedea avioane deasupra platformei. Presa va dori să facă fotografii. Vor vrea să vadă o platformă deteriorată. Aşa că să-i lăsăm pe terorişti să distrugă Charlie 2. Se potriveşte cu povestea noastră.

Primul ministru îi privi pe rând pe toţi. Îşi puse mâinile pe masă şi clătină din cap, uimit.

— Nu-mi vine să cred, murmură el.

— Haideţi să o facem, zise locotenent-colonelul Edwards. Va trebui să lovim platforma aceea cât timp este încă întuneric, iar acum e ora două.

— Sunt de acord, spuse Dalton, împingându-şi scaunul în spate şi ridicându-se în picioare. Să-i dăm drumul. Nu avem timp de pierdut.

Toţi ridicară ochii spre el, surprinşi.

— Merg şi eu, explică el. Vreau să am o discuţie cu acest McGee. Vreau să ştiu cine sunt finanţatorii lui.

— Nu puteţi merge, obiectă subsecretarul. Omul care i-a finanţat pe terorişti este în camera aceasta de consiliu. Trebuie să stăm toţi aici, până când SBS îşi va încheia atacul. Aşa am stabilit.

— Cu tot respectul, spuse Turner, e greu de crezut că Dalton ar fi acel om, ţinând cont că supravieţuirea platformelor este în interesul lui şi al companiei lui.

— Sunt de acord, spuse locotenent-colonelul Edwards. Dacă vrea să meargă, lăsaţi-l. Domnul Dalton nu are numai o experienţă largă în lupta antiterorism, dar a fost şi într-o unitate a Forţelor Speciale Americane SEAL (*Amphibious Sea Air Land*). Acolo ne-am întâlnit prima dată. Deci, dacă vrea să meargă, eu nu am nici o obiecţie.

Îl priviră cu toţii pe prim ministru, care ridică din umeri obosit şi spuse:

— Sunt de acord.

— Bine, zise Dalton.

În camera de consiliu se lăsă tăcerea pentru o perioadă ce păru foarte lungă, dar care dură, de fapt, doar câteva secunde. Afară se auzeau bocănituri, strigăte îndepărtate şi bufnituri înfundate. Munca continua şi noaptea, ca de obicei, desfăşurată de „trepăduşi” şi necalificaţi, care nu ştiau nimic din ce se întâmpla înăuntru.

Masters îşi privi ceasul, apoi se uită la primul ministru. Văzu privirea tăioasă a acelor ochi albaştri, pe faţa îmbujorată, cunoscută.

— Eu rămân aici, spuse primul ministru, adresându-se locotenent-colonelului Edwards. Vom rămâne cu toţii aici până se termină totul. Voi avea grijă personal ca nimeni să nu părăsească această încăpere până când ne anunţaţi voi.

Edwards înclină din cap şi îi zâmbi lui Masters. Turner se ridică, căscă şi se întinse, ca şi cum ar fi scăpat de starea de nervozitate. Masters privi în jurul camerei. Era luminată şi plină de fum. Dându-şi seama că era două noaptea, se simţi brusc obosit. Clătină din cap şi îşi frecă ochii, având o uşoară senzaţie de ireal. Deschizând ochii, văzu că Dalton zâmbea ca un şcolar, în timp ce se îndrepta spre uşă. Era urmat de cei doi ofiţeri SBS. Masters privi într-o parte şi în cealaltă, la oamenii de la masă. Absolut toţi păreau vinovaţi. Ieşi din cameră.

Capitolul 14

Masters mergea cu ceilalţi pe platforma enormă, simţind vântul rece pe faţă şi văzând luminile sondelor urcând spre cerul întunecat, unde norii formau un plafon jos, apăsător. Avea un sentiment de înălţare, o invazie proaspătă de energie. Mergea repede şi nerăbdător, între Edwards şi Pancroft, exact în spatele lui Dalton, care părea să-i conducă, entuziasmat. Americanul ocoli macaralele şi grămezile de lăzi de lemn, expunându-se unui vânt şi mai puternic şi sunetului tunător al mării. Ajuns la capătul punţii, o luă înainte pe o scară de oţel, apoi traversă în diagonală o punte mai mică, până la camera radio. Uşa era închisă, dar Dalton o deschise şi intră, urmat de ceilalţi. Operatorul ridică privirea, surprins.

— Domnul Dalton! exclamă el, şocat de brusca apariţie a personajului temut şi respectat.

— Ia o pauză, puştiule, spuse Dalton. Închide uşa după ce ieşi.

— Poftim? zise operatorul.

— Vreau să pleci, spuse Dalton.

— Nu am voie să fac asta, domnule Dalton. Ştiţi că nu pot pleca.

Masters păşi în faţă şi făcu semn cu degetul spre uşă. Operatorul, recunoscându-l pe mecanicul şef, se ridică, cu o faţă foarte derutată, şi se îndreptă spre uşă. Ieşi, dar apoi îşi băgă din nou capul înăuntru.

— Aştept aici? întrebă el.

— Exact, spuse Masters. Aşteaptă acolo. Când o să avem nevoie de tine, o să te strigăm.

— Am înţeles, şefule! spuse operatorul vioi, apoi ieşi şi închise uşa.

Masters se aşeză la staţie, contactă securitatea de la ţărm şi le spuse să-l cheme pe Blackburn, cât mai rapid posibil. Pe linie se auzeau păcănituri. Furtuna fierbea. După un timp care li se păru foarte lung, auziră vocea lui Blackburn.

— Masters? întrebă acesta.

— Da, zise Masters.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Blackburn. Dormeam. Ar fi bine să ai un motiv serios.

— E o urgenţă, Andy. Poţi să ne faci legătura de aici pe o linie codificată cu trupele SBS din vechiul centru de instructaj de la Achnacarry?

— Scuze, Tone. Am nevoie de o autoritate mai înaltă ca să fac asta. Ce naiba se întâmplă?

Dalton se duse lângă Masters şi se aplecă spre microfon.

— Aici Paul Dalton, spuse el. Eu sunt autoritatea superioară de care ai nevoie.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu pot accepta asta. Din câte ştiu eu, aţi putea fi oricine. Aveţi codul de identificare?

— Bun om, spuse Dalton, apoi îşi rosti codul personal confidenţial, prin care se putea identifica la telefon.

Urmă o pauză, în care Blackburn verifică în carneţelul său cu numere de identificare, după care spuse:

— În regulă, domnule. Continuaţi.

— O să predau microfonul ofiţerului comandant al

escadronului SBS de la Achnacarry. Locotenent-colonelul Edwards. Vreau să-i faceţi legătura cu secundul la comandă din Achnacarry. Înţeles?

— Da, domnule, am înţeles. Aşteptaţi un minut, până fac legătura.

— Codificată.

— Da, domnule.

Staţia radio emise păcănituri puternice, iar Masters se ridică şi cedă locul comandantului său. Locotenent-colonelul Edwards se aşeză calm în faţa staţiei, până când se auzi o altă voce:

— Locotenent-colonelul Edwards?

— Da, aici Edwards. Te rog să te identifici.

— Maiorul Laurence Lockyard.

Edwards râse.

— Vocea asta nu putea aparţine altcuiva, domnule maior. Pari cam somnoros.

— Sunt în pijama, şefule, şi dormeam zdravăn. Ce se întâmplă acolo?

— E o problemă confidenţială, Laurence. Nu vreau să răsufle nimic.

— Nici nu mă aşteptam să folosiţi această linie în altă situaţie, şefule. Deci, care e situaţia?

— Urgentă. Acţiune imediată. O platformă petrolieră a fost preluată de un grup mare de terorişti – şaizeci de oameni – şi vom lansa un atac ca să o recucerim. Trebuie să fie executat înainte de răsărit.

— Am înţeles, şefule.

— Este nevoie de cinci vase transportoare de submersibile, care să plece din Peterhead cât mai repede posibil, după ce îţi duci oamenii acolo. Vasul conducător, *Victory*, va duce patru submersibile, iar celelalte patru vase vor duce câte două fiecare, asta însemnând un total de douăsprezece. Vasele vor naviga direct spre Beryl Field. Vreau treizeci şi doi de infanterişti marini din trupele de comando ale SBS, care să meargă cu cele douăsprezece submersibile. Împreună cu mine şi alţi trei de aici vom ajunge la un efectiv total de treizeci şi şase. Oamenii trebuie echipaţi cu setul complet de luptă, inclusiv mitraliere Sterling şi carabine Armalite, cu lansatoare de grenadă M203. Şase dintre

oameni vor acţiona ca echipă de întreţinere, echipată cu plăci de rezervă pentru piciorul-ponton şi cu echipament de urgenţă de sudură în apă. Ai înţeles până aici?

— Da, şefule, am înţeles.

— Bun.

Edwards tuşi în pumnul încleştat, dregându-şi glasul, după care continuă în stilul lui precis şi concis:

— Vreau ca vasele să pornească imediat ce oamenii tăi ajung pe docul de la Peterhead. Veţi zbura acolo cu elicopterul. Şeful securităţii de la British United Oil, Andy Blackburn, te va aştepta şi te va conduce la doc. Imediat după plecarea vaselor, vreau ca acestea să navigheze cât mai rapid posibil. Punctul de întâlnire este la opt kilometri est de Charlie 2, pe o grilă de referinţă trimisă printr-o transmisie codificată, când domnul Blackburn ne va informa de sosirea ta la docul Peterhead. Ajuns la punctul de întâlnire, arunci ancora şi aştepţi sosirea mea. Cât timp aşteptaţi, lansaţi la apă submersibilele. În fiecare vom pune trei, repet *trei*, oameni, plus armele fiecăruia. Le poţi spune că vom executa un atac împotriva platformei Charlie 2 şi că le voi da informaţii suplimentare la sosirea mea. Echipa de întreţinere să stea în aşteptare. Voi veni cu un elicopter pe *Victory* şi vreau să discut cu ei, aşa că nu-i lăsa să urce în submersibile înainte să sosesc eu. Ai înţeles tot?

— Înţeles, şefule.

— Poţi să-mi spui ora la care crezi că vei ajunge la punctul de întâlnire?

Urmă o pauză, în care maiorul Lockyard calculă timpul necesar să adune oamenii, să-i urce în elicoptere, să-i ducă de la Achnacarry la Peterhead, să-i transfere pe vase şi apoi să ajungă cu vasele la punctul de întâlnire. În cele din urmă, când îşi termină calculele, Lockyard spuse:

— Cam peste patru ore.

— Prea mult, zise Edwards.

— Există o limită pentru viteza acestor transportoare de submersibile. Şi, bineînţeles, mai e vorba şi de vremea imprevizibilă. Nu pot promite un timp mai rapid.

— E prea mult, insistă Edwards.

Îl auziră pe Lockyard oftând.

— Cât de repede trebuie să fim acolo?

— Maxim trei ore, spuse Edwards. Nu pot lansa atacul mai târziu de ora şase, aşa că îmi rămân patru ore ca să coordonez totul.

— Am nevoie de cel puţin o oră ca să strâng oamenii şi să-i urc în elicoptere, insistă Lockyard.

— Redu acest timp la jumătate. O poţi face în treizeci de minute. Cum ajungeţi la docuri, Blackburn va elibera drumul şi va avea grijă să mai scoateţi treizeci de minute la îmbarcare. Drumul de la Peterhead la Beryl Field nu ar trebui să dureze mai mult de două ore. Una şi cu două fac trei ore.

De data asta îl auziră pe maiorul Lockyard chicotind.

— Bine, şefu', m-ai convins. Vom fi în punctul de întâlnire în trei ore. Altceva?

— Nu.

— Recepţionat. Terminat transmisia.

— Terminat.

Legătura se întrerupse şi locotenent-colonelul Edwards, mai fericit, se lăsă pe spate pe scaun.

— Ce ziceţi de un elicopter? întrebă el.

— Mă ocup eu de asta, zise Masters.

Ridică telefonul şi sună la dispensarul de pe Bravo 1, după care îl ceru pe doctorul Seymour. Când acesta veni la telefon, Masters spuse:

— Ce face tânărul american?

— Schulman? E bine, dar doarme.

— Unde?

— În dispensar.

— Din cauza medicamentelor?

— Nu, doar de somn. A băut două beri şi a adormit, aşa că l-am lăsat acolo.

— Trezeşte-l, zise Masters. Trimite-l la bar. Spune-i să fie acolo în jumătate de oră. Vreau să vorbesc cu el.

— Bine, spuse doctorul Seymour.

Masters puse receptorul în furcă, după care căscă şi se întinse.

— Vajnicul sergent e obosit, zise căpitanul Pencroft zâmbind. Ar trebui să-l punem în pătuţ.

— În loc să-l târâm cu noi în misiune, completă comandantul ironic. Trebuie să fie prea mult pentru el.

— Crezi că vei rezista, sergent Masters? întrebă Pancroft.

— Eu termin întotdeauna ceea ce încep, îl informă Masters. Ăsta este stilul SBS.

— Aşa te vreau, spuse Edwards. Şi acum, să ieşim de aici.

Ieşiră cu toţii din camera radio şi îl găsiră pe operator stând afară. Tremura şi îşi mişca viguros braţele, ca să se încălzească.

— Acum pot intra? întrebă el.

— Poţi intra, îi răspunse Masters. Dar nu lăsa pe nimeni – şi am spus *nimeni* – să facă vreun apel. Nu-mi pasă cine e.

— Nu cred că pot contrazice…

— Autorizez eu asta, spuse Dalton. Oricine se opune, spune numele meu. Iar dacă vine cineva să facă un apel, aş vrea să ştiu cine e.

— Am înţeles, şefule, spuse operatorul, după care intră în adăpost şi închise uşa.

Dalton o luă înainte pe punte şi apoi pe scăriţă. Vântul devenise mai puternic, vâjâind în jurul turlelor, iar platforma uriaşă era un mozaic de lumini strălucitoare, spaţii albe şi umbre. Traversând puntea principală, fură înconjuraţi de oameni care lucrau încă, urcând şi coborând pe scări, străbătând pasarele, cărând lăzi şi conducte uriaşe. Dalton urcă încă o scară, urmat de Masters, şi apoi de Edwards şi Pancroft. Intrară cu toţii în module, îşi croiră drum pe coridoarele înguste, coborâră câteva trepte şi ajunseră în cantină, folosită şi ca bar. Câţiva dintre muncitorii din schimb mâncau, tăind cotletele groase alături de care se aflau grămezi de cartofi prăjiţi. Cei trei oameni de la SBS se sprijiniră de tejghea, în timp ce Dalton comandă cafea pentru toţi, ca unul din gaşcă.

— Când plecăm? întrebă el, întorcându-se cu faţa spre Edwards.

— Imediat ce va fi posibil, răspunse comandantul.

— Imediat ce Schulman are elicopterul gata de zbor, îl lămuri Masters. N-ar fi rău să fie cât mai curând.

— Crezi că vasele vor ajunge, Tone?

— Da, Paul, aşa cred. Furtuna va începe la ora 6:00, aşa că vor avea un drum liniştit. Dar furtuna va fi dură. Va face ca

ascensiunea să nu fie prea uşoară. Pe de altă parte, îi va scoate din gardă pe terorişti. Nu se vor aştepta să sosim pe o asemenea vreme, iar asta poate fi de ajutor.

— Treizeci şi şase de oameni, spuse Pancroft. Împotriva a şaizeci de terorişti. Şansele nu mi se par prea echilibrate.

— Să-ţi fie ruşine, îl admonestă Edwards. Mie mi se pare că şansele sunt minunate pentru noi. Nici măcar câte doi terorişti pentru fiecare om al SBS. Nici nu merită să ne gândim, căpitane.

— La naiba, spuse Masters, observând zâmbetul lui Pancroft, dar hotărând să fie totuşi serios. Va trebui să riscăm. În plus, jumătate dintre terorişti vor dormi. Putem să-i lovim zdravăn, înainte să apuce să deschidă ochii. Asta ar trebui să le reducă numărul, să echilibreze puţin şansele. Mai ales că vor fi destul de zăpăciţi din cauza furtunii şi a surprizei.

— Sper, spuse Pancroft.

— Ce naiba! exclamă Edwards cu un zâmbet vesel. Nu ne aşteaptă decât să-i luăm ca din oală.

Se uitau cu toţii deseori la ceas, în timp ce-şi beau cafelele. Necalificaţii şi „trepăduşii” de la mese continuau să mănânce, să bea şi să dicute între ei. Masters se gândi cât de ireală părea situaţia. Totul durase doar douăsprezece ore, iar acei oameni continuaseră să muncească în tot acel interval. Nu ştiau nimic, şi probabil că nu aveau să afle niciodată. Urmau să citească despre un cutremur de pământ sub fundul mării, care distrusese o platformă petrolieră, devastase o alta şi ucisese numeroşi muncitori, dar aveau să vadă totul ca pe o parte a muncii lor, tributul plătit pentru cucerirea Mării Nordului. Masters clătină din cap, gânditor.

Cei patru bărbaţi tocmai îşi terminaseră cafelele şi înapoiau ceştile, când Jack Schulman se apropie de ei.

— Bună, spuse pilotul elicopterului, zâmbindu-i lui Masters, dar privindu-i cu curiozitate pe Dalton şi pe cei doi ofiţeri din trupele de comando ale Infanteriştilor Marini, care erau cu el.

— Pari obosit, îi spuse Masters.

— Sunt obosit, zise Schulman. Sunt al naibii de dărâmat, aşa că spune-mi ce treabă ai cu mine.

— Avem nevoie de tine, spuse Masters.

— La ora asta?

— La ora asta.

— Nu-mi spune că s-a mai scufundat vreo platformă. Încă nu mi-am revenit după ultima.

— Nu, zise Masters. Nu e nimic de genul acesta. Vrem doar să ne duci la Beryl. Trebuie să zburăm acolo imediat.

— Pe Charlie 2?

— Opt kilometri mai la est.

— Ce naiba e acolo?

— O să afli destul de curând, spuse Masters. Acum du-te şi pregăteşte-te.

Schulman, care tot mai credea că Masters era un simplu mecanic şef, îi privi pe cei doi membri ai trupelor de comando, care îl încadrau pe Dalton, dar nu întrebă ce se întâmpla acolo.

— Nu-mi vine să cred, zise el.

— Ar fi mai bine să o crezi, Jack.

— E două şi jumătate dimineaţa, pentru Dumnezeu. Ce naiba se întâmplă?

— E o urgenţă, zise Masters.

— Dumnezeule, alta?

— Aceeaşi, într-un anumit sens, minţi Masters. Eagle 3 a fost victima unui cutremur de pământ pe fundul oceanului. Pământul s-a deschis chiar sub ea, apoi acea crăpătură s-a întins rapid spre Beryl Field.

— Asta a scufundat Eagle 3?

— Asta a scufundat-o, spuse Masters cu fermitate.

— Iar acum cutremurul a ajuns la Beryl Field?

— Da.

— Uite, spuse Dalton. Bea o cafea, puştiule. S-ar putea să-ţi fie de ajutor.

— Hei, mulţumesc mult, şefule.

Schulman luă cafeaua, bău puţin, apoi îşi şterse buzele cu mâna.

— Deci, ce se întâmplă la Beryl?

— E vorba de Charlie 2, îi spuse Masters. A suferit defecţiuni grave şi organizăm o operaţiune de salvare.

— De la opt kilometri est? întrebă Schulman.

— Exact, spuse Masters. Nu vrem să aterizăm cu elicopterul pentru că platforma s-ar putea scufunda, aşa că avem de gând să

avansăm mai încet, cu vaporul.

— Iar eu trebuie să vă duc pe vapor?

— Pe scurt, zise Masters, ne duci acolo şi apoi te întorci aici şi aştepţi veşti de la noi.

— Dacă ajungeţi la bord, vă iau de acolo?

— Ne iei dacă salvăm platforma.

— Şi dacă nu o salvaţi?

— Atunci probabil că ne vom duce la fund o dată cu ea.

Schulman îi privi pe cei care mâncau, ca şi cum şi-ar fi dorit şi el un cotlet şi cartofi pai.

— OK, zise el, întorcându-se din nou spre Masters. La ce oră plecăm? Mi-ar prinde bine o masă sănătoasă.

— Trebuia să plecăm de ieri, spuse Masters. Suntem deja cu o zi în întârziere. Vreau să te duci direct pe puntea de zbor şi să ne anunţi când eşti gata.

— Isuse! gemu Schulman.

— Ia un sandviş, sugeră căpitanul Pancroft.

— Mulţumesc, spuse Schulman. E o idee. Îmi place la nebunie viaţa stilată.

Luă un sandviş de la bar, îl îndesă în gură, începu să mestece şi îşi flutură mâna în semn de rămas bun, ieşind din cantină.

— Eşti cam sever, zise Dalton.

— Sper, replică Masters.

— Ştiu că aşa ai ajuns în SBS, dar ar trebui să vii să lucrezi pentru mine. Plata ar fi mult mai bună.

— Nu-l ademeni, Paul, spuse Edwards. Noi avem mai multă nevoie de el decât ai tu – iar tu l-ai răsfaţa.

Pancroft se uită la ceas.

— Ora 2:45, zise el. Vasele ar trebui să fi plecat deja din Peterhead. Sunt pe drum.

— Sper, spuse Dalton.

— Sunt pe drum, zise Edwards. Maiorul Lockyard e un om foarte bun. Ştie ce face.

— Nu-mi place, spuse Pancroft. Vreau să ieşim de aici. Ar fi bine ca tânărul pilot yankeu să se mişte mai repede şi să ne sune.

— Tu îi vei lua pe oamenii de la întreţinere, îi spuse Edwards. Ştii tot ce trebuie despre treaba asta. Când ajungem pe punte, te duci direct la piciorul-ponton şi îi pui să astupe gaura.

— S-ar putea să nu ajung acolo, zise Pancroft.

— O să fii protejat, îl asigură Masters. O să fii acoperit tot drumul. Voi avea eu grijă să ajungi acolo.

— Eu îl vreau pe McGee, spuse calm Dalton.

— Şi eu, îi zise Masters.

— Îl vreau în viaţă, zise Dalton. Vreau să discut cu ticălosul ăla.

— Cine l-a finanţat? întrebă Pancroft. Aş vrea foarte mult să aflu asta. McGee... el trebuie să ştie.

— Aşa este, spuse Dalton. McGee ştie şi vom avea grijă să ne spună şi nouă.

Telefonul sună şi omul din spatele barului ridică receptorul. Îi era cald şi îşi şterse sudoarea de pe frunte, în timp ce întrerupea legătura.

— Platforma elicopterului, îi spuse el lui Masters. Au spus să urcaţi acolo.

Ieşiră din cantină şi urcară pe puntea de zbor. Reflectoarele de pe structuri luminau puntea, formând dâre albe în întuneric. Masters auzea vântul vâjâind ameninţător printre turlele de sondă. Era mai puternic ca înainte, şi asta îi plăcea. Traversară cu toţii pasarela, pe care vântul era şi mai puternic. Venea dinspre nord şi sufla direct peste ei, îndreptându-se spre sud. Marea era dedesubt, foarte departe, dar era ascunsă de întuneric. O auzea izbind picioarele de beton, în timp ce traversau spaţiul deschis. Ajunseră pe platforma de aterizare, unde elicopterul Dragonfly huruia deja, elicele lui punând în mişcare aerul de deasupra lor, în timp ce cei patru bărbaţi se apropiau grăbiţi de aparat. Se aplecară sub rotoare, împotrivindu-se curentului de aer. Doi oameni în salopete galbene împingeau la o parte frânele de la roţi, în timp ce vântul urla pe lângă ei.

— Mergi şi dumneata, şefule? îl întrebă unul dintre ei pe Dalton.

— Da.

— Atunci ar fi mai bine să-ţi scoţi costumul ăla şi să-ţi pui o salopetă.

— Abia aştept, replică Dalton.

Omul zâmbi şi îi făcu semn cu degetul spre cămăruţa de la marginea platformei de zbor. În timp ce Pancroft şi Edwards urcau

în elicopter, Dalton se îndreptă grăbit spre cameră. Rămase înăuntru câteva minute, după care ieşi, purtând o salopetă portocalie. Spre surprinderea lui Masters, avea la şold un toc în care se vedea un Browning High Power de 9 mm.

— Întotdeauna am unul la mine, explică Dalton, fără să fie întrebat. Chiar şi atunci când port frumosul meu costum gri. E o parte a meseriei.

Masters înclină din cap şi se dădu la o parte, lăsându-l pe Dalton să se urce în Dragonfly. Americanul urcă, urmat de Masters.

Având un fuzelaj îngust, elicopterul Dragonfly nu era tocmai potrivit pentru patru pasageri, pilot şi un mecanic, dar se înghesuiră vitejeşte cu toţii. În timp ce Schulman se ducea în cabina pilotului, de la botul aparatului, mecanicul închise uşa laterală, după care le făcu semn să-şi lege centurile de siguranţă. Apoi, cu Schulman la comenzi, elicopterul începu să uruie şi mai tare, se cutremură violent, se clătină puţin şi se ridică de la sol. Puntea rămase sub ei, întunericul se strânse şi mai mult în jurul lor, iar apoi Dragonfly se înălţă în vânt şi porni spre Beryl Field.

Masters ridică privirea spre cer şi văzu luna luminând norii uriaşi. Privind în dreapta, văzu luminile clipitoare de pe Maureen, deşi platforma nu se distingea clar. Elicopterul se înălţa şi cobora, cutremurându-se, şi se legăna, luptând împotriva vântului care bătea puternic dinspre nord, între Insulele Shetland şi Norvegia. Masters era încântat să-i simtă forţa. Era exact ce vroia. Era bine ca marea să se ridice şi să izbească toată acea platformă blestemată. Astfel oferea o acoperire oamenilor de la SBS şi îi distrăgea pe teroriştii.

Schulman mesteca neîncetat gumă şi privea cu atenţie în jur. Masters zâmbi, reconfortat în mod ciudat de prezenţa tânărului. Închise ochii, îşi lăsă capul pe spate şi încercă să lase timpul să treacă.

— Cât este ceasul? întrebă Dalton.

— 4:30, îi răspunse Pancroft.

— La ce oră crezi că vom ajunge acolo?

— Pe la 5:00, zise căpitanul.

Timpul părea să treacă foarte încet. Elicopterul se clătina şi uruia, lovit de vânt. Masters deschise ochii şi aruncă o privire în

partea stângă, ca să vadă luminile aflate mult sub ei. Erau luminile de pe Piper Field, clipind intermitent în întuneric. Deşi nu putea să vadă platformele petroliere, Masters ştia că acolo se lucra în continuare, douăzeci şi patru de ore pe zi. Se foi pe scaunul îngust, uitându-se cum luminile rămâneau în spate, până când nu se mai văzu decât întuneric.

— Cât e ceasul? întrebă din nou Dalton.

— 4:40, spuse Pancroft.

— Isuse, zise Dalton. Suntem într-o gaură neagră, în care timpul curge în sens invers.

— Suntem aproape la jumătatea distanţei, îl informă Schulman.

— Bine, zise Dalton.

— E o noapte foarte păcătoasă, spuse pilotul. Se apropie o furtună.

Tăcură cu toţii, concentrându-se asupra cerului de afară şi văzând doar lumina lunii care aluneca pe deasupra norilor negri. Schulman îşi mesteca guma. Pancroft se uita mereu la ceas. Dalton era pierdut în gânduri, cu faţa ascunsă în umbră. Elicopterul continua să înainteze, uruitul lui umplându-le auzul. Dragonfly se cutremura şi clătinându-se din ce în ce mai mult, cu fiecare kilometru, luptând împotriva vântului tot mai puternic. Masters îşi eliberă mintea de gânduri. Se cufundă în sine, în căutarea păcii, după care reveni încet la suprafaţă. Deschise ochii şi privi în jos. Văzu mai multe lumini care clipeau în întuneric.

— Beryl, anunţă Schulman.

— Continuă să mergi, îi spuse Masters.

— Platforma e încă la suprafaţă, observă Schulman. Vreţi să vă duc mai jos, ca să aruncaţi o privire?

— Nu, spuse Edwards. Avem alte planuri.

Zburară peste Charlie 2, pe care o recunoscură după lumini. Acestea trecură încet pe sub ei şi rămaseră în spate, întunericul revenind. Schulman îşi examină harta, căutând punctul de întâlnire, apoi plesni din degete şi spuse:

— Am ajuns!

Începu să coboare. Coborâră la trei sute de metri, trecând prin nişte nori subţiri. Dedesubt se vedea doar întunericul, un abis negru străbătut de dungi cenuşii. Schulman zbură înainte şi

înapoi, învârtindu-se prin acea pustietate întunecată. Căuta luminile vaselor, dar nu zărea nimic.

— Am ajuns prea devreme, explică Masters.

— Cred că da, spuse Schulman.

— Îndreaptă-te spre Lerwick, zise Edwards. O să trecem pe deasupra lor.

Pilotul făcu ceea ce i se spusese, rămânând la o altitudine joasă. Elicopterul se legăna nebuneşte, cutremurându-se rapid, după care se echilibră din nou. Masters examina marea de dedesubt, dar nu se vedea decât întuneric. Norii de deasupra opreau lumina lunii, iar asta urma să-i ajute în timpul atacului. Continuă să se uite, totuşi, căutând luminile acelea blestemate. Dacă nu apăreau curând, urmau să se afle prea departe. Elicopterul gemu şi se clătină. Pe deasupra capului trecu o masă întunecată. Elicopterul lupta cu vântul, zburând sub nivelul norilor. Trecură alte cinci minute şi apoi, în sfârşit, văzură în faţă luminile mişcătoare ale vaselor SBS.

— Iată-le, spuse Schulman.

— Slavă Domnului, zise Pancroft. Credeam că sunt încă în Peterhead, blocate de furtună.

— Cobor, le zise Schulman.

— Foarte bine, spuse Edwards. Coboară şi lasă-ne pe *Victory*. Ar trebui să fie vasul din frunte.

Elicopterul coborî, în timp ce luminile din faţă se apropiau repede de ei. Erau ca nişte lumânări într-o cameră întunecată, părând să plutească în spaţiu. Apoi crescură, luminând vasele în mişcare. Erau cinci şi formau un triunghi larg, cu vârful îndreptat spre Beryl Field. Coborî şi mai mult, îndreptându-se spre vasul conducător. Dragonfly se clătina uşor, vibrând, dar îşi continuă coborârea oblică, aproape verticală, până când reuşiră să vadă vasele în detaliu. Luminile slabe iluminau punţile ude şi submersibilele albe.

— Primul vas? întrebă Schulman, pentru verificare.

— Primul, confirmă Edwards.

— OK, zise Schulman. Suntem chiar deasupra lui. Cobor acum.

Dragonfly începu să coboare, pe o direcţie perpendiculară. Această mişcare îl făcu să se clatine sălbatic, să se zdruncine şi mai violent şi să uruie mai tare, acoperind şuieratul vântului.

Masters se uită la *Victory*. Puntea se întindea impresionant chiar sub el, formând un model de lumini şi umbre, în timp ce se înălţa şi apoi cobora din nou. În timp ce elicopterul Dragonfly plutea deasupra punţii, legănându-se periculos în vânt, marea era ridicată de curentul de aer şi se revărsa peste navă. Valurile erau ca nişte panglici alb-negre, formând cercuri în jurul ambarcaţiunii. Cercurile se repezeau spre vas, spărgându-se şi înălţându-se spre cer, după care se retrăgeau din nou. Transportorul de submersibile îşi aruncase ancora, iar elicopterul se oprise exact deasupra lui, plutind la aproximativ zece metri deasupra punţii, izbit de vântul puternic.

— Gata, domnilor, spuse Edwards. Să coborâm pe vas.

Îşi desfăcură cu toţii centurile de siguranţă, cu excepţia lui Schulman, şi se strânseră în jurul uşii batante laterale, unde mecanicul umbla deja la harnaşamentul vinciului de salvare. Satisfăcut, mecanicul deschise uşa grea, lăsând să pătrundă înăuntru vântul îngheţat, care începu să urle şi să-i lovească pe cei strânşi lângă deschizătură.

Mecanicul făcu semn cu mâna dreaptă că ofiţerul comandant putea să-şi pună harnaşamentul de pânză. Obişnuit cu aşa ceva, Edwards făcu ceea ce i se ceruse. Se aşeză în pragul uşii, cu picioarele bălăbănindu-se în exterior, şi se lăsă încet să alunece afară. Legăturile se întinseră deasupra lui şi apoi începu coborârea, a cărei viteză era controlată de mecanic, în timp ce Edwards îşi controla poziţia în curentul puternic de aer.

Masters se aplecă să îl privească. Îl văzu pe Edwards legănându-se în bătaia vântului, într-o direcţie şi în cealaltă, într-un arc periculos. Cu toate acestea, continua să coboare, încercând să menţină direcţia, apoi se balansa în sus şi în jos, învârtindu-se, dar devenea din ce în ce mai mic, pe măsură ce cobora deasupra navei. Puntea udă se scufunda şi se înălţa. Marinarii de pe punte se uitau în sus. Edwards se balansa chiar deasupra lor, învârtindu-se încă în vânt. Când coborî suficient de jos, două perechi de mâini îl prinseră şi îl traseră la bord.

Urmă Dalton, coborând în spirală în întuneric. Era împins foarte tare într-o parte şi în cealaltă de vânt, dar cobora cu o viteză constantă. Masters se uită în jos şi văzu cum Dalton era prins şi tras la bord. Americanul îşi desfăcu legăturile şi trase de

trei ori de ele ca să-l informeze pe mecanic. Acesta ridică harnaşamentul, cu ajutorul vinciului, îl ajută pe Pancroft să şi-l pună şi apoi îl coborî în acelaşi mod. După aceea, Masters îşi puse harnaşamentul, se aşeză în pragul uşii, în bătaia vântului, şi auzi vocea tânărului său prieten, Schulman.

— Nu te uda prea tare, acolo jos! strigă Schulman. Nu te duce să înoţi! Sună-mă dacă te întorci întreg şi îţi fac cinste cu o bere. *Adios* şi baftă!

Masters se lăsă să cadă în gol. Vântul şuierător îl prinse şi îl aruncă în lateral, apoi legăturile preluară controlul. Se balansa mult deasupra vasului, deasupra mării negre şi a spumei albe, conştient doar de feţele albe care se uitau în sus la el, din întuneric, îngustându-şi ochii ca să-i protejeze de vânt şi stropii de apă, în timp ce îi verificau poziţia. Fu coborât şi mai jos, balansându-se într-o parte şi în alta în vânt, învârtindu-se, ameţit, respirând greu, cu capul plin de zgomot: uruitul elicopterului, şuieratul vântului, scârţâitul vinciului, valurile tunătoare care se spărgeau şi urletele oamenilor de jos. Coborârea păru să dureze foarte mult – ca şi cum timpul s-ar fi oprit – dar, într-un târziu, două perechi de braţe îl prinseră şi îl traseră jos, pe vas.

Se rostogoli pe punte, apoi se ridică, clătinându-se. Ridică privirea, clipind şi ştergându-şi apa sărată din ochi. Îi văzu pe locotenent-colonelul Edwards, pe căpitanul Pancroft şi pe Dalton, şi o mulţime de marinari uzi, care zâmbeau. Harnaşamentul fu tras sus, în elicopter. Văzură uşa laterală închizându-se. Elicopterul urcă vertical, rămase pe loc o clipă, zdruncinându-se, apoi porni înapoi în direcţia de unde venise, dispărând în întuneric.

— Acasă şi uscaţi, zise Edwards zâmbind, folosind expresia consacrată în astfel de situaţii.

— Nu tocmai uscaţi, comentă Masters.

Capitolul 15

Victory se înclina într-o parte şi în cealaltă. Marea clocotea şi se năpustea asupra ei. Celelalte transportoare de submersibile se opriseră şi ele, şi se distanţaseră într-o formaţie triunghiulară, ridicându-se şi coborând pe valurile înalte. Masters se lupta să-şi menţină echilibrul, în timp ce stropii îngheţaţi se prăvăleau peste el. Privind în jur, văzu luminile celorlalte vase luminând apa. Vântul vâjâia şi marea şuiera şi se învolbura, după care exploda în stropi albi şi fini.

— Marea e agitată, spuse Dalton.

— E numai începutul, zise Masters. Nu mi-ar plăcea să văd ce va fi peste o oră. Valurile acelea vor fi criminale.

Oamenii de pe punte erau o combinaţie de marinari ai Marinei Regale, scafandri şi membri ai trupelor de comando SBS. Toţi erau îmbrăcaţi în costume de scafandri. Locotenent-colonelul Edwards şi căpitanul Pancroft îşi puneau deja costumele de scafandru în timp ce discutau cu secundul la comandă, maiorul Laurence Lockyard, care venise din Peterhead pe *Victory*. Alţi şase oameni se aflau pe puntea inferioară, la pupa, căţăraţi pe patru submersibile fixate pe punte. Pupa era deschisă spre mare. Un schelet de oţel forma o punte. Submersibilele erau conectate la acea ramă, toate fiind pregătite pentru coborâre. Pupa se înălţa şi cobora, permiţând valurilor să o ude. Oamenii de la submersibile erau îmbrăcaţi în costume de scafandri, negre ca noaptea.

— Aceia sunt oamenii de la întreţinere? îl întrebă Edwards pe maiorul Lockyard.

— Da, şefule. Şi-au pus deja echipamentul şi explozivele în submersibile, dar aşteaptă să discute cu tine.

— Bine, spuse Edwards.

Îşi încheie fermoarul costumului de scafandru şi pornise spre ei, când fu abordat de un ofiţer de marină, purtând un pardesiu ud peste uniformă.

— Locotenent-colonelul Edwards?

— Da.

— Sunt căpitanul lui *Victory*. Locotenent-comandor William Sandison. În afară de faptul că trebuia să mă întâlnesc aici cu

dumneavoastră, sunt puţin cam în ceaţă.

— Vreau să ne lăsaţi la apă submersibilele într-un anumit punct, apoi vasele dumneavoastră se pot întoarce la Peterhead. Nu e nevoie să ştiţi mai mult de atât. Unde ne aflăm, exact?

— La şaisprezece kilometri est de Charlie 2. Aţi spus la opt, dar aţi sosit prea devreme. Ne-am oprit doar ca să vă luăm la bord. Pornim din nou?

— Submersibilele pot merge atât de departe?

— Chiar mai departe, dacă asta doriţi.

— Excelent. Atunci ne puteţi lăsa aici.

Victory se înălţă şi coborî şi un val tunător îi udă din cap până în picioare. Apa se retrase zgomotoasă printre picioarele lor şi apoi se scurse prin găurile de drenare, de pe ambele părţi. Masters îşi puse costumul de scafandru, ca şi Dalton, privind cele patru vase în formaţie triunghiulară. Reflecţiile luminilor lor dansau printre valuri, alergând în toate direcţiile ca nişte farfurii zburătoare, plutind ca nişte licurici.

— Oamenii de pe celelalte vase sunt gata? îl întrebă Edwards pe Lockyard.

— Ar trebui să fie, răspunse Lockyard. Nu sunt în submersibile în clipa asta, dar se poate rezolva curând.

— Arme?

— Setul complet. L34A şi Armalite cu M203, aşa cum aţi cerut. Sunt echipaţi şi cu revolvere Browning, cu grenade incendiare cu fosfor alb numărul 80, o diversitate de explozivi plastici şi echipament de căţărare.

— Setul nostru şi armele?

— Deja în submersibile.

— Instrucţiuni?

— Le-am lăsat intenţionat vagi, dar le-am spus oamenilor că o să le faceţi instructajul când vom porni spre Beryl Field.

— Ce ştiu ei despre Charlie 2?

— Numai că a fost capturată şi că ei trebuie să o recucerească. Mai ştiu că ora de începere este 6:00, dar cam atât.

Ofiţerul comandant îşi privi ceasul. Era ora 5:30. Trebuiau să plece foarte repede.

— Putem lua contactul cu ei? întrebă el.

— Toate sistemele de comunicaţie sunt deschise, îl informă

Lockyard. Spune-mi doar când.

— Bine, spuse Edwards. Vreau ca oamenii să intre în submersibile. Submersibilele trebuie lansate imediat la apă.

— Cum faceţi asta? îl întrebă Dalton pe Masters, în timp ce Edwards se duse să discute cu cei şase oameni din echipa de întreţinere, care aşteptau răbdători deasupra unui submersibil, pe puntea inferioară de la pupa.

— E destul de simplu, deşi ar fi şi mai simplu pe o vreme mai bună, răspunse Masters. O linie de ridicare mare ridică submersibilul de pe punte şi îl coboară deasupra apei. Un scafandru stă pe ramă şi decuplează linia de înălţare, lăsând submersibilul să se scufunde pe jumătate în apă. E ţinut de o funie de remorcare. Îl remorcăm până în poziţia de scufundare şi apoi, când totul e pregătit de plecare, scafandrul desface funia de remorcare. Te scufunzi la ce adâncime vrei şi apoi porneşti motoarele. Asta e tot.

— Ce gen de submersibile sunt?

— Vickers Pisces III, zise Masters. Cu funcţionare pe baterii.

— Comunicaţiile?

— Sisteme Marconi Modular cu circuite de control de siguranţă, submarin la submarin. Fără absolut nici un fel de interferenţe.

— Deci vasele se retrag, plutim până la capătul frânghiilor de remorcare, ofiţerul comandant îşi transmite instrucţiunile în timp ce plutim şi apoi pornim.

— Foarte bine, domnule Dalton.

Dalton zâmbi.

— Vom ajunge acolo în jumătate de oră?

— Jucăriile astea sunt foarte rapide, zise Masters.

— Sper.

Trebuiră să aştepte cinci minute până când comandantul se întoarse de pe puntea inferioară.

— Bun, zise el vioi. Am transmis echipei de întreţinere instrucţiunile privind gaura făcută în piciorul-ponton de teroriști, dacă va fi cazul. Se vor împărţi în trei echipe, luând trei dintre cele patru submersibile. Tu, Rudy – spuse el căpitanului Pancroft – te vei alătura primei echipe, apoi vei prelua comanda tuturor echipelor, după ce începe atacul. Dumneavoastră, domnule

Dalton, veţi fi cu a doua echipă şi veţi răspunde de propria persoană, odată ajuns pe platformă.

— Aşa e şi normal, spuse Dalton.

— Eu voi lua al treilea submersibil, continuă comandantul. Maiorul Lockyard va trece cu şalupa pe nava numărul doi, *Nelson*, iar tu, sergent Masters, vei porni de pe această navă, în submersibilul patru. Întrebări, domnilor?

Toţi oamenii grupaţi în jurul ofiţerului comandant clătinară din cap. Comandantul se uită la celelalte vase. Vântul vâjâia şi marea se agita, explodând peste punte. Locotenent-colonelul Edwards studie cerul. Era negru şi ameninţător. Privind din nou celelalte patru vase, văzu luminile lor prin perdeaua de apă strălucitoare.

— O să-i contactez pe ceilalţi de pe *Nelson* şi o să le ordon să intre în submersibile, spuse Lockyard. O să fim cu toţii în apă în cincisprezece minute.

Locotenent-colonelul Edwards se uită la ceas.

— E bine. Vom pluti în derivă timp de cinci minute. Asta îmi va acorda un răgaz suficient ca să instruiesc oamenii. Putem porni cu toţii, după aceea.

Lockyard aprobă din cap şi se duse la tribord, ca să ia şalupa mică ce urma să-l ducă la bordul lui *Nelson*. Ceilalţi se îndreptară spre pupa, cu atenţie şi ţinându-se de balustrade. Marea mugea peste tot în jurul lor, măturând puntea cu zgmot şi curgând pe cealaltă parte sau prin găurile de drenare, în timp ce nava se înălţa şi apoi se prăbuşea în valuri. În cele din urmă, ajunseră la submersibile. Oamenii de la întreţinere erau deja la bord. Puntea de lansare semăna cu un feribot de genul celor ce traversau Canalul Mânecii, iar vântul şuiera rece pe deasupra ei. Nava se balansa dintr-o parte în cealaltă, marea urla şi inunda puntea, dar submersibilele erau prinse bine pe suporturile lor şi, deşi ude, păreau sigure.

Submarinele în miniatură, având şase metri lungime şi trei metri şi jumătate înălţime, semănau cu nişte insecte uriaşe, urcate pe schiuri. La babord aveau trei ferestre rotunde şi lumini deasupra. Pe fiecare parte erau elice. Nu aveau cârmă, dar erau dirijate prin simpla creştere a turaţiei elicei corespunzătoare. Picioarele îndoite se uneau cu tălpicele, care permiteau mişcarea pe fundul mării. Sub babord, la baza provei, se afla ansamblul

manipulator, sau CAMS[1] un set de braţe de oţel robotizate folosite pentru munca telecomandată pe fundul oceanului. Masters realiză că asemănarea cu nişte insecte uriaşe era dată de acele ferestre de pe botul submersibilelor, combinate cu tălpicele.

În timp ce Edwards, Pancroft şi Dalton urcau în submersibilele lor, *Josephine*, *Huk* şi *Genesis*, Masters ridică privirea spre cei doi caporali musculoşi care aşteptau deasupra celui de-al patrulea submersibil, *Trinity*. Bătuţi de vânt şi uzi, cei doi aveau banduliere de grenade incendiare cu fosfor alb legate în jurul costumelor de scafandru. Grenadele erau învelite strâns într-o peliculă care să le protejeze de apă. Masters nu-i cunoştea pe cei doi bărbaţi. Amândoi erau specialişti în tot felul de ambarcaţiuni şi făceau parte din alt escadron.

— Cine e la comandă? întrebă Masters.

— Eu, spuse unul dintre ei, un uriaş blond.

— Ştii ce avem de făcut?

— Nu, domnule sergent.

— E vorba de terorişti, spuse Masters. Au preluat Charlie 2 şi ameninţă să facă o gaură într-un picior-ponton, dacă atacăm. Din nefericire, nu avem de ales, aşa că vom ataca. Sarcina acestei echipe este să repare piciorul înainte ca platforma să se scufunde.

— Va trebui să luptăm ca să ajungem acolo.

— Corect, zise Masters. Noi trei ne putem ocupa de luptă, în timp ce căpitanul Pancroft îşi va conduce oamenii la piciorul-ponton. Asta e tot. Să mergem.

Al doilea caporal se urcă în submersibil, fără nici un cuvânt, iar Masters îl urmă, prinzându-se mai întâi de „aripa” curbată de metal, ca să se ridice. Ajuns deasupra, îşi menţinu cu greu echilibrul, căci vasul se clătina puternic acum. Aşteptând ca primul om să coboare prin trapă, Masters aruncă o privire spre pupa joasă şi deschisă şi văzu un val puternic spărgându-se peste ea şi umplând aerul cu o fântână arteziană de stropi şuierători. Caporalul coborî prin trapă şi apoi dispăru complet. Masters îşi trecu picioarele peste margine, rămase o clipă pe marginea aripii de oţel şi apoi se lăsă în jos cu grijă.

Ateriză pe o punte de lemn. Sub punte erau conducte şi

---

[1] CAMS – *Cybernetic Antropomorphous Machine System – Sistemul Motor Cibernetic Antropomorf* (n.tr.).

pompe. Interiorul submersibilului era mic şi foarte înghesuit, cu pereţi curbaţi de oţel şi un tavan jos. Masters trebuia să stea aplecat. Trapa era exact deasupra capului său. Văzu două bănci curbate de lemn pe o parte a sferei, cu faţa spre cele trei hublouri din faţă. Sub bănci nu era nici un echipament, pe toate părţile erau manete de comandă şi fiecare spaţiu disponibil al sferei era acoperit cu aparate de măsură şi supape.

Caporalul era la consola pilotului, stând pe o bancă joasă de lemn. Masters văzu o pereche de cizme mari şi ude deasupra capului şi se dădu repede la o parte. Se lovi cu capul de tavanul jos şi înjură, aşezându-se pe bancă. Gigantul blond tocmai aterizase pe puntea de lemn şi închidea trapa. Mormăi, învârtind roata de înzăvorâre, care scoase un scârţâit aspru. Zgomotul reverberă în interiorul sferei mici şi apoi se auzi clinchetul roţii, care semnala poziţia „închis”. Gigantul blond murmură ceva şi îngenunche lângă bănci. Părea ridicol de mare în acel spaţiu mic. Îi zâmbi lui Masters.

— Sunt cam mici, spuse el.

— Prea mici, replică Masters.

— Nu-mi place să fiu sub apă în blestemăţiile astea. Oricum, nu pentru mult timp.

Dintr-o dată, submersibilul începu să se cutremure şi să scoată nişte sunete metalice. Surprins, Masters ridică privirea, apoi recunoscu sunetul lanţurilor de prindere.

— Este scafandrul, explică gigantul blond. Stă deasupra submersibilului. Va sta acolo cât timp suntem coborâţi peste pupa şi apoi va deconecta linia de ridicare. Vasul se va retrage de lângă noi şi vom pluti la capătul unei frânghii de remorcare. După aceea, când vom fi gata de plecare, va desface şi frânghia.

Vocea omului avea ecou, la fel ca orice sunet din interiorul sferei. Luminile erau aprinse şi străluceau pe pereţii curbaţi, reflectându-se din conducte şi supape. Masters nu avea deloc senzaţia de claustrofobie, dar simţea clar dorinţa de a ieşi afară, înapoi la aer curat. Încercând să-şi distragă atenţia, aruncă o privire în jur. Caporalul pilot era cu faţa la consola de pilotaj, verificând aparatele de măsură şi indicatoarele. Masters se uită la ceas. Era 5:40. Urmau să ajungă la platformă puţin după ora 6:00, momentul în care trebuia să înceapă totul.

Submersibilul începu să vibreze, scuturându-se violent, se desprinse şi apoi se ridică în sus şi se clătină dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi fost suspendat în spaţiu. Exact asta se întâmpla: era trecut peste puntea de lansare. Fusese ridicat de linia de ridicare şi acum se legăna deasupra mării furioase. Masters se ţinu de bancă, simţindu-se puţin dezorientat. Submersibilul se scutură, cu un sunet metalic îngrozitor, apoi căzu brusc, ca o piatră, foarte repede. Se auzi un pleoscăit, când coborârea se opri brusc, urmând un bocănit, când se ridică şi apoi coborî din nou, echilibrându-se în cele din urmă şi clătinându-se uşor într-o parte şi în cealaltă.

— Plutim, spuse caporalul. Vasul se retrage. Când mişcarea se va încheia, frânghia de remorcare va fi întinsă. Atunci vom auzi discursul comandantului.

Masters se uită pe un hublou. Marea dispărea în întuneric. Valurile se înălţau şi coborau, formând un tunel, după care se ridicau din nou. Marea era extrem de agitată şi avea senzaţia că se afla într-un carusel imens. Masters simţi cum stomacul i se răscula, când se înălţară şi apoi plonjară din nou.

Dincolo de hublou era un vârtej de apă. Acesta se izbi zgomotos de deschizătură, se învârti în jurul lor nebuneşte, ca într-o maşină de spălat, după care se retrase, lăsând să se vadă cerul întunecat, norii şi câteva stele. Mişcarea era continuă şi în scurt timp deveni ameţitoare, submersibilul înclinându-se puternic şi apoi îndreptându-se din nou.

Masters se târî departe de hublou şi se aşeză pe banca de lemn, dar fu aruncat aproape instantaneu într-o parte, de o altă mişcare violentă. Auzi apa care bocănea în carcasă, iar apoi sfera se echilibră.

Staţia radio, pornită de caporal, începuse să pârâie. Vocea locotenent-comandantului Sandison se auzi în difuzor, distorsionată şi ireală:

— *Victory* către *Josephine*. *Victory* către *Josephine*. Sunteţi în poziţia de plutire. Vă vom lansa în cinci minute.

— *Josephine* către *Victory*. *Josephine* către *Victory*. Mesaj recepţionat. Înţeles şi încheiat transmisia.

Caporalul se răsuci spre ei. Lăsase staţia deschisă. Făcu semn cu mâna dreaptă spre consolă, înclinând din cap către Masters.

— Ofiţerul comandant va vorbi imediat, după care pornim. Comandantul este în *Josephine*.

— *Josephine* către toate submarinele. *Josephine* către toate submarinele, se auzi la staţie. Vă vorbeşte comandantul vostru. În clipa de faţă plutim remorcaţi şi, imediat ce voi termina de vorbit, vom porni spre Charlie 2. Platforma a căzut în mâinile teroriştilor. Echipa de lucru a fost ucisă şi la bord se află aproximativ şaizeci de terorişti. Trebuie să-i învingem pe bandiţi şi să preluăm controlul asupra platformei. Nu ne interesează stricăciunile produse platformei şi nici viaţa teroriştilor. Odată ajunşi la bord, tragem în plin. Veţi urca la bord căţărându-vă pe picioarele-ponton. Ordinul este să începeţi să trageţi imediat ce ajungeţi pe punte sau când începe să tragă inamicul. Pornim acum. Ne scufundăm la o sută de metri. Urmăm ruta de pe hartă spre Charlie 2 şi ne ridicăm la suprafaţă sub puntea principală. Piloţii vor deschide trapele şi vor lua legătura cu ceilalţi piloţi. Nimeni nu urcă pe scări înainte să fie deschise toate trapele. Acolo nu trebuie făcut nici un zgomot Asaltul începe la ordinul lui *Josephine*. La primirea semnalului, vă veţi îndrepta spre scări, cu armele pregătite. Alegeţi scara cea mai apropiată. Trageţi imediat ce zăriţi inamicul. Nu vă opriţi decât după ce platforma este liberă şi toţi teroriştii sunt morţi sau capturaţi. Încheiat transmisia.

La revenirea pârâiturilor, caporalul reduse volumul staţiei. Îl readuse la normal după câteva secunde, auzind din nou vocea comandantului.

— Instrucţiuni pentru *Auk*, *Huk* şi *Genesis*. Repet: instrucţiuni pentru *Auk*, *Huk* şi *Genesis*. Voi nu trebuie să intraţi în luptă cu inamicul decât dacă este absolut necesar. Misiunea voastră este să ajungeţi la piciorul-ponton deteriorat. Veţi rămâne cu echipa de pe *Trinity*, care vă va oferi acoperire. Veţi coborî în piciorul-ponton deteriorat şi îl veţi repara cât mai bine cu putinţă. Luaţi cu voi echipamentul complet de scufundare şi pe cel de sudură sub apă. Cum va trebui să duceţi şi plăcile de schimb pentru piciorul-ponton, singurele arme pe care le veţi avea la voi vor fi pistoalele Browning. Repet: rămâneţi cu cei de pe *Trinity*. Misiunea voastră este să reparaţi acel picior. Nu vreau devieri de la plan.

Masters îşi privi ceasul. Era ora 5:50. Urmau să ajungă pe Charlie 2 pe la 6:30, încă pe întuneric.

— Ne desprindem acum, anunţă ofiţerul comandant la staţie. Multă baftă tuturor. Încheiat.

Când caporalul închise staţia, Masters privi în jur. Pereţii sferei se curbau în partea de sus, deasupra capului, unde ardea o lumină puternică. Erau acoperiţi de instrumente, băncile ascundeau şi mai mult echipament, iar spaţiile dintre plăcile podelei erau pline cu conducte de oţel şi pompe. Masters clipi de câteva ori, auzind zgomotul mării. Se uită pe ferestrele mici şi rotunde şi văzu valurile întunecate de afară. Apoi auzi paşii scafandrului, care mergea pe carcasa submersibilului. Urmă un sunet metalic surd la pupă, când fu desprinsă frânghia de remorcare. Apoi se auzi un pleoscăit şi un hârjâit în lungul carcasei. Faţa scafandrului, grotescă din cauza măştii de oxigen, apăru la fereastră. Ridică un deget în sus. Pilotul îi răspunse la fel. O spumă albă acoperi o clipă geamul, când scafandrul se îndepărtă.

Pilotul porni motoarele, care scoaseră un sunet sforăitor de bas. Aprinse apoi farurile exterioare, a căror lumină străbătu valurile întunecate. Pilotul deschise supapele şi apa intră şuierând în rezervoare. Marea se ridică deasupra celor trei hublouri şi le acoperi treptat. Submersibilul se scufunda constant, vibrând şi sforăind surd. Masters se duse la un hublou şi privi afară. Văzu adâncul nămolos, amăgitor. Razele de lumină străbăteau întunericul până la doi-trei metri. Nu era prea departe. Dincolo de lumini era întuneric deplin. Singurul lucru luminat de fasciculele farurilor era o masă verde cenuşie.

Dispozitivul de măsurare a adâncimii semnală treizeci de metri, se îndreptă apoi încet spre şaizeci şi, parcă după o eternitate, ajunse în sfârşit la o sută de metri. Pilotul închise supapele şi apoi porni staţia radio. Luă legătura cu celelalte submersibile, verificând că ajunseseră toate la acea adâncime, după care porni elicele.

Submersibilul porni înainte, luminile lui străbătând bezna. Vasul vibră uşor, scoţând un huruit de bas şi acele tuturor aparatelor de măsură tremurară, înregistrând înaintarea. Pilotul porni sonarul. După ce studie ecranul micuţ, verifică girocompasul şi se lăsă pe spate, cu ochii la luminile ce se vedeau prin ferestre.

— Cum te cheamă? întrebă Masters.

— Walters. Roy Walters.

— Şi pe tine? îl întrebă Masters pe uriaşul blond.

— Ralph Hubbert.

Masters nu putea sta drept şi abia putea să-şi mişte braţele. Era mai confortabil dacă stătea jos, aşa că se aşeză şi examină armele. Aveau pistoale mitralieră Sterling L34A1 de calibru 9 mm şi încărcătoare cu douăzeci de cartuşe, toate înfăşurate într-o peliculă specială, contra pătrunderii apei. Văzu şi o grămadă de grenade cu fosfor alb, câteva bastoane de poliţie, cătuşe şi, spre uşurarea lui, două revolvere Browning High Power de 9 mm, înfăşurate tot în peliculă protectoare, ca şi tocurile lor.

— Am fost bine echipaţi, spuse el, ridicând un toc de pistol şi prinzându-şi-l la şold, peste costumul de scafandru.

— Asta vroiai, nu? zise Hubbert.

— Exact, spuse Masters. Am primit exact ce îmi doream.

Hubbert zâmbi laconic. Stătea pe banca din faţa lui Masters, capul lui blond aproape atingând tavanul convex, şi îşi ţinea mâinile mari pe coapsele groase.

— Crezi că-i vom învinge? întrebă el.

— *Trebuie* să-i învingem, spuse Masters.

— Vor fi o nucă destul de greu de spart, zise Hubbert. Ăştia de la IRA sunt nişte psihopaţi cu toţii.

— Aşa crezi? întrebă Masters.

— Mda, aşa cred. Sunt nişte psihopaţi şi nişte sinucigaşi blestemaţi. Asta face parte din regulile lor.

— Ai fost în Irlanda de Nord?

— Nu, zise Hubbert. Nu am luptat cu ei, dar am citit destule despre ei ca să ştiu că sunt cu toţii nebuni de legat.

Masters nu zise nimic.

Călătoria părea să dureze o eternitate. Pluteau în tăcere. Submersibilul vibra şi sforăia, dar avansa lin. Masters se duse în faţă, unde auzi ţiuitul sonarului. Văzu punctele luminoase de pe ecran şi fasciculele de lumină de afară, străbătând apa întunecată. Întunericul se dizolva acolo unde strălucea lumina, după care îşi întindea aripile în jurul lor. Fasciculele luminau peşti translucizi în beznă. Masters aproape că putea auzi tăcerea de afară şi să simtă frigul adâncurilor neluminate de soare. Se aşeză lângă pilot, care urmărea încă girocompasul. Acul compasului

tremura, deplasându-se foarte puţin.

— Cât mai avem? întrebă Masters.

— Vreo zece minute, spuse Walters. Va trebui să începem să urcăm la suprafaţă peste cinci minute. Cred că marea e destul de agitată.

— Cât de agitată? întrebă Masters.

— Al naibii de agitată, sergent. Cred că valurile au cam cincisprezece metri înălţime. Nu pot fi sigur, dar aşa cred.

— Platforma? întrebă Masters.

— E deasupra, spuse Walters. Dacă încercăm să intrăm sub blestemata de platformă, o să fim izbiţi de picioare şi făcuţi bucăţi.

— Va trebui să ieşim la suprafaţă, spuse Masters.

— Exact: trebuie să ieşim la suprafaţă. Va trebui să ne ridicăm departe de platformă şi să ne punem măştile de oxigen.

— Nu e prea practic, caporal.

— Ba da, este, sergent. Ne vom ţine armele în pelicula protectoare, le vom pune într-un sac impermeabil şi apoi le vom trage după noi. Absolut nici o problemă.

— Dar plăcile de schimb? Echipa aceea nu le poate trage după ea prin apă – sunt prea grele.

— Aşa este, nu vor putea lua plăcile cu ei, spuse Walters. Dar vor reuşi să ia echipamentul de sudură, şi asta s-ar putea să fie suficient. Dacă nu, chiar dacă va dura puţin mai mult, vor găsi plăci de schimb pe platformă.

Masters înghiţi în sec, gândindu-se la valurile de cincisprezece metri şi imaginându-şi oamenii înotând în adâncuri, sub suprafaţa ucigătoare a mării. Urmau să se ridice la suprafaţă sub pontoane, la baza picioarelor mari. Trebuiau să urce până la suprafaţă pe scările picioarelor, iar atunci valurile aveau să-i găsească. Oamenii trebuiau să fie puternici în faţa unor astfel de valuri. Nu era nici o îndoială că aveau să piardă câţiva oameni, înainte să ajungă pe punte.

— OK, spuse Masters. Sunt de acord cu tine. Să vedem dacă este de acord şi comandantul. Dă-mi microfonul.

Walters îi întinse microfonul şi Masters luă legătura cu *Josephine*. Ceru să vorbească cu comandantul şi, când acesta veni la aparat, îi descrise teoria caporalului. Spre cinstea lui,

locotenent-colonelul Edwards fu de acord imediat, spunând că va da instrucţiuni celorlalte submersibile să iasă la suprafaţă chiar atunci, în locul în care se aflau.

— Mulţumeşte caporalului Walters în numele meu, adăugă el. Trebuie să fie un băiat isteţ. Încheiat.

Masters îi întinse microfonul lui Walters.

— Eşti un băiat isteţ, îi spuse el.

— Putem să ieşim la suprafaţă acum? întrebă Walters, ca şi cum nu i-ar fi venit nici lui să creadă cât de înţelept fusese.

— Chiar acum, zise Masters.

Walters deschise rezervoarele şi sforăitul îşi schimbă puţin tonalitatea. Masters auzi cum apa ieşea din rezervoare şi apoi vasul începu să urce.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze, spuse Walters.

Hubbert coborî de pe bancă, scoase de sub ea nişte saci de cauciuc şi le întinse câte unul lui Masters şi Walters. Fiecare dintre cei trei bărbaţi îşi puse în sac armele şi restul echipamentului, trase fermoarul sacului şi îl sigilă cu bandă impermeabilă, după care şi-l agăţă în spate şi strânse cureluşele de pe umeri.

— Ei bine, e un început, spuse Masters.

Submersibilul, care se ridica încet din adâncuri, începu să se clatine într-o parte şi în cealaltă. Hubbert se aşeză pe bancă lângă Masters şi se prinse de rezemătoarea de braţ. Masters se uită prin hublouri şi văzu luminile de afară. Fasciculele distincte ale farurilor se ridicau şi coborau, lărgindu-se şi dispărând. Submersibilul continua să urce, clătinându-se din ce în ce mai mult, pe măsură ce se apropia de suprafaţă. Masters auzea zgomotul valurilor care deveneau tot mai puternice.

— Bun, spuse Hubbert. Am ajuns. Ajutaţi-mă cu cilindrii.

După ce îşi puse labele de scafandru, îngenunche lângă bancă şi îi spuse lui Masters să ţină tuburile grele de oxigen. Masters îl ajută şi Hubbert îşi duse mâinile la spate, trecându-le prin curele, după care ridică cilindrii pe spatele lui larg. Masters îi închise curelele la piept şi Hubbert îşi puse masca de oxigen. Când termină, înclină din cap şi îi făcu semn lui Masters că totul era în regulă.

Submersibilul continua să urce, balansându-se tot mai rapid. Ajungea la suprafaţă, iar acolo se dezlănţuise furtuna. Masters îşi

puse labele şi îşi ridică cilindrii de oxigen, dar Hubbert făcu un pas în faţă, mergând stângaci pe labele lui de scafandru, şi îl ajută pe sergent să-şi pună tuburile în spate. Apoi, Masters îşi acoperi faţa cu masca de oxigen, simţindu-se imediat încins şi sufocat, precum şi pe jumătate orbit. Îşi prinse tubul de respirat şi se întoarse ca să se uite la Hubbert. Se priviră unul pe celălalt prin măşti, după care dădură drumul la oxigen.

Submersibilul se clătina în continuare rău, dintr-o parte în cealaltă. Masters se răsuci şi îl văzu pe Walters, care stătea la consolă, punându-şi labele de scafandru. Când termină, acesta se ridică şi întinse mâna după cilindrii lui. Hubbert îl ajută să şi-i pună, deşi erau amândoi zdruncinaţi de submersibil, care se clătina din ce în ce mai rău, pe măsură ce se apropia de suprafaţă. Masters îi privi pe cei doi bărbaţi. Amândoi se mişcau într-o linişte totală. Singurul lucru pe care-l auzea Masters era propria lui respiraţie, şuieratul ritmic al oxigenului. În cele din urmă, Walters fu gata şi el şi îşi lipi mâinile de perete. Hubbert îi urmă exemplul, urmat de Masters, după care aşteptară.

Submersibilul ieşi la suprafaţă. Se înălţă o clipă, după care căzu înapoi. Fu prins de valuri şi aruncat iar în sus. Masters simţea ritmul căderilor şi ridicărilor, lipit de trapă. Submersibilul ajunse în următoarea depresiune şi Masters ridică mâinile. Răsuci roata tare, cu toată puterea. Submersibilul ajunse pe creasta valului şi începu să coboare din nou. Masters deschise trapa, prinse mânerele de pe ambele părţi şi se ţinu, în timp ce submersibilul se scufunda din nou, se învârtea şi alunecă în lateral. Începu din nou să urce, pe un val uriaş. Masters inspiră adânc şi îşi încordă braţele, trăgându-se în sus.

Trecu peste aripa de oţel curbată. Un val monstruos se înălţa deasupra lui. Scoase un tunet formidabil şi se curbă deasupra capului lui, înainte să explodeze peste el. Masters se agăţă de mâner, în timp ce apa se agita furioasă în jurul lui. Când începu să se prelingă pe pereţii submersibilului, sergentul SBS simţi bătaia vântului. Zgomotul era incredibil – Masters îl auzea prin mască. Ridică privirea şi văzu marea ridicându-se şi coborând, valurile uriaşe ameninţând cerul. Se căţără peste aripă şi se ţinu cu o singură mână. Întinse în jos cealaltă mână şi îl simţi pe Hubbert prinzându-se de ea. Începu să-l tragă. Un val prinse submersibilul

şi îl împinse în sus. Masters simţi bătaia vântului şi auzi mugetul valului, după care văzu o vale a întunericului. Apa de pe fundul ei era neagră. Marea se retrase şi apoi urcă din nou. Masters se ţinea cu putere de mâner, în timp ce submersibilul se afundă şi apoi fu ridicat de un alt val. Încercă să nu privească în jur, să ignore marea agitată. Inspiră adânc şi îl trase pe Hubbert în sus, ştiind că şi Walters îl împingea, dinăuntru. Hubbert trecu peste aripă, se învârti şi rămase întins. Se prinse de celălalt mâner, apoi întinse mâna liberă în jos, ca şi Masters, ca să-l prindă pe Walters. Marea mugea şi se repezea asupra lor, măturându-l pe Hubbert de pe aripă. Apoi submersibilul se înălţă pe un val uriaş şi Masters zbură în spaţiul liber.

Nu ştia ce se întâmplase, dar văzu în depărtare nişte lumini învârtindu-se şi un val gigantic de întuneric, care ascundea marea şi cerul. Apoi urmă bezna, străbătută doar de dâre de lumină. Masters continua să se învârtească, dându-se rapid peste cap şi pierzându-şi orice simţ al direcţiei. Capul îi ieşi la suprafaţă, când se înălţă pe un val tunător. Văzu luminile platformei drept în faţă, înălţându-se spre cer. Nu păreau reale, erau prea puternice ca să fie reale. Masters fu purtat prin aer, simţi bătaia vântului, şi apoi fu aruncat din nou în jos.

În clipa aceea, Masters simţi că nu avea să mai urce din nou. Văzu un submersibil răsucindu-se pe loc nu prea departe, apoi forme întunecate în valurile monstruoase. Clipi şi privi în jos. Văzu un hău negru, concav. Sergentul cădea rapid spre el, iar abisul îl înghiţi în întregime.

Capitolul 16

Masters nu urcă din nou. Mişcă labele de scafandru şi coborî, îndreptându-se spre adâncurile întunecate şi tăcute, unde valurile nu-l puteau ajunge. Un întuneric verde-cenuşiu îi umplu câmpul vizual. Se simţea uşor ca o pană şi coborî în continuare. Apoi

reveni la orizontală, dădu din picioare şi se îndreptă direct spre platformă.

În jurul lui, în acea zonă de calm şi linişte erau alţi oameni, arătând ca nişte peşti ciudaţi, primordiali, dar dând din picioare şi scoţând bule de aer, trăgând după ei saci, cu lanţuri lungi. Văzându-i Masters se simţi emoţionat şi mândru.

Văzu umbrele crescând ca număr şi apropiindu-se, în întunericul ce-l înconjura. Asta se datora antrenamentului lor. Înotau acum cu îndemânare în jurul lui, având încă armele la ei, unele în sacii impermeabili legaţi pe umeri, altele în sacii pe care-i târau în spate, la capătul lanţurilor scurte, uşoare. Masters lovi mai tare din picioare şi pluti înainte, auzind un şuierat în urechi. Era şuieratul uşor şi ritmic al oxigenului, singurul zgomot pe care-l auzea. Privind în dreapta şi în stânga, văzu şiraguri de bule mici, rămânând în spate şi urcând în linişte, un dans al aerului şi luminii.

Masters se simţi departe de propriul corp. În afară de propria respiraţie constantă, nu auzea alt zgomot. Întunericul din faţă era de nepătruns. În spate era o beznă totală, care-i înghiţea pe oameni, sacii care pluteau în urma lor, labele de scafandru care loveau apa. Masters se îndreptă direct spre beznă, dar aceasta se deplasa. Întunericul se despărţi şi trecu pe lângă el, în ambele părţi, iar apoi reveni. Cu toate acestea, înotă înainte, vrăjit de linişte. Începu să viseze, plutind afară din propriul corp... şi apoi văzu ceva mişcându-se.

Masters înotă cu prudenţă şi se apropie de siluetele fantomatice. Văzu un perete negru, mai întunecat decât adâncul, şi umbrele care îl atingeau. Înotă înainte, respirând recunoscător oxigen, iar peretele negru deveni structura imensă a pontonului rotund.

Intră în acel întuneric. Ceilalţi oameni se învârteau în spirală în jurul lui, sub el, lângă el, siluete vagi plutind în sus şi în jos, apatice. Masters se apropie înotând, până când pontonul se curbă deasupra lui. Intră sub el şi înotă în jurul lui, după care urcă spre suprafaţă. Văzu baza piciorului-ponton, ascuns încă de întuneric. Avea cel puţin zece metri lăţime şi îi făcea pe oamenii care înotau să pară mai mici, înălţându-se deasupra lor şi dispărând în întuneric. Masters se apropie şi îl atinse. O pereche de labe lovi

apa deasupra lui. Privi în sus şi văzu baza unei scăriţe.

Masters se prinse de o treaptă şi începu să se împingă în sus. Era dificil, aşa că îşi scoase labele şi folosi picioarele goale. Apa era atât de îngheţată, încât picioarele îi amorţiră în câteva secunde. Cu toate acestea, alţi oameni făceau acelaşi lucru şi labele scoase pluteau în jos, pe lângă el.

Masters se trase în sus, încercând să nu înainteze prea repede. Ştia că trebuia să se ţină de scară, când ieşea la suprafaţă. Continuă să urce şi văzu din nou picioarele de deasupra lui. Apa, rece şi neagră, se mişca în jurul lui, plină de bulele de lumină încarcerată. Masters îşi auzi respiraţia aspră, simţi rezistenţa opusă de mare. Întunericul deveni mai slab, permiţând pătrunderea luminii, iar negrul deveni cenuşiu. Masters simţi o tensiune bruscă, dar aceasta trecu, când continuă să urce. Simţea învolburarea acelei mase cenuşii îngheţate, şi apoi ţâşni la suprafaţă.

Zgomotul explodă în jurul lui. Se prinse de o treaptă a scăriţei. Marea mugea şi se agita printre picioarele pontonului. Masters se ţinu strâns de scară, privindu-i pe oamenii de pe celelalte picioare. Erau oameni şi pe picioarele suport mai subţiri, care se încrucişau deasupra lui. Zgomotul era asurzitor. Marea mugea şi izbea picioarele-ponton mari, explodând şi repezindu-se în sus şi în lateral, căzând apoi din nou peste picioare.

Masters se prinse mai tare de scară, în timp ce valurile îl izbeau şi treceau peste el. Fu lovit de pumnul unui val uriaş şi aproape măturat de pe scară. Se prinse cu disperare de treaptă, privindu-i pe oamenii de pe picioarele suport. Aceştia aveau carabiniere – cleme de metal pentru alpinism – ataşate la curele şi le fixau de barele scărilor. Carabinierele îi împiedicau să cadă, lăsându-le mâinile libere. Prinşi strâns de barele scăriţelor, oamenii se ajutau unii pe ceilalţi. Marea mugea şi exploda, producând un ecou puternic sub punte.

Oamenii îşi deschideau acum sacii impermeabili şi îşi scoteau armele. Îşi agăţară mitralierele Sterling pe spate şi îşi prinseră grenadele la centuri. Încărcătoarele de rezervă se aflau în săculeţii impermeabili prinşi de un laţ, în jurul gâtului. Masters urcă pe scăriţă, după care se întinse pe un picior de suport. Scoase o carabinieră agăţată de curea şi o prinse de o bară.

Marea se repezea asupra lui, gata să-l smulgă de pe picior. Deşi avea numai cincisprezece centimetri lungime, lanţul clemei îl împiedica să fie măturat de pe picior. Marea veni din nou, spuma ei albă fiind străbătută de dungi negre, se înălţă şi se agăţă înnebunită de oameni, după care se retrase iar.

Oamenii începură căţărarea reală, ţinându-şi armele pregătite. Îşi desfăcură carabinierele şi începură să se caţere pe scări, prinzând apoi clemele în jurul barei celei mai apropiate, unde trebuiau să se odihnească sau să-şi folosească mâinile pentru altceva. Marea se repezea în continuare asupra lor, făcându-i pe câţiva să dispară. Ceilalţi urcau mai departe, oprindu-se doar ca să se ajute unul pe celălalt. Masters îi văzu dispărând în întuneric, urcând spre puntea principală.

Izbit brusc în umăr, aruncă o privire în lungul piciorului suport. Marea mugea şi curgea peste el, udându-l. Văzu o faţă palidă. Căpitanul Pancroft striga la el, făcându-i semn spre spate şi spunându-i să-şi scoată pistolul mitralieră din sacul impermeabil, ca să îl aibă pregătit când urcau pe platformă. Masters se conformă. Îşi scoase arma din sac, şi-o prinse peste umăr şi apoi îşi agăţă de curea încărcătoarele de rezervă. În tot acest timp stătea întins pe piciorul suport, bătut de vânt şi udat de ploaie. Când termină, îi făcu semn cu mâna lui Pancroft, după care deblocă clema de siguranţă. Marea nebună se repezi la el, făcându-l să se agaţe de piciorul suport. Valurile îl loveau şi căzeau deasupra lui, după care se retraseră. Alunecă înapoi pe picior ca să ajungă la piciorul-ponton principal. Întinse o mână, se prinse de el şi apoi trecu dincolo. Aterizâ pe o altă scară, când valurile veniră din nou. Aveau cincisprezece metri înălţime, ridicându-se deasupra lui Masters şi făcând un zgomot indescriptibil, când explodară în jurul lui. Se agăţă de scară, simţind smuciturile din braţe, în timp ce valurile trecură peste el, se repeziră pe sub platformă şi se sparseră în partea cealaltă.

Masters continuă să urce, dar era nevoit să se odihnească des. Când se oprea, folosea carabiniera, prinzând-o de cea mai apropiată bară. Ceilalţi erau în jurul lui, deasupra lui şi dedesubt, căţărându-se pe scăriţele picioarelor-ponton sau întinşi pe picioarele suport. Nu se vedeau prea bine în beznă, dar era evident că luptau cu marea furioasă, folosind pauzele scurte

dintre valuri ca să urce mai sus. Uneori nu reuşeau, prinzându-şi clema prea târziu. Când se întâmpla asta, valurile care se năpusteau peste ei îi doborau. Şi totuşi, ceilalţi continuau să urce, avansând în întuneric. Fură înghiţiţi de bezna de sub puntea care se întindea deasupra lui Masters.

Continuă şi el să urce, luptându-se cu vântul şi marea sălbatică. Deşi se afla acum mult deasupra valurilor, simţea în continuare înţepăturile îngheţate ale stropilor. Oamenii de deasupra lui erau aproape pe punte, dispărând în întuneric. Masters se întrebă dacă primii ajunseseră sus şi dacă da, ce se întâmpla. Furtuna devenise extrem de violentă, făcând platforma să se legene şi să scârţâie, iar Masters spera că teroriştii erau înăuntru, ascunzându-se de furia ei. Continuă să urce pe scară, în timp ce vântul vâjâia şi îl izbea cu putere. Valurile bubuiau sub el, dar stropii ţâşneau ca nişte gheizere până deasupra lui, udându-l.

Privind în jos, în lungul piciorului, văzu oameni pe picioarele suport, aruncându-şi cilindrii şi măştile, desfăcându-şi armele şi încărcătoarele. Văzu cum valurile se spărgeau peste oamenii care se târau, după care se retrăgeau, permiţându-le să urce, ca nişte furnici întunecate pe o pânză argintie. Unii se târau pe picioarele suport. Alţii urcau pe picioarele-ponton mari. Urcau cu toţii prin acel infern întunecat, căţărându-se pe scăriţele de oţel.

Masters privi din nou în sus, unde baza platformei se întindea exact deasupra lui. Foarte aproape de el, se legăna în sus şi în jos, bolţurile şi niturile ei scârţâind în semn de protest. În clipa aceea, auzi focuri de armă. Veneau de pe puntea principală. Era sunetul mitralierelor Sterling, dominând urletul vântului.

Masters ajunse la pasarelă. Era întuneric şi vântul vâjâia peste ea, făcând-o să se scuture şi să zăngăne. Sunetul armelor era acum mai puternic, depăşind zgomotul vântului şuierător, iar pasarela cobora şi se ridica, o dată cu platforma. Masters urcă prin trapă, se prinse de mânerele de pe ambele părţi, inspiră adânc şi se trase în sus, după care se rostogoli pe punte.

Vântul se năpusti asupra lui, marea urla şi şuiera dedesubt, şi el aruncă o privire valurilor cu vârfuri înspumate, care urcau mult, spărgându-se. Se auziră din nou împuşcături. Apoi, o explozie înfundată, adâncă. Masters simţi cum suflul îi reteză picioarele şi se prinse de balustradă. Aruncă o privire spre piciorul-ponton.

Marea fierbea în jurul lui. Cineva urlă, când fu înhăţat de o gheară albă şi aruncat în beznă. Întregul picior tremura vizibil, apoi platforma masivă se înclină. Apa agitată se retrase, cedând locul valurilor monstruoase. Masters îşi dădu seama că explozia avusese loc în interiorul piciorului pontonului şi că acum stătea chiar deasupra ei, în timp ce apa se revărsa peste el.

Înjură, clătinând din cap, şi o luă la fugă pe pasarelă. Îşi scoase Sterling-ul de la umăr şi continuă să alerge, reuşind să fixeze un încărcător, chiar înainte să ajungă la scara care urca pe peretele unui modul. Se căţără pe scară, folosindu-şi numai mâna liberă. Ajunse sus şi intră pe uşa deschisă, când o lumină strălucitoare îl învălui. Se afla pe nivelul de forare, chiar în spatele lăzilor stivuite. Zgomotul focurilor de arme răsuna puternic şi îi văzu pe alţi oameni ai SBS, îmbrăcaţi în costumele lor de scafandru. Stăteau îngenuncheaţi în spatele lăzilor, trăgând în sala de foraj. Masters privi dincolo de lăzi şi îi văzu pe terorişti alergând într-o parte şi în alta şi strigând. Păreau mici şi îndepărtaţi. Nivelul de forare era foarte puternic luminat, lumina căzând asupra lăzilor şi maşinilor şi formând umbre mari, bizare.

Masters îngenunche lângă prietenii lui şi eliberă siguranţa Sterling-ului. În capătul îndepărtat al punţii se auzi un bubuit şi bucăţi de lemn trecură aproape de faţa lui. Răspunse la foc împreună cu ceilalţi, iar zgomotul era dur, aproape asurzitor. Un terorist urlă şi îşi aruncă braţele în sus, după care se răsuci şi se prăbuşi.

— Masters! urlă cineva. Aici!

Întorcând capul, Masters îl văzu pe Pancroft în genunchi, lângă uşă. Căpitanul avea încă cilindrii de oxigen şi masca de respirat, cea din urmă prinsă la curea. Masters alergă spre el, în timp ce armele bubuiau chiar în spatele lui Pancroft. Masters se lăsă pe vine şi înaintă până lângă el.

— Au aruncat în aer piciorul de sub noi, îi spuse Pancroft. Asta ne scuteşte de un drum.

— Ştiu, răspunse Masters. Unde sunt oamenii de la întreţinere?

— Patru dintre ei urcă pe punte, dar primii doi sunt deja acolo. Este tot ce ne trebuie, Tone.

Puştile continuau să tragă, cineva ţipă şi se prăbuşi. Alţi

oameni SBS intrară repede pe uşa închisă, ghemuindu-se, cu armele pregătite. Masters aruncă o privire în spate, spre lăzi, şi văzu un membru al trupelor de comando SBS aruncând o grenadă fumigenă. Sări în sus şi îşi roti braţul rapid, după care se ghemui din nou. Grenada zbură la înălţime peste nivelul de forare, părând să rămână în aer o eternitate, după care coborî spre camera de forare. Explozia urmă imediat, un muget asurzitor, cu sfărâmături zburând afară din fumul care se umfla şi oameni ţipând în interiorul lui.

— ... piciorul! strigă Pancroft, în timp ce fumul grenadei se subţia. Trebuie să reparăm piciorul-ponton! Haide, sergent! Să mergem!

Masters se uită pe lângă lăzi la nivelul masiv de forare, unde oamenii de la SBS alergau, se ghemuiau şi apoi săreau din nou în picioare. Trăgeau din fugă, şi li se răspundea tot cu foc. O grenadă aruncată de terorişti explodă cu un muget asurzitor şi aruncă în aer o ladă mare de lemn. Fumul dispăru, dând la iveală un bărbat care se zvârcolea pe punte, urlând nebuneşte şi strângându-şi cu mâinile stomacul sfâşiat şi sângerând. Cum purta un costum de scafandru, era clar că era un om al SBS, aşa că un coleg de-al lui se repezi spre el, vrând să-l ajute. O rafală de gloanţe îl doborî. Arma lui zăngăni pe punte, iar omul se cutremură violent, căzu şi se rostogoli, rămânând cu faţa spre cer. O grenadă SBS explodă foarte aproape de puţul de extracţie. Metalul scrâşni şi o conductă suport se încovoie şi se prăbuşi peste nişte terorişti. Instantaneu, oamenii de la SBS alergară înainte, trăgând de la şold. Armele lor acopereau ambele direcţii, în timp ce urletele aveau un ecou puternic.

— Acum! urlă Pancroft, lovindu-l pe Masters pe umăr.

Săriră amândoi în picioare şi se aruncară pe uşă, simţind imediat rafalele de vânt. Masters alergă pe pasarelă şi văzu chepengul din podea deschizându-se. Apăru capul unui terorist şi omul privi în sus, surprins. Masters îi văzu în treacăt ochii măriţi, panica subită, copleşitoare, după care îl izbi cu piciorul în cap, care zvâcni în spate şi lovi pasarela. Teroristul vomită şi căzu înapoi în trapă, lăsând sânge pe pasarelă.

Masters se lăsă în genunchi şi privi în jos, în piciorul-ponton. Se auzi un pleoscăit – corpul omului pe care-l lovise cu piciorul – şi

apoi văzu o altă faţă uitându-se în sus, la el. Omul se ţinea de scară. La mare depărtare sub el, apa fierbea. Aruncă o privire în sus şi urlă:

— Nu!

Masters trase şi văzu sânge şi os dezgolit. Faţa omului se sparse în două, mâinile îi alunecară de pe scară, corpul i se curbă pe spate, ca un arc, şi braţele îi fluturară sălbatic, după care căzu în piciorul gol şi întunecat, lovind apa cu un pleoscăit. Masters aruncă încă o privire. Nu se mai vedeau alţi terorişti. Ridică capul şi îl văzu pe Pancroft cu doi caporali SBS, amândoi purtând echipamentul complet de scufundare.

— E OK, le spuse Masters. Cunosc bine această platformă. Pe pasarelă, în picior, sunt plăci de rezervă. Nu cred că va apărea vreo problemă.

— Bine, replică Pancroft. Ei doi au echipamentul de sudură subacvatică şi sculele, aşa că hai să coborâm odată acolo, la naiba.

Pancroft traversă repede pasarela, cu labele în jurul gâtului. Le dezlegă, şi le puse în picioare şi apoi îşi desfăcu masca de oxigen. Platforma se înălţa şi cobora, vântul vâjâia, marea mugea sub ei. Auziră un foc de armă înăuntru şi apoi mai multe deasupra lor. Pancroft îşi puse masca de oxigen şi le făcu semn cu mâna celor doi caporali. Aceştia înaintară cu stângăcie, stânjeniţi de echipamentul de scufundare complet. Unul dintre ei avea în sacul din spate dispozitivul de sudură. Celălalt ducea în mână un ciocan electric cu baterii şi alte părţi ale echipamentului.

Platforma se înclină dintr-o dată şi mai mult, iar piciorul-ponton se scufundă încă o porţiune. Asta le aminti că timpul fugea. Pancroft se aşeză pe marginea trapei, se lăsă în jos şi dispăru.

Al doilea om luă aceeaşi poziţie. Masters auzi un sunet în spatele lui. Întorcând capul spre uşă, văzu o siluetă în pragul acesteia… şi ţeava unei MP5 îndreptată direct spre el. Masters trase primul, mişcându-şi mitraliera Sterling de la stânga la dreapta. Arma bubui şi teroristul se cutremură sălbatic şi căzu pe spate, dincolo de uşă. Apăru un alt terorist. Masters trase şi acesta căzu şi el. Masters smulse o grenadă de la centură şi apoi alergă spre uşă. Aruncă grenada şi se lipi de un perete. Grenada

explodă şi peretele de oţel vibră. Masters se repezi înăuntru.

Un om se târa spre lăzi, lăsând o dâră de sânge în urma lui. Un altul se rostogolea pe podea, cu hainele zdrenţuite fumegând. Al treilea se învârtea poticnindu-se în cerc, urlând de agonie şi frică şi acoperindu-şi ochii orbiţi cu mâinile însângerate.

Sterling-ul lui Masters trase din nou şi sergentul îi simţi reculul. Cei trei oameni fură izbiţi de o rafală de gloanţe, se zvârcoliră o clipă, după care se prăbuşiră şi rămaseră nemişcaţi.

Alergând din nou la trapa spre pasarelă, Masters se uită prin ea şi văzu trei oameni de la SBS pe scară, coborând spre apă. Apa era mult sub ei, la peste treizeci de metri, fierbând şi coborând repetat, intrând din afară şi apoi revărsându-se din nou. Masters închise uşa trapei, după care verifică vântul şi marea. Furtuna nu mai era la fel de puternică ca înainte. Privi în jurul lui, văzând lumini cenuşii în întuneric, după care se răsuci şi trecu din nou dincolo de uşă, în holul de forare.

Morţii erau întinşi la picioarele lui. Lăzile erau pline de sânge. Masters trecu pe lângă ele şi privi nivelul de forare. Oamenii de la SBS luptau încă şi ajunseseră la gura puţului, unde se ascundeau în spatele conductelor stivuite şi lanţurilor, trăgând spre camera de forare. Masters traversă în fugă nivelul, în timp ce picioarele goale îi alunecau în nămol. Era ud şi îi era foarte frig, deşi pe frunte avea sudoare. Puştile răsunau tunător, iar gloanţele şuierau, ricoşând în toate direcţiile. Cotinuă să alerge şi, când ajunse la un elevator prăbuşit, se ghemui în spatele lui.

Câteva gloanţe trecură şuierând pe lângă capul lui şi o grenadă explodă. Auzi un zgomot de sticlă spartă şi un urlet care îl făcu să se uite spre puţ. Camarazii lui stăteau întinşi în jurul lui, ascunşi în spatele oricărui obstacol găsit. Strigau unii la ceilalţi, făceau semne cu mâna şi trăgeau spre camera de forare. Masters se uită la cameră şi îi văzu pe terorişti la ferestre. Geamurile erau sparte şi teroriştii trăgeau în jos, în oamenii îmbrăcaţi în costume de scafandri. O grenadă pluti spre ferestre şi căzu în mijlocul teroriştilor. Urmă o explozie orbitoare de lumină şi o nouă ploaie de cioburi.

Oamenii de la SBS se repeziră înainte. Un terorist căzu prin fereastra distrusă. Soldaţii SBS alergară pe platou, trăgând din mişcare, apoi urcară scările în fugă şi cotiră după un colţ,

dispărând din câmpul vizual al lui Masters. Acesta sări în sus şi începu să alerge. Văzu la o fereastră un terorist, care ţintea cu un AK-47, cu ţeava îndreptată spre el. Înainte ca teroristul să reuşească să tragă, cineva îl împuşcă din spate. Teroristul fu azvârlit în faţă de impactul glontelui, dincolo de cadrul ferestrei, după care căzu şi aterizâ urlând pe nivelul de forare. Răsuflând uşurat, Masters urcă treptele în fugă şi coti în camera de forare. Ceilalţi soldaţi SBS erau acolo, examinându-şi opera. Camera era distrusă şi teroriştii, toţi morţi, erau scăldaţi în sânge.

— L-a văzut cineva pe Dalton? întrebă Masters.

— Cine e Dalton? veni răspunsul. Dacă e în costum de scafandru, e de-al nostru. Dacă nu, e într-o mare belea.

Masters părăsi camera de forare şi avansă repede pe un coridor îngust. Era puternic luminat şi cu tavanul jos şi Masters simţi că ochii îl înţepau. Pe coridor era linişte. Focurile de armă păreau acum îndepărtate. Continuă să meargă, coti după un colţ şi apoi ajunse la alte trepte. Zărind o salopetă albastră, ridică arma şi trase o rafală scurtă. Salopeta flutură ca pânza unui steag şi omul care o purta începu să cadă. Arma lui zăngăni pe trepte, iar bărbatul se încovoie de la mijloc şi o urmă. Capul lui se izbi de o treaptă şi se sparse, în timp ce corpul se rostogolea peste el. Cizmele bubuiră atingând podeaua, coloana vertebrală i se frânse pe treapta următoare şi apoi rămase întins pe scară, în timp ce Masters sărea peste el.

Masters alergă pe puntea principală şi ieşi din nou în bătaia vântului. Observă că furtuna se îmblânzise, deşi vântul era încă rece. Zgomotul armelor era mai puternic acolo. Gloanţele ricoşau şi şuierau. Oamenii alergau în toate direcţiile, printre lumini şi umbre. O grenadă explodă, fulgerul ei iluminând întunericul. Câteva siluete se învârtiră pe loc în lumina albă şi se prăbuşiră în fum.

Puntea imensă se clătina. Era acoperită cu noroi şi petrol. Armele urlau şi oamenii strigau în timp ce alergau, expuşi în lumina puternică sau pierduţi în umbră, adăpostindu-se pe punte.

Masters zări marea, mult dedesubt, sub puntea înclinată, apoi fulgere albe scurte prin întuneric, abisul negru devenind cenuşiu. Auzi un zgomot şocant, simţi o căldură puternică şi aproape că i se tăie respiraţia. Fu smucit de o mână gigantică şi aruncat într-

un perete. Îşi pierdu cunoştinţa pentru o clipă, după care se trezi întins pe spate. Privind în sus, văzu o turlă de sondă, ale cărei lumini ardeau pe platforme. Auzi un urlet şi văzu un om căzând de pe o platformă şi plonjând prin gaura puţului, în mare.

Masters sări în picioare şi avansă, strângând încă în mână Sterling-ul şi privind în toate părţile, la baza platformei, aşteptându-se să moară. Îi văzu pe terorişti agăţaţi în reţeaua de bare transversale. Trăgeau în jos de pe acoperişul nivelului de forare, armele lor făcând un zgomot infernal. Masters traversă în fugă puntea, încercând să evite ploaia de gloanţe. Un om în salopetă sări din spatele unei lăzi de lemn, ţintind spre el un pistol semiautomat Glock 17.

Teroristul nu avu timp să tragă. Masters se năpusti direct peste el. Se prăbuşiră amândoi pe punte şi se rostogoliră, înlănţuiţi. Omul se echilibră, încercând încă să-şi îndrepte arma spre Masters, dar acesta îl izbi cu piciorul în rotulă şi teroristul se prăbuşi, capul izbindu-i-se puternic de punte. Masters sări în picioare. Bărbatul se rostogolea, îndepărtându-se de el. Masters făcu un pas în faţă şi îl izbi cu piciorul în coaste şi în cap. Banditul gemu şi se cutremură. Masters îl izbi din nou în cap. Se auzi o pârâitură şi omul se zvârcoli convulsiv, după care înţepeni. Masters îi luă arma, clipă în care din lăzile din jurul lui începură să sară aşchii de lemn. Se răsuci şi o luă la fugă cât de repede putea, spre turla de sondă cea mai apropiată.

Ceilalţi soldaţi SBS erau răspândiţi pe punte, trăgând în sus, spre turlă. Baza acesteia se afla pe tavanul nivelului de forare, şi teroriştii trăgeau de acolo. Soldaţii SBS încercau să o ia cu asalt, alergând şi apoi aruncându-se la pământ. O grenadă cu gaz lacrimogen căzuse lângă cameră şi fumul ei se ridica în spirale spre cer. Cerul devenise cenuşiu, norul plutind spre turla înaltă, în timp ce armele scoteau un sunet asurzitor. O altă grenadă explodă şi câţiva oameni SBS urlară şi căzură.

Masters îl văzu pe caporalul Hubbert ţintindu-şi arma spre teroriştii care trăgeau. Era ud, ca şi ceilalţi camarazi ai lui, iar faţa lui palidă devenise acum roşie. Masters se aplecă şi o luă la fugă, dar alunecă în noroi. Căzu şi alunecă pe punte, după care se târî până lângă Hubbert. Gigantul blond îl zări. Păru surprins, dar apoi zâmbi şi îşi înfipse un deget în ureche. Îl răsuci ca pe un tirbuşon,

lovindu-şi încet capul.

— Sunt pe jumătate surd! strigă el.

— Ce s-a întâmplat cu Walters? strigă şi Masters.

— Nu ştiu! Nu l-am mai văzut din timpul căţărării! Nu cred că a reuşit!

Se auzi încă o explozie tunătoare. Prin aer zburară schije de metal şi capul unui om se rostogoli pe punte, din el ţâşnind sânge în toate direcţiile. Apoi Masters văzu corpul. Era în picioare, lângă conductele de gaz, îmbrăcat într-un costum de scafandru SBS zdrenţuit, iar din gâtul fără cap ţâşnea de asemenea sânge. O mână zvâcni în aer, picioarele se cutremurară şi corpul se prăbuşi. O altă explozie fu urmată de şrapnele zburătoare. Armele din ambele părţi scoteau un zgomot înfiorător.

— Ticăloşii ăştia! urlă Hubbert. S-au ascuns pe acoperişul acela blestemat! Nu mai pot pleca nicăieri, aşa că stau acolo şi ne fac bucăţi!

Se ridică brusc, expunându-se total teroriştilor. Aruncă o privire oamenilor din jurul lui şi îşi flutură pistolul mitralieră.

— La naiba! urlă el. Pe ei! Să-i lichidăm pe ticăloşi!

Oamenii izbucniră în urale, săriră în picioare şi începură să alerge pe punte. Armele teroriştilor îi doborâră pe câţiva, dar cei rămaşi continuară să înainteze. Masters se trezi lângă camera de forare, unde auzi urlete şi îi văzu pe terorişti zvârcolindu-se şi prăbuşindu-se. O grenadă explodă şi îi despărţi pe oamenii care alergau. O alta zbură de pe acoperişul camerei de forare, adăugându-şi explozia asurzitoare nebuniei generale. Ridicând privirea, Masters îi văzu pe terorişti trăgând de pe acoperiş. Simultan, o ploaie de gloanţe izbi puntea în spatele lui şi ricoşă în modulul din apropiere. O grenadă explodă deasupra lui, brăzdând întunericul cu fulgere albe. Se auzi un urlet şi un om se dădu peste cap, căzând pe punte.

Masters îl zări pe Hubbert. Era pe o scară, urcând pe peretele camerei de forare, cu arma în mâna liberă. Masters îl urmă fără să se gândească, dar silueta uriaşă a caporalului dispăru deasupra lui. Urcând în continuare, Masters se simţi năucit de urlete şi gălăgie. Ajuns pe acoperiş, văzu un grup de terorişti înarmaţi ghemuiţi în jurul găurii axului de forare. Mulţi dintre ei căzeau sub focurile soldaţilor SBS. Câţiva se prăbuşiră urlând peste ax,

căzând în gaura puţului.

Masters văzu bare de dinamită grupate în jurul unui picior, cu un fir ce pornea de la un ceas şi dispărea în spatele unui modul.

— Culcat! strigă el.

Se aruncă jos şi se târî cu spatele spre scară. Se prinse de bara de sus şi trecu peste marginea punţii, reuşind să-şi plaseze un picior pe o treaptă de mai jos, ţinându-şi tot timpul arma cu o mână. Avu senzaţia că întregul cap îi explodează, văzu o lumină albă şi flăcări, apoi se lăsă să cadă în zgomotul asurzitor, presiunea zdrobitoare şi căldura extrem de puternică. Cerul păru să se despice deasupra lui şi urmă o ploaie de sfărâmături – şuruburi şi nituri contorsionate, piese de metal desprinse, praf şi ciment. Masters se târî pe punte în mâini şi în genunchi, scuturându-şi capul, după care căzu cu faţa în jos. Tunetul îl prinse în ghearele lui. Simţi nişte lovituri ca ale unui pumn uriaş şi se încovoie. Îşi scutură din nou capul, auzind un ţiuit în urechi. Clipi de câteva ori şi apoi privi în ambele părţi. Puntea se învârtea în jurul lui, fumul se umfla peste module. Se rostogoli pe spate şi privi în sus, cu ochii mari, turla sondei care se prăbuşea.

Picioarele, îndoite de explozii, se încovoiau şi se desprindeau. Platformele începură să scrâşnească şi să se desprindă, după care se prăbuşiră spre centru. Acoperişul camerei de forare se încovoie, iar oamenii şi echipamentele de pe el se scurseră prin spărtură. Un fum negru se umfla din peretele de flăcări, formând o ciupercă uriaşă. În cele din urmă, turla sondei se prăbuşi, înclinându-se în dreapta, şi explodă într-o masă de lemn şi oţel, după care se zdrobi peste puntea principală. La căderea grinzilor uriaşe, oamenii începură să urle. Grinzile se izbiră de punte, zdrobind oameni şi module, iar apoi zburară peste marginea punţii, căzând în mare.

Masters se ridică cu greu în picioare, cu o senzaţie de ameţeală şi ireal. Se întoarse şi îşi ridică Sterling-ul. În clipa aceea îl văzu pe gigantul blond.

Hubbert se târa spre el. Părul îi arsese complet. Faţa îi era plină de tăieturi şi costumul de scafandru era zdrenţuit şi fumega. Se târa direct spre Masters, privindu-l cu nişte ochi tulburi. Ridică o mână moale în semn de salut sau de adio, după care tuşi cu sânge şi muri.

Masters simţi o furie copleşitoare. Înjură şi privi în jurul lui. Văzu lumina răsăritului deasupra mării – dar nu îl zări pe McGee. Acum îl vroia pe McGee. Vroia dreptate pentru toţi acei morţi. Păşi înainte şi se împiedică de un alt cadavru. Înjură din nou şi merse mai departe.

Aerul era plin de fum, armele trăgeau din toate părţile şi auzi bocănitul unor cizme pe pasarele, acoperit de ţipete şi urlete. Un terorist căzu peste o balustradă. Un altul se bălăngănea cu picioarele în sus. Un al treilea urlă în agonie şi făcu o tumbă în aer, zdrobindu-se de punte. Masters continuă să meargă, cu nasul plin de fum şi cordită. Văzu o străfulgerare şi auzi o explozie. Se prăbuşi pe punte. Fu izbit de suflul exploziei. Se încovoie, simţind că se sufocă. Când suflul exploziei scăzu, se ridică în picioare şi văzu un perete uriaş de flăcări galbene. Explodase unul dintre rezervoarele cu petrol, petrolul curgea în flăcări, iar un om ieşi în goană din foc, urlând disperat şi bătându-se cu mâinile peste corp. Se răsuci pe loc şi căzu. Corpul lui avu câteva convulsii şi apoi înţepeni. Fie că era terorist sau nu, ardea încă puternic când Masters trecu pe lângă el şi ajunse pe pasarela ce ducea la platforma de aterizare.

Peretele de flăcări îl orbea şi fumul îl sufoca, în timp ce mergea pe pasarela îngustă, bătută de vânt. Furtuna trecuse şi valurile uriaşe se micşoraseră. Masters se uită în jos şi văzu marea, la şaizeci de metri depărtare, plină de sfărâmături. Printre ele pluteau cadavre, scufundându-se treptat. Lângă acestea se scufundau arme şi tuburi de oxigen. Mai departe, dar plutind şi apropiindu-se de platformă, erau submersibilele goale.

Masters traversă pasarela, care urca în pantă spre platforma de aterizare. Auzi un foc de armă şi strigăte, aşa că o luă la fugă.

Sări pe platforma de aterizare şi văzu elicopterul Dragonfly pe latura îndepărtată, alunecând pe puntea care se înclina puternic, spre marginea platformei. McGee aluneca o dată cu elicopterul. Avea braţul drept întins deasupra capului. Mâneca salopetei lui era prinsă de mânerul uşii şi omul era târât pe punte. McGee era acoperit de sânge şi urla sălbatic, zbătându-se. Dalton, cu o faţă furioasă, se îndrepta spre el, ochindu-l cu revolverul lui Browning.

— Ne-ai înşelat, spuse clar Dalton. N-ai s-o mai faci altădată.

Elicopterul alunecă spre margine, târându-l cu el pe McGee,

care urla. Masters realiză brusc ce se întâmpla şi alergă spre Dalton. Era prea târziu. Îl văzu pe Dalton ridicând cocoşul armei. McGee era târât încă pe punte, cu spatele, în timp ce Dalton îi ţintea capul. Nu era nevoie să tragă în el – oricum era tras peste margine – dar Masters îl văzu pe american cu arma îndreptată spre terorist şi îşi dădu seama că era vorba de răzbunare.

— Nu! urlă Masters.

Dalton se învârti pe loc. Văzându-l pe Masters, realiză că sergentul SBS îi auzise remarca, aşa că întoarse arma spre el. Masters nu avu nici o ezitare. Trase o rafală scurtă şi precisă cu Sterling-ul lui. Pistolul mitralieră tună şi Dalton îşi aruncă braţele în lateral, se împletici cu spatele ca un beţiv şi scăpă arma din mână. Elicopterul continua să alunece, în timp ce McGee urla şi dădea din picioare. Dalton se prăbuşi pe punte, unde nu mai făcu altă mişcare.

McGee urlă din nou. Călcâiele lui se târau pe punte. Coada elicopterului ţâşni în aer, iar botul se îndreptă spre mare. Roţile se împiedicară de margine şi elicopterul se rostogoli dincolo. McGee zbură în sus şi se dădu peste cap o dată cu el, părând să rămână în aer, pentru o clipă. Apoi elicopterul căzu, dispărând. Urletul lui McGee deveni tot mai slab, după care se întrerupse brusc, când elicopterul atinse apa.

Masters traversă puntea şi se asigură că Dalton era mort. Apoi se duse la marginea platformei de aterizare şi privi în jos. Marea fierbea şi se învolbura, formând un vârtej. Coada elicopterului Dragonfly dispăru şi apoi apa care se rotea în jurul ei se calmă.

Masters se întoarse la pasarelă şi privi spre puntea principală. Aceasta se înclinase spre dreapta, dar nu se mai scufunda. Focurile de armă încetaseră. Peste tot se vedeau cadavre. Câţiva terorişti, cu mâinile pe cap, erau escortaţi de soldaţi SBS înarmaţi, într-un modul. Întreaga punte era plină de sfărâmături şi acoperită cu fum. Un perete de flăcări se înălţa dinspre rezervoarele de petrol, fiind răvăşit de vânt.

Masters traversă pasarela, privind marea şi cadavrele din ea, piesele de echipament şi submersibilele. Ajunse pe puntea principală şi îl văzu pe Pancroft apropiindu-se de el. Căpitanul îşi scosese cilindrii de oxigen, masca şi labele, deşi purta încă costumul de scafandru şi centurile de siguranţă. Zâmbi, îi făcu cu

mâna lui Masters şi ridică degetul mare în sus, semnalând că gaura din piciorul-ponton deteriorat fusese astupată şi că platforma era salvată.

Masters îşi flutură şi el mâna şi apoi se răsuci să privească marea cenuşie. Văzu o platformă în depărtare, arzându-şi gazul rezidual. Era atât de aproape de orizont, încât părea mică, izolată şi lipsită de apărare.

Căpitanul Pancroft ajunse lângă Masters şi îi puse o mână consolatoare pe umăr. Cei doi bărbaţi rămaseră acolo, privind în tăcere marea.

Capitolul 17

Masters şi Turner, îmbrăcaţi amândoi în salopete ale British United Oil, stăteau pe o pasarelă pe Bravo 1 şi se uitau la Forties Field. Marea era destul de calmă, cerul era cenuşiu şi înorat, ca de obicei, iar platformele din depărtare, împrăştiate la orizont, păreau fragile şi solitare.

Priviră amândoi în acelaşi timp în jos, la platforma de aterizare de sub ei. Auziră huruitul elicopterului de transport Wessex M3, îi văzură elicele învârtindu-se şi apoi văzură gărzile de corp SBS ieşind din modulul alăturat. Gărzile se răspândiră în evantai pe punte, formând un culoar până la elicopter, purtându-şi cu mândrie beretele verzi pe cap şi ţinând armele pregătite. Primul ministru ieşi curând după aceea, mergând printre gărzile atente, aplecat împotriva vântului puternic şi tremurând vizibil. Părul lui cenuşiu-argintiu era răvăşit, iar el mergea uşor încovoiat şi evident obosit. Când ajunse la elicopter, se opri pe treapta de sus, se întoarse şi îşi flutură mâna spre pasarelă. Masters şi Turner îi răspunseră la fel. Primul ministru îi privi atent câteva momente ce părură foarte lungi, după care se răsuci şi intră în Wessex.

— E al naibii de furios, spuse Turner. A fost greşeala noastră şi totuşi l-a prins pe el. A fost obligat să ne acorde reducerea

impozitului la petrol şi ne detestă pentru asta.

— Sunt surprins, zise Masters. Credeam că o să vă ia tare. Că o să folosească toată nenorocirea asta împotriva voastră şi că veţi fi nevoiţi să vă mulţumiţi cu puţin.

— Nu aşa merge, Tone. Nu te poţi lupta cu companiile petroliere. Ţinând cont de pierderea lui Eagle 3 şi distrugerea lui Charlie 2, Sir Reginald şi-a aruncat mâinile în sus şi a spus că nu mai putem continua aşa. Primul ministru a fost uluit. Nu-i venea să creadă ce auzea. Dar Sir Reginald l-a privit în ochi şi a subliniat ce pierderi avem. A menţionat costul reconstruirii platformelor, a spus cât timp ne va lua să o facem, a sugerat că British United nu poate supravieţui la toate acestea fără o reducere substanţială a impozitului la petrol. Primul ministru s-a înfuriat şi a spus că preşedintele îl şantajează. A mai spus că guvernul nu poate plăti greşelile unor companii petroliere incompetente. Sir Reginald i-a zâmbit şi atât. Era un zâmbet diabolic. El a zis că companiile petroliere nu-şi pot permite să reînceapă forarea dacă nu li se acordă o reducere a impozitului care să le acopere pierderile. I-a mai spus primului ministru că dacă companiile petroliere opresc forarea, presa va vrea să ştie de ce, iar atunci se vor scurge informaţii despre atacul terorist. Apoi, a subliniat ce ar însemna asta: pierderea încrederii internaţionale în Marea Nordului, în particular, şi în Marea Britanie, în general. Primul ministru a cedat – iar British United Oil a revenit în afaceri, mai tare ca oricând.

Masters zâmbi şi privi spre platforma de aterizare. Subsecretarul intra în Wessex, încovoindu-se mult la uşă. Gărzile SBS îl urmară înăuntru, urcând treptele cu spatele, cu armele pregătite. Ultimul paznic dispăru în elicopter şi maistrul închise uşa.

Masters zâmbi pentru sine. Deşi revenise ca om sub acoperire pe Bravo 1, funcţionând ca mecanic şef – la fel ca alţi oameni ai SBS de pe alte platforme – ştia că dacă întreba cineva de implicarea SBS în Marea Nordului, ar fi primit o negaţie oficială. Implicarea SBS în Marea Nordului, deşi vitală şi continuă, rămânea clasificată ca strict secretă.

— Ai avut dreptate, spuse Turner. Omul din spatele răpirii a fost Dalton. El a fost tot timpul. Andy Blackburn a sunat, confirmând cu probe. A pus întrebări câtorva dintre oamenii notaţi

de McGee în carneţelul de adrese şi ei au confirmat că McGee se întâlnise cu Dalton. S-au întâlnit prima dată în Orientul Mijlociu, când Dalton negocia în numele companiilor petroliere, iar McGee cumpăra arme pentru IRA. S-au întâlnit mai târziu în Paris, şi se pare că acolo au pus la punct înţelegerea.

— Nu pricep, zise Masters. Asta înseamnă că unul dintre finanţatorii voştri străini a fost în spatele întregii afaceri.

— Corect, răspunse Turner. Aşa se pare. Putem presupune că întreaga operaţiune a fost iniţiată de cineva din conglomerat.

— De ce ar fi făcut asta? Este ilogic.

— Ba da, prietene. E logic, dacă priveşti situaţia din perspectivă internaţională. Probabil că conglomeratul ştia că, dacă guvernul britanic reduce impozitele pe petrol în Marea Nordului, atunci tot venitul de pe urma afacerilor lor din străinătate ar fi fost direcţionat spre Anglia. Conglomeratul ştia că numai impozitele britanice exorbitante îi făcuseră pe investitorii din filiale să reducă forarea şi să-şi investească banii în raiul scutit de impozite al conglomeratului. În consecinţă, era în interesul lor să scape de primul ministru, să discrediteze câmpurile petroliere britanice şi să se asigure că veniturile viitoare din petrol continuă să fie dependente de pieţele străine scutite de impozite, şi deci mai lucrative.

— Dar au eşuat, zise Masters.

— Da. Din cauza lui McGee. Nu s-au gândit nici măcar o clipă că irlandezul nu va ucide un prim ministru britanic. Au uitat şi că nu era interesul IRA să iniţieze distrugerea veniturilor din petrol din Marea Nordului. Fanatici sau nu, IRA luptă, în stilul lor blestemat, pentru Irlanda, care, deşi independentă, are nevoie de beneficiile obţinute din petrolul din Marea Nordului. Dacă McGee nu ar fi dorit asta, dacă l-ar fi asasinat pe primul ministru, Marea Nordului ar fi fost acum terminată şi Marea Britanie ar fi fost forţată să cumpere din altă parte. Aşa însă, printr-un noroc aproape chior, am primit o mână câştigătoare.

Privirăîn jos, la platforma de aterizare, unde elicopterul Wessex era gata de decolare. Elicele lui se învârteau, creând un curent de aer care îi lovea pe necalificaţi. Platforma de decolare vibra, muncitorii traseră frânele la o parte şi elicopterul urui şi mai tare, ridicându-se stângaci în aer. Pluti câteva secunde, încadrat

de fondul mării şi al cerului, apoi se clătină puţin şi începu să urce. Se înălţa constant, rămase din nou suspendat o clipă deasupra turlelor de sondă, apoi se întoarse, ca o pasăre uriaşă schilodită şi zbură spre continent.

— Deci, ce facem? întrebă Masters.

— Nu facem nimic, zise Turner.

Surprins, Masters se holbă la el.

— Ce naiba vrei să spui, Keith? Nu încercaţi să-l descoperiţi pe omul din spatele lui Dalton? Asta vrei să spui?

— Da, Tone, exact asta vreau să spun.

Turner se scărpină în barbă, îşi trecu degetele prin păr, privi spre marea goală şi apoi ridică din umeri, posomorât.

— Ce putem face? Absolut nimic! Dalton lucra pentru conglomerat de ani de zile şi cunoştea o mulţime de oameni puternici. Care dintre ei i-a dat ordinul? Care companie avea de câştigat mai mult? Au fost americanii, germanii, francezii sau prietenii noştri din Orientul Mijlociu? Nu vom afla niciodată. Conglomeratul e prea mare ca să poţi face investigaţii. Ca majoritatea conglomeratelor, este o afacere multinaţională, departe de orice jurisdicţie singulară şi de orice moralitate. Şi dacă l-am menţiona pe Dalton? Sau am acuza conglomeratul în general? Am primi doar o scrisoare formulată fără cusur, în care ar fi negată orice cunoştinţă a activităţilor politice, financiare sau criminale ale lui Dalton. Ne-au dus, Tone. Nu putem face absolut nimic. Va trebui doar să ne continuăm treaba şi să uităm că toate acestea s-au întâmplat vreodată. Nu există nici o probă a vinovăţiei lor, nici o autoritate care să poată afla adevărul. În ziua de astăzi, nu politicienii conduc lumea, ci companiile multinaţionale.

Masters oftă, ridicând privirea spre cerul înnorat şi văzu elicopterul Wessex, un punct mic la distanţă, zburând pe deasupra unei platforme, după care dispăru dincolo de orizont, ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

A fost ca un vis, se gândi el. Ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat. Au trecut douăzeci şi patru de ore şi, în afară de numeroşii morţi şi răniţi, nimic nu s-a schimbat.

Sergentul Masters, din cadrul SBS, oftă din nou, privind peste mare orizontul îndepărtat.

— Ei bine, zise el, măcar Marea Britanie mai are încă petrol.

— Mulţumită celor din SBS, zise Turner. Să sperăm că va rămâne aşa.

EPILOG

BRITISH UNITED OIL

COMUNICAT DE PRESĂ

NESECRET DATA: 20 august 1982

1. Pe 18 august 1982, în jurul orelor 18:30, un cutremur de pământ pe direcţia nord-sud în solul Mării Nordului a produs pagube importante câtorva câmpuri petroliere mari aparţinând companiei British United Oil. Undele de şoc ale cutremurului au provocat o turbulenţă extremă la suprafaţa mării, cu vânt de aproximativ două sute patruzeci de kilometri pe oră şi valuri înalte de patruzeci de metri. Ca rezultat, Eagle 3, principala platformă semi-submersibilă din Frigg Field, s-a scufundat, cu toţi oamenii de pe ea.

Cutremurul a avansat apoi pe direcţia sud-est, până a ajuns la Beryl Field, unde, înainte să dispară, a produs pagube importante pe platforma principală, Charlie 2, şi a condus la moartea nefericită a douăzeci de membri ai echipei de lucru, care au fost prinşi sub o secţiune prăbuşită a nivelului de forare.

2. Cum Eagle 3 (Frigg Field) era pregătită pentru închidere şi remorcare într-un alt loc, nu se prevăd planuri pentru reconstrucţia ei.

3. Charlie 2 (Beryl Field) a fost închisă temporar pentru reparaţii extinse, iar membrii supravieţuitori ai echipei au fost repatriaţi pentru examinare medicală, urmând a fi transferaţi pe

alte platforme.

4. Cum mulţi dintre membrii echipei de lucru au suferit traume severe, Compania consideră că numele lor nu trebuie comunicate presei şi publicului. În prezent se negociază stabilirea compensaţiilor pentru urmaşii celor decedaţi.

5. A fost ordonată o investigaţie completă pentru stabilirea naturii cutremurului de pământ şi raportul complet, strict secret, va fi prezentat pe calea normală sub-secretarului Departamentului Energiei. Din motive de securitate internă, British United Oil a convenit cu Departamentul Energiei ca nici o altă informaţie în legătură cu această problemă să nu mai fie publicată.

3 DRAGON

În 1982, într-o Anglie cu trei milioane de șomeri, câștigurile aduse din Marea Nordului reprezentau forța motrice a țării. Conștient de acest lucru, guvernul britanic a luat măsuri hotărâte – nu numai pentru a se opune lăcomiei conglomeratelor petroliere multinaționale, dar și pentru a proteja zăcămintele petroliere din Marea Nordului de sabotaje teroriste.

În ciuda acestor măsuri – sau poate chiar din cauza lor – IRA a pus la cale o operațiune teroristă atât de îndrăzneață, încât guvernul britanic a eliminat toate informațiile referitoare la ea și refuză chiar și în prezent să recunoască faptul că s-a întâmplat cu adevărat.

Planul IRA este atât de lipsit de scrupule și diabolic de inteligent, încât ia prin surprindere cele mai bune agenții de securitate din lume și le reduce la neputință.

Un singur grup de oameni este capabil să facă față unei crize atât de îngrozitoare, în apele oceanice internaționale: Serviciul Special al Marinei Regale – legendarul SBS!

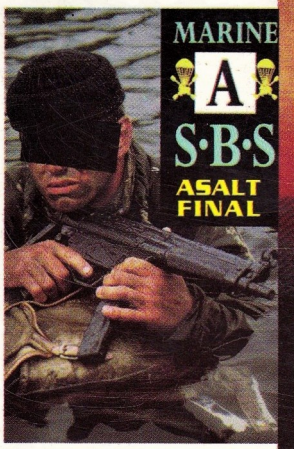

DRAGON SBS

ISBN 973-98707-3-2 Editura LUCMAN